

TỰ DO NGÔN LUẬN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN

Ban biên tập
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ
Gr NGUYỄN KHẮC TOÀN

Đánh đòn trí mạng !!!

Đại hội X đảng Cộng sản Việt Nam (CSVN) đã đánh một **đòn trí mạng** vào ước vọng dân chủ của toàn dân. Sau bao góp ý chân thành và thẳng thắn của nhiều trí thức tâm huyết, đảng viên phản tỉnh và trước bao lời nhắc nhở xa gần của quốc tế, người ta những tưởng toàn thể Đại hội đã nhận ra nguy cơ của độc tài độc đảng (kiểu cộng sản lại càng tệ hại) mà tinh ngộ để khai thông con đường tự do dân chủ, đa đảng đa nguyên.

Thế nhưng vẫn là kiên định chủ nghĩa xã hội, học thuyết Mác-Lê, độc quyền lãnh đạo. Tệ hơn thế, ngay những cuộc bầu bán trong nội bộ đảng để chọn các ủy viên trung ương, thành viên bộ chính trị, tư trụ nhà nước, cũng đã bị nhóm quyền lực tay nhúng chàm, óc bảo thủ, tim chai đá, thao túng từ đầu đến cuối mà toàn thể 1178 đại biểu chẳng làm gì được.

Do đó, cuộc bầu cử Quốc hội (QH) độc đảng năm 2007 sắp tới hứa hẹn là một trò hề vừa mới vừa cũ. Mới vì có màn thay đào đổi kếp, bổ sung một số điều lệ bầu cử, thể thức ứng cử (như có thể cho Việt kiều vài ghế, cho dăm ba đảng đối lập "cuội" vài phần trăm...) rồi tự khen là "cực kỳ dân chủ"; cũ vì tuyệt đại đa số cử tri sẽ "phấn khởi hồ hởi" đi bầu (không đi mà chết à!), đa số ứng cử viên vẫn là người của đảng hay do đảng chọn, vì hàng trăm tỷ bỏ ra mà chẳng thu được một tí phần trăm hiệu quả cho dân chủ và tiến bộ, bởi lẽ cái quốc hội bù nhìn vẫn mãi là "con dấu cao su" (từ của báo chí quốc tế) đóng lên các chủ trương, chính sách, luật lệ do bộ Chính trị đưa ra dù có phần dân hại nước đến đâu. Đảng CSVN sẽ tiếp tục rêu rao rằng mình được toàn Dân tuyệt đối tín nhiệm (với tuyệt đại đa số phiếu) trao phó nhiệm vụ lịch sử tuyệt cao là độc quyền lãnh đạo, vì chẳng biết trao cho ai nữa; và lại đó là nguyên tắc bất biến (lời Phạm Thế Duyệt).

Vậy toàn dân Việt cứ mãi cúi đầu chấp nhận màn đổi trá trên, trò cường bức phi lý ấy sao? Cứ mãi để cho QH bù nhìn thông qua Hiến pháp rồi các Bộ luật, Pháp lệnh, Nghị quyết... do Bộ Chính trị, Ban Bí thư, Ban Chấp hành Trung ương Đảng biên soạn trước, cho phép QH thảo luận biểu quyết để chỉ đồng tình, thậm chí có khi còn giả vờ cho toàn Dân tham gia góp ý (thuận tai thì nghe, nghịch tai thì bỏ) cho ra vẻ dân chủ sao? Cứ mãi để cho Đảng CSVN hoành hoang tuyên bố Hiến pháp, Bộ luật, Pháp lệnh, Nghị quyết ấy... là thể hiện ý chí toàn Dân, nên mọi Công dân đều bị buộc phải chấp hành (từ các văn bản pháp quy ra lệnh đầu tổ hàng trăm ngàn "địa chủ" trong cuộc Cải cách ruộng đất, bỏ tù hàng vạn người Dân không cần xét xử trong các trại Tập trung Cải tạo Cường bức Lao động, đến các thông tư sắc lệnh lột sạch giới "Tư sản" hai miền Nam Bắc, tước đoạt cơ sở đất đai của mọi Tôn giáo và của Dân thường suốt 60 năm qua..., thậm chí đến hai Hiệp định bán nước nhượng đất cho Tàu cộng cuối năm 1999 và năm 2000...). Chính cái quốc hội bù nhìn, con dấu cao su đó là nắm đấm mà đảng đã dùng để tung ra vô vàn **cú trí mạng** vào sinh mệnh dân tộc, khiến đến nay Việt Nam vẫn mãi uột èo.

Không! Phẩm giá con người, ý thức công dân và niềm tự hào dân tộc không cho phép chúng ta tham gia công việc gian trá và miến cưỡng mãi như thế. Cần phải quyết tâm vượt qua nỗi sợ cộng sản thâm căn cố đế, quyết liệt tẩy chay trò hề bầu cử giả tạo năm 2007. Việc tẩy chay này chính là hành vi cơ bản nhất và hữu hiệu nhất giúp tạo áp lực cần thiết để Quê hương Việt Nam sớm có cuộc bầu cử Quốc hội Đa đảng công bằng đích thật, chấm dứt ách độc tài toàn trị nặng nề của đảng CSVN lên cả Dân tộc, khai mở một tương lai tươi sáng hơn cho Tổ quốc giữa cộng đồng dân chủ quốc tế.

Đó là cái **đòn phản công trí mạng** mà mọi thành phần trong xã hội Việt Nam hôm nay phải cùng nhau tung ra, giáng xuống cái chế độ thối tha đến tột cùng này. Trước hết là các nhà đấu tranh Dân chủ. Cứ mãi yêu cầu Đảng và nhà nước CSVN làm điều này điều kia, mà hai thực thể ngoan cố ấy không thềm nghe thì các nhà đấu tranh cũng đành chịu như tình thế suốt hơn 30 năm qua, bởi lẽ yêu cầu như thế là chúng ta ở vào thế bị động, còn Cộng sản vẫn ở thế chủ động. Việc nhà báo Nguyễn Vũ Bình làm đơn xin đảng Cộng sản cho phép lập đảng Tự do Dân chủ để đấu tranh bình đẳng đối lập nhưng rồi thất bại là một bằng chứng. Bởi lẽ "hành vi này là một tiền đề của sự lệ thuộc chứ không phải là một lộ trình độc lập trong đấu tranh dân chủ" (Thiên Đức, *Quyền thành lập đảng tại Việt Nam*). Nhưng khi tẩy chay bầu cử quốc hội độc đảng (cũng như phải tẩy chay nhiều thứ khác nữa) là chúng ta giành thế chủ động, buộc Đảng CS phải lựa chọn hoàn cảnh một mất một còn, không thể có con đường thứ 3. (*xin xem tiếp trang sau*)

TRONG SỐ NÀY:

- Trg 01 ▶ **Đánh đòn trí mạng**
  - Trg 03 ▶ **VN: Phong trào dân chủ
phôi thai đang bị đe dọa**
- **Tổ chức HRW**
  - Trg 04 ▶ **Phát động Cao trào tẩy
chay bầu cử Quốc hội độc
đảng 2007, kêu gọi chỉ bầu
QH đa đảng chân thực**
- **Khối 8406**
  - Trg 06 ▶ **Công an Bù Đốp, tỉnh
Bình Phước truy sát người
Tin Lành Stiêng**
- **Liên đoàn Truyền giáo
Phúc Âm**
  - Trg 07 ▶ **Từ hăm dọa đến mua
chuộc, không xong chuyển
qua vụ không**
- **Phòng TTPGQT**
  - Trg 09 ▶ **Bản công bố thành lập
Tập hợp Thanh niên Dân
chủ**
  - Trg 10 ▶ **Tự do báo chí, quyền thứ
tu của con người**
- **Trần Phong Vũ**
  - Trg 12 ▶ **Thư gửi Lm Chân Tín và
toà soạn Tự do Ngôn luận**
- **Hoàng Tiến**
  - Trg 13 ▶ **Hy vọng đã vươn lên!**
- **Nguyễn Thị Quảng Bình**
  - Trg 16 ▶ **Đừng sợ những gì Cộng
sản làm. Hãy làm....**
- **Trần Việt Yên**
  - Trg 19 ▶ **Cung đình chống tham
nhũng: Hãy xem Quân ta
đánh Quân mình**
- **Bùi Tín**
  - Trg 21 ▶ **Ngọn cờ tự do dân chủ**
- **Nguyễn Minh Cần**
  - Trg 23 ▶ **Cuộc tranh đấu không cân
sức giữa các nhà dân chủ...**
- **Nguyễn Chính Kết**
  - Trg 26 ▶ **Ăn cướp bằng hệ thống
ngân hàng**
- **Ngô Nhân Dụng**
  - Trg 27 ▶ **Văn hóa đảng và tiếng
vọng của người dân**
- **Nhóm phóng viên VNN**
  - Trg 28 ▶ **Một ngàn lẻ một câu hỏi**
- **Chu Tất Tiến (thơ)**
- Rải rác ▶ **Tin tức**

...Thứ đến là hàng lãnh đạo tôn giáo và giới trí thức sĩ phu, những vị có thiên chức bênh vực công bằng, lẽ phải, nhân quyền và có nghĩa vụ làm gương đi đầu về sự chân thật và lòng can đảm (Nhân quần xã hội trọng vọng các vị cũng chủ yếu vì chỗ đó). Ở đây, chúng tôi chỉ xin trích lại kháng thư của một linh mục từng tẩy chay cuộc bầu cử Quốc hội năm 2002: "Có thể Quý Ông cho rằng như thế là tôi - một linh mục- đã nhảy vào làm chính trị, chính trị phá hoại, phá hoại "chính sách đoàn kết quốc gia". Thật ra tôi chỉ hành động: (a) Theo lương tâm của một con người, không thể chấp nhận sự lường gạt gian dối, nhất là khi sự lường gạt gian dối này đã kéo dài quá lâu, được thể chế hóa bằng pháp luật và mang bộ mặt dân chủ giả hiệu. (b) Theo trách nhiệm của một công dân, không thể chấp nhận ách toàn trị độc tài, không thể góp phần củng cố một cơ chế áp bức bóc lột, khiến người dân bị khống chế mọi mặt và đau khổ tứ bề mà vẫn phải nói "độc lập, tự do, hạnh phúc"! (c) Theo sứ mạng của một linh mục, không thể để cho các cơ chế gian dối và tàn bạo tiếp tục lộng hành, chà đạp những quyền Thiên Chúa đã ban cho mỗi cá nhân, tàn phá đất nước và con người Việt Nam, hủy hoại các truyền thống tốt đẹp của dân tộc và ngăn chặn các giá trị của văn minh loài người như tự do, dân chủ. Ngoài ra, trong tư cách lãnh đạo tinh thần, tôi không được phép nêu gương về sự giả hình và lòng nhất đảm khi sử dụng lá phiếu".

Cuối cùng là toàn thể đồng bào, đặc biệt là giới trẻ, những người chủ tương lai của đất nước. Đây ta hãy nghe tâm tư của các bạn ấy trong "Công bố thành lập Tập hợp Thanh niên Dân chủ" hôm 8-5-2006: "Thiết yếu của xã hội công bằng, dân chủ là bầu cử tự do và công bằng, nhằm bầu ra những người đại diện một cách trung thực ý chí và nguyện vọng của nhân dân. Thế nhưng, bất chấp tất cả, đảng Cộng sản Việt Nam đã đơn phương thành lập quốc hội và chính quyền qua kiểu cách bầu cử độc quyền của một đảng. Việc đảng và nhà nước bắt dân phải đi bầu làm bầu cử không có tự do. Việc Mặt trận Tổ Quốc- một cơ quan của đảng- chọn lựa hay giới thiệu tất cả các ứng cử viên cho các cuộc bầu cử là không công bằng. Chính vì là của đảng, do đảng, vì đảng, nên cả quốc hội và chính quyền của Đảng Cộng sản Việt Nam đã thiếu trách nhiệm với nhân dân và thờ ơ với những tiêu cực bấy lâu nay gây nhức nhối cho toàn xã hội. Cũng chính cơ chế chính quyền độc đảng này đã tạo cho giới cầm quyền có những quyền mà đúng ra họ không được có". Tiếng kêu trăm thống này cần biến thành hành động cụ thể mà trước mắt và vừa tầm tay là phải ung thối hóa hơn nữa (vì đã ung thối lâu rồi) cái quốc hội khóa 2007 bằng việc tẩy chay với tất cả nhiệt tình tuổi trẻ.

Có như thế, các Đại biểu được Đảng đề cử và đương nhiên đắc cử, thì:
- Những ai là đảng viên sẽ rất xấu hổ vì đã tham gia vào thủ đoạn đe dọa cưỡng bức người Dân "giả tạo tự nguyện" bầu mình, trong khi mình biết quá rõ là một cuộc bầu cử đích thực hoàn toàn không phải như vậy!
- Những ai ngoài đảng sẽ ray rứt cõi lòng là sao mình cứ cam tâm làm nô lệ, giúp Đảng CSVN kéo dài cái chế độ vô cùng tàn độc cho Tổ quốc Dân tộc mãi thế, khiến Tổ quốc bị nhiều quốc nhục, quốc nạn triền miên đến thế?
- Những "Đại biểu tôn giáo" sẽ phải dày vò lương tâm trước Nhân loại, trước Tổ quốc, trước Giáo hội, nhất là trước Đấng họ tôn thờ. Bởi lẽ các Tôn giáo chẳng hề cử họ làm "Đại biểu", trái lại chính họ đã mạo danh Tôn giáo của mình, rồi phụ họa với QH bù nhìn mà tán thành điều 4 của Hiến pháp, tán thành bao văn bản pháp luật hợp pháp hóa đủ loại tội ác của đảng hơn 60 năm trời này, nhất là tán thành Pháp lệnh Tín ngưỡng Tôn giáo 2004 để biến Giáo hội mình thành công cụ của một thực thể và một quyền lực tội ác.

BAN BIỆP TẬP

Tác giả: Babui - Nguồn: Danchimviet.online

Tổ chức Theo dõi Nhân quyền (Human Rights Watch)

VIỆT NAM : PHONG TRÀO DÂN CHỦ PHÔI THAI ĐANG BỊ ĐE DỌA Thông cáo báo chí

Hàng trăm người tham gia phát động chiến dịch đòi hỏi các quyền căn bản

(New York, 11-5-2006). Chính quyền Việt Nam phải chấm dứt ngay việc đàn áp các thành viên của phong trào dân chủ và nhân quyền vừa thành hình, **Human Rights Watch (Tổ chức Theo dõi Nhân quyền)** đã tuyên bố như trên vào ngày hôm nay.

Từ đầu tháng tư, ngay trước khi Đảng CSVN tổ chức kỳ Đại Hội X, hàng trăm người ở VN đã ký các thư ngỏ đòi hỏi sự tôn trọng các nhân quyền căn bản, một hệ thống chính trị đa đảng, và tự do thành lập các hội đoàn tôn giáo và chính trị.

Một hàng ngũ rất rộng rãi các linh mục Công Giáo, các tăng sĩ Phật Giáo, cựu tù nhân chính trị, cựu viên chức đảng Cộng Sản, cựu chiến binh, học giả, giáo viên, y tá, kỹ sư, nhà văn, thương gia và nhiều thường dân đã ký vào 2 bản tuyên cáo: “Lời Kêu Gọi Cho Quyền Thành Lập và Hoạt Động Đảng Phái” ngày 6 tháng Tư, và “Tuyên Ngôn 2006 Tự Do Dân Chủ cho Việt Nam” ngày 8 tháng Tư (cũng còn được gọi là “Tuyên Ngôn Dân Chủ 2006”)

Ông Brad Adams, Giám Đốc Human Rights Watch, đã tuyên bố: “Thực rất đáng kể khi hàng trăm công dân trên khắp nước Việt Nam đã bạo dạn bày tỏ bằng thỉnh nguyện đơn sự ủng hộ của họ cho việc thay đổi chính trị. Tại VN, hành động ký các văn bản như thế thường sẽ dẫn đến việc bị cảnh sát điều tra, bắt giam, và tù tội.”

Mặc dù trong thập niên qua, đã từng có nhiều nhóm nhỏ hơn những nhà đối kháng nổi danh dám ký vào những lời kêu gọi dân chủ và nhân quyền, đây là lần đầu tiên trong những năm gần đây có nhiều người như thế đã ký vào các thỉnh nguyện đơn.

Nhà cầm quyền Việt Nam đã bắt đầu phản ứng, nhưng bằng hăm dọa

hơn là đối thoại. Ngay sau khi bản tuyên cáo thứ nhất được công bố vào ngày 6 tháng Tư, công an đã tạm giữ ngắn hạn và thẩm tra nhiều nhà hoạt động có tiếng đã ký vào văn bản đó. Những người này gồm nhà văn Đỗ Nam Hải (bút danh Phương Nam), Mục Sư Nguyễn Hồng Quang, Luật Sư Nguyễn Văn Đài. Công an đã dùng băng keo để niêm phong máy vi tính của anh Đỗ Nam Hải và chỉ thị cho hãng cung cấp dịch vụ nổi mạng địa phương phải cắt đứt đường dây lên mạng toàn cầu của ông.

Cùng một lúc, các nhà đối kháng đã xuất bản một tờ báo không giấy phép, tờ Tự Do Ngôn Luận, và đã ấn hành hai số kể từ tháng Tư. Ngoài ra, một số phóng viên và các cây viết trên mạng đã thành lập một nhóm truyền thông bí mật được gọi là Hội Nhà Báo Tự Do Việt Nam.

Trong số những người khởi xướng các bản tuyên cáo tháng Tư là những nhà đối kháng nổi tiếng và cựu tù chính trị từ Hà Nội, Huế, và Tp HCM, kể cả Học giả Hoàng Minh Chính, Nhà giáo Nguyễn Khắc Toàn, Lãnh đạo PGHH Lê Quang Liêm, GS Nguyễn Chính Kết và các Linh mục Công giáo Chân Tín và Nguyễn Văn Lý.

Bản công bố đầu tiên của nhóm này, “Lời Kêu Gọi Cho Quyền Thành Lập và Hoạt Động Đảng Phái” đã được đưa ra hôm mùng 6 tháng Tư và có chữ ký của 116 cá nhân. Vào ngày 8 tháng Tư, bản “Tuyên Ngôn Dân Chủ 2006” đã được ban hành, gồm chữ ký của 118 người. Bản Tuyên ngôn dài năm trang này đòi hỏi một hệ thống chính trị đa nguyên và đa đảng, tự do thông tin, tự do chính kiến, tự do tôn giáo, tự do tham gia vào các công đoàn lao động độc lập, và tự do hội họp, thành lập các hội đoàn và đảng phái chính trị, và tham gia ứng cử. Tính đến ngày 8 tháng Năm – đúng một tháng tròn kể từ ngày đưa ra bản Tuyên Ngôn – đã có 424 công dân ký vào văn bản trên.

Vào ngày 30 tháng 4, các nhà đối kháng nêu trên, mệnh danh là “Nhóm 08/04/06” – ngày đưa ra bản Tuyên Ngôn – đã công bố một kháng thư có chữ ký của 178 người để lên án việc nhà cầm quyền đàn áp anh Đỗ Nam Hải, Mục Sư Nguyễn Hồng Quang và Nguyễn Văn Đài. Trong kháng thư trên, hai Linh mục Công Giáo được nhiều người biết đến là Cha Phan Văn Lợi và cựu tù chính trị Cha Nguyễn Văn Lý, đã hăm dọa sẽ tuyệt thực vĩnh viễn nếu chính quyền còn tiếp tục bắt bớ và đàn áp.

Hai lời kêu gọi trên được ban hành đồng thời với Đại Hội X của Đảng Cộng Sản Việt Nam, từ ngày 18 đến ngày 24 tháng 4 – khi mà sự thay đổi lớn lao trong Bộ Chính Trị vừa được công bố, với sự thay thế những nhân vật then chốt nhưng già nua bằng các đảng viên ít tuổi hơn.

“Đây là một cuộc trắc nghiệm cho Bộ Chính Trị mới,” theo lời ông Adams. “Liệu thể hệ trẻ hơn này có phóng khoáng hơn đối với sự bất đồng chính kiến và chủ thuyết đa nguyên, hay họ cũng sẽ tiếp tục đàn áp những quyền dân sự và chính trị căn bản?”

Với việc gia nhập Tổ Chức Mậu Dịch Thế Giới chưa ngã ngũ, Việt Nam hiện đang mong gia tăng tính cách hợp pháp và sự hội nhập vào nền kinh tế toàn cầu. Việc chính quyền Việt Nam có tuân thủ những tiêu chuẩn nhân quyền quốc tế hay không sẽ đóng một vai trò lớn trong quyết định của Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ dự trữ vào tháng 9 này, về việc giữ tên Việt Nam trong danh sách những Quốc Gia Cần Quan Tâm Đặc Biệt vì những vi phạm tự do tôn giáo.

Cũng theo lời ông Adams, “Việt Nam không thể hy vọng đạt được tính cách hợp pháp quốc tế nếu còn tiếp tục trấn áp những lời kêu gọi nhân quyền, đa nguyên chính trị, và tự do tôn giáo.”

Bối Cảnh

Bất kể việc chính quyền Việt Nam đã phê chuẩn Công Ước Quốc Tế Về Quyền Dân Sự và Chính Trị, quốc gia độc đảng này - dưới sự cầm quyền của Đảng Cộng Sản Việt Nam - vẫn không cho phép sự phê bình chỉ trích. Báo chí, các đảng chính trị, các tổ chức tôn giáo, và công đoàn lao động không được phép hoạt động nếu không có sự chấp thuận và giám sát, cũng như không được thực hiện những điều mà chính quyền hay Đảng Cộng Sản cho là đi ngược lại đường lối của họ.

Những nhà đấu tranh đã sử dụng mạng lưới Internet để kêu gọi dân

chủ hay chỉ trích chính quyền đều đã bị tổng giam dựa trên những điều khoản mơ hồ về an ninh quốc gia trong bộ luật hình sự của Việt Nam, một bộ luật được coi là vi phạm tiêu chuẩn quốc tế.

Các nhà đối kháng trên mạng đã bị tổng giam vì những tội danh gián điệp hay những tội danh khác liên quan đến an ninh quốc gia sau khi dùng Internet để loan truyền những quan điểm có tính cách chỉ trích chính phủ. Nhà báo Nguyễn Vũ Bình hiện đang thọ án 5 năm tù, và bác sĩ Phạm Hồng Sơn đang thọ án 7 năm tù.

Giữa tháng tư, 2 nhà báo nổi danh Dương Phú Cường và Nguyễn Huy Cường đã bị tạm giam và sách nhiễu tại phi trường TP Hồ Chí Minh và bị ngăn cản không cho tham dự một Đại Hội về tự do diễn đạt trên mạng Internet Á Châu, diễn ra tại Manila.

Cuối tháng hai, Đỗ Nam Hải và Nguyễn Khắc Toàn, một nhà đấu tranh cho dân chủ và đối kháng trên mạng Internet, vừa được trả tự do, đã bị bắt lại tại một quán internet café tại Hà Nội và bị tạm giữ ngắn hạn. Công an đã kiểm tra các email của ông Toàn và đã in ra một số trong đó. Sau đó, hai nhà đấu tranh bị đưa về đồn công an và bị tra hỏi trong nhiều tiếng đồng hồ. Theo một nguồn tin, ông Toàn đã bị kết tội vi phạm những điều khoản về quản thúc tại gia (ông bị quản thúc tại gia thêm 5 năm sau khi rời khỏi nhà giam). Cũng theo nguồn tin trên, Đỗ Nam Hải bị kết tội vi phạm Đạo Luật 55, là đạo luật cấm đọc các trang nhà bị ngăn cấm.

TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày
1 và 15 mỗi tháng
IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:
 binhan2005@gmail.com
 truongsonvn81@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:
<http://tudongonluan.atSPACE.com>
 hoặc
<http://www.tdngonluan.com>

Trong trang mạng trên đây,
 Quý vị có thể tìm thấy
 nhiều tài liệu đấu tranh cho dân
 chủ tại Việt Nam

KHỐI 8406 PHÁT ĐỘNG CAO TRÀO

tẩy chay bầu cử Quốc Hội độc đảng năm 2007 kêu gọi chỉ tham gia bầu cử Quốc Hội đa đảng chân thực.....

Kính thưa toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài Nước,

Năm 2007 đảng Cộng sản Việt Nam và Nhà cầm quyền Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam (CHXHCNVN) sẽ tổ chức bầu cử Quốc hội do một mình đảng Cộng sản Việt Nam đạo diễn.

Chúng tôi, Khối 8406 hiện nay gồm 560 Công dân đấu tranh cho Dân chủ tại Việt Nam, xét rằng :

1. Bầu cử và ứng cử Quốc hội là nghĩa vụ và quyền lợi hết sức quan trọng của mọi Công dân, vì nhắm chọn ra những người thay mặt cho mình tại “cơ quan đại biểu cao nhất của Nhân dân, **cơ quan quyền lực Nhà nước cao nhất**... cơ quan duy nhất có quyền lực lập hiến và lập pháp... thực hiện quyền giám sát tối cao đối với toàn bộ hoạt động của Nhà nước” (Điều 83, Hiến pháp năm 1992 của Nước CHXHCNVN). Thế nhưng điều 4 Hiến pháp ấy lại xác định: “Đảng Cộng sản Việt Nam, đội tiên phong của giai cấp công nhân Việt Nam, đại biểu trung thành quyền lợi của giai cấp công nhân, Nhân dân lao động và của cả Dân tộc, theo chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh, là **lực lượng lãnh đạo Nhà nước và Xã hội**”. Rõ ràng hai điều 4 và 83 này **mâu thuẫn nhau trong cùng một Hiến pháp**.

2. Trong thực tế, từ năm 1945 đến năm 2002, 11 lần bầu cử Quốc hội do đảng Cộng sản Việt Nam tổ chức đều áp dụng nguyên tắc “đảng cử dân bầu”, nghĩa là những ứng viên được đưa ra cho Dân bầu đều là đảng viên hoặc đã được đảng chọn. Vì vậy, khi đắc cử, họ không phải là những Đại biểu của Dân (Dân biểu) mà là **đại diện của đảng**

(đảng biểu), chỉ làm **kẻ thừa hành của đảng** (thường rất đáng hổ thẹn) thay vì làm Đại diện vinh quang của Dân. Do đó, Quốc hội Việt Nam **đã luôn là công cụ của đảng Cộng sản Việt Nam, không phải là Tổ chức của Quyền Lập pháp độc lập và là “Cơ quan quyền lực Nhà nước cao nhất”**.

3. Cũng trong thực tế, 60 năm qua, dưới chế độ Cộng sản, việc đi bầu **đã luôn là điều bó buộc gượng ép** đối với mọi người Dân Việt, qua các hình thức **đe dọa, cưỡng chế, buộc các thân nhân bỏ phiếu thay, đặc biệt là các thủ đoạn trừng phạt rất độc đoán vô lý** đối với những ai khước từ bỏ phiếu vì lương tri và lương tâm thấy rằng nghĩa vụ rất cao cả và quyền lợi rất cơ bản đó đã bị đảng Cộng sản Việt Nam **làm biến chất và lạm dụng để duy trì và củng cố ách độc tài của đảng**.

4. Điều 4 của Hiến pháp và những thực tế nêu trên đã làm **vô nghĩa và vô hiệu** điều 6 và điều 7 Hiến pháp: “Nhân dân sử dụng quyền lực Nhà nước thông qua Quốc hội và Hội đồng Nhân dân là những cơ quan đại diện cho ý chí và nguyện vọng của Nhân dân, do Nhân dân bầu ra và chịu trách nhiệm trước Nhân dân... Việc bầu cử đại biểu Quốc hội và đại biểu Hội đồng Nhân dân tiến hành theo nguyên tắc phổ thông, bình đẳng, trực tiếp và bỏ phiếu kín”.

5. Thực trạng bầu cử Quốc hội tại Việt Nam cho tới nay **đã không đem đến một nền Pháp chế công minh, một nền Dân chủ đúng nghĩa, một nền Tự do đích thực cho Tổ quốc, đã không tạo ra** những Đại biểu chỉ một lòng thực thi ý muốn của Dân, chỉ chịu hoàn

toàn trách nhiệm trước Dân và chỉ dựa vào sức mạnh, niềm kính trọng, lòng tin yêu của Dân để hành xử, để tạo ra Pháp luật. Bởi thế Việt Nam vẫn đầy dẫy dối trá, tệ nạn, bất công, cường quyền, suy đồi, tụt hậu, mất hết các Quyền tự do rất cơ bản như Tự do Tôn giáo, Tự do Ngôn luận, Tự do Báo chí, Tự do Ứng cử và Bầu cử,... không thể vươn tới tầm cao phát triển Nhân sinh Nhân quyền như mọi Quốc gia Dân chủ Văn minh.

Vì thế,

Nhân chuyến thăm Việt Nam từ ngày 23-5-2006 của Ông Tổng Thư ký Liên Hiệp Quốc Kofi Annan, một Chiến sĩ Nhân quyền và Hoà bình rất kiên cường của Nhân loại, luôn chủ trương Đa nguyên Đa đảng là điều kiện cơ bản nhất của Hoà bình ổn định,

1. Chúng tôi yêu cầu đảng Cộng sản Việt Nam, vì một nền Dân chủ và Văn minh chân chính của Tổ quốc, **hãy cho phép Quốc hội bù nhìn đương quyền xóa bỏ điều 4 của Hiến pháp năm 1992, nguồn gốc mọi quốc nhục và quốc nạn thâm hiệן thời của Đất nước.**

2. Chúng tôi yêu cầu Nhà nước Việt Nam phải tổ chức cuộc bầu cử Quốc hội năm 2007 theo nguyên tắc Đa đảng, Tự do Ứng cử, Tự do Bầu cử như tại các Nước văn minh, có Quốc tế giám sát công khai minh bạch. Muốn được thế, **ngay từ bây giờ, Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam phải ban hành ngay các Đạo luật, Pháp lệnh phù hợp để các đảng phái dân chủ phi cộng sản và các ứng cử viên độc lập có đủ điều kiện tham gia ứng cử công bằng.**

3. Sau Đại hội X của đảng Cộng sản Việt Nam tháng 4-2006, **nền Dân chủ Đa đảng vẫn chưa có dấu hiệu và điều kiện xuất hiện, không thể hi vọng có Tự do Bầu cử, Tự do Ứng cử thực sự, vẫn chỉ như 11 lần Bầu cử Quốc hội trước đây.** Do đó, chúng tôi khẩn cấp phát động một cao trào kêu gọi toàn thể Đồng bào trong Nước thuộc mọi giới, mọi ngành nghề, mọi chức vụ,

mọi bậc sống đang thao thức về Dân chủ và Văn minh cho Tổ quốc :

HÃY CAN ĐẢM TẮY CHAY CUỘC BẦU CỬ ĐỘC ĐẢNG GIẢ HIỆU 2007.

Phẩm giá con người và ý thức công dân không cho phép chúng ta tham gia công việc gian trá và miễn cưỡng mãi như thế. **Việc tẩy chay bầu cử giả tạo ấy chính là hành vi cơ bản nhất và hữu hiệu nhất giúp tạo áp lực cần thiết để Quốc hương Việt Nam sớm có cuộc bầu cử Quốc hội Đa đảng công bằng đích thật,** chấm dứt ách độc tài toàn trị nặng nề của đảng Cộng sản Việt Nam lên cả Dân tộc khai mở một tương lai tươi sáng hơn cho Tổ quốc Việt Nam giữa cộng đồng dân chủ quốc tế.

4. Chúng tôi kêu gọi các đảng viên và những người sẽ được đảng Cộng sản Việt Nam chọn ra ứng cử đại biểu Quốc hội Độc đảng man trá năm 2007 tới đây, **hãy vì lương tâm và danh dự khước từ việc ứng cử giả tạo đó,** vì việc đắc cử bất công đó, việc trở thành công cụ dễ bảo của đảng Cộng sản Việt Nam đó, vốn chỉ giúp kéo dài thêm nỗi khổ nhục suốt hơn 60 năm qua của toàn Dân chứ không mở ra chút tương lai tươi sáng nào cho Tổ quốc cả.

5. Kính xin toàn thể Đồng bào Hải ngoại, các Tổ chức Nhân quyền Quốc tế, các Quốc hội và Chính phủ toàn cầu, nhất là Liên Hiệp Quốc hãy nhiệt tình làm mọi cách phù hợp và hữu hiệu để **giúp Việt Nam có được cuộc Bầu cử Quốc hội Đa đảng, Tự do, Dân chủ theo tiêu chuẩn của thế giới văn minh.**

Xin cảm ơn toàn thể Đồng bào và tất cả mọi Người thiện chí.

Kêu gọi tại Việt Nam, ngày 23 tháng 05 năm 2006

Đại diện lâm thời Khối 8406 gồm 560 Công dân quốc nội đấu tranh cho dân chủ Việt Nam Hoàng Minh Chính, Hà Nội. Đỗ Nam Hải, Sài Gòn. Trần Anh Kim, Thái Bình. Nguyễn Văn Lý, Huế.

TIN TỨC

Thượng Nghị sĩ Úc hỗ trợ Phong Trào Dân Chủ Việt Nam

(Canberra - VNN) *Bản Thông Cáo Báo Chí của đại diện Việt Nam Canh Tân Cách Mạng Đảng phổ biến từ Sydney hôm nay 16-5 cho biết thượng nghị sĩ Úc Gary Humphries đã lên tiếng hỗ trợ tích cực cho phong trào dân chủ Việt Nam. Nguyên văn lá thư như sau:*

15/05/2006

Kính thưa L.M. Nguyễn Văn Lý, **Những Anh Hùng Việt Nam**

Tôi xin được bày tỏ sự hỗ trợ chân thành và lòng ngưỡng phục đến những công dân Việt Nam can đảm đã cùng ký tên vào 'Lời Kêu Gọi Cho Quyền Tự Do Thành Lập Đảng' viết vào ngày 6 tháng tư năm 2006 và bản 'Tuyên Ngôn Tự Do Dân Chủ Cho Việt Nam' viết ngày 8 tháng tư, năm 2006. Tôi được biết rằng từ khi những bản Tuyên Ngôn này ra đời, hàng ngàn người Việt Nam ở trong nước và ở khắp nơi trên thế giới đã cùng nhau đứng lên hỗ trợ.

Những bản Tuyên Ngôn này là một sự nhắc nhở quả quyết rằng, tự do và nhân quyền mà chúng ta được hưởng tại Úc Đại Lợi hiện nay đang không được có tại Việt Nam, tuy rằng khát vọng cho tự do được thể hiện rất rõ.

Tôi hy vọng rằng lá thư này sẽ giúp nhắc nhở cho những ai đang có ý đồ muốn bịt miệng những tiếng nói, hay có những hành động đàn áp hoặc đe dọa những người công dân bày tỏ những công điểm của họ một cách ôn hòa, là một sự vi phạm nhân quyền và quyền bày tỏ quan điểm chính trị một cách thẳng thắn. Điều này sẽ làm hoàn toàn tương phản hình ảnh cởi mở mà nhà cầm quyền Việt Nam đang đeo đuổi. Cá nhân tôi và rất nhiều đồng nghiệp của tôi đang theo dõi việc này. Đối với những công dân Việt Nam đã ký vào những dữ kiện lịch sử này, lòng can đảm và sự quyết tâm của quý bạn trong việc đấu tranh cho quyền tự do của con người qua những hình thức ôn hòa, sẽ đóng một vai trò làm chất xúc tác và là một sự ngưỡng mộ cho những đồng hương của bạn và ngay cả thế giới.

Tôi và rất nhiều người nữa trên thế giới sẽ cùng đứng chung vai với quý bạn trong cuộc chiến đấu này.

Trân trọng,

Gary Humphries

Thượng Nghị Sĩ cho Thủ Đô Liên Bang Úc.

(xem tiếp trang 10)

Thông Cáo Báo Chí

CÔNG AN HUYỆN BÙ ĐÓP, TỈNH BÌNH PHƯỚC TRUY SÁT NGƯỜI TIN LÀNH STIÊNG

Kính gởi đến :

- Ủy ban Tự do Tôn giáo quốc tế.
- Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ.
- Đại sứ quán Hoa Kỳ tại Hà Nội.
- Lãnh sự quán Hoa Kỳ tại Sài Gòn.
- Ủy ban Tự do Tôn giáo cho Việt Nam.
- Các cơ quan Truyền thông quốc tế.
- Các Tổ chức Tôn giáo trong và ngoài nước.
- Các nhà Tranh đấu nhân quyền cho Việt Nam.

Văn phòng Mục Sư đoàn 28 Hồ Tùng Mậu, Phường Nguyễn Thái Bình, Quận 1, Sài Gòn vừa tiếp nhận một Tín Hữu Tin Lành tên là Điều Biệt là thành viên Hội Thánh Tin Lành Êphêsô dân tộc Stiêng tại ấp Phước Tiến, xã Hưng Phước, huyện Bù Đốp, tỉnh Bình Phước do Mục Sư Điều Dũng làm quản nhiệm. Sau khi thăm hỏi và tìm hiểu, chúng tôi gởi đến Quý Vị diễn biến của vụ việc xảy ra cho Hội Thánh này như sau:

Ngày thứ tư 10-05-2006, đang khi anh Điều Biệt là tín đồ của Hội Thánh Tin Lành Êphêsô tọa lạc tại ấp Phước Tiến, thuộc Liên Đoàn Truyền Giáo Việt Nam, đi vào rẫy như bao ngày khác. Đang trên đường đi cách nhà khoảng một cây số, thì có năm người đi trên 2 xe Honda, trong đó có ông Phương và ông Duy công an huyện chạy đến và la lên : “Ê thằng kia đứng lại!” Họ ép xe vào anh Điều Biệt và vật ngã anh xuống đường đất. Chẳng nói, chẳng rằng họ lấy còng số 8 còng tay của anh, rồi lấy dây cột hai chân anh như con vật, liệng anh lên xe lôi (ba bánh), nhưng xe này không có ván lót mà chỉ có những thanh sắt ngang. Không những thế mà ba người trong số họ đã leo lên thân thể anh, đè anh xuống trong khi xe chạy trên đường đến đồn biên phòng 793. Việc làm này gây nguy hiểm cho tính mạng anh Điều Biệt đang khi xe chạy trên đường rừng đầy hang hốc!

Khi đưa anh đến đồn biên phòng 793, họ tiếp tục đánh anh và giam anh ở nhà sau của đồn biên phòng. Đây là một vụ bắt người trái pháp luật, vì khi bắt không có lệnh, không đọc lệnh và hành xử với anh Điều

Biệt như tội phạm trong khi chưa có một kết luận nào về hành vi phạm tội của anh.

Sau khoảng hơn một tiếng thì các Tín đồ trong Hội Thánh nghe tin, đã kéo đến cứu nguy cho anh vì họ biết được những người chính quyền nơi đây thường đánh người dã man vô cớ. Nên bắt chấp nguy hiểm và sự truy cứu của công an, họ đã xông vào đồn biên phòng 793 để giải cứu anh Điều Biệt trong khi tay anh vẫn còn bị còng số 8 khóa chặt. (Hiện các Tín hữu vẫn còn giữ cái còng số 8 mà công an đã dùng còng tay anh Điều Biệt để làm bằng chứng sau này.)

Các Tín Hữu đưa anh Điều Biệt về nhà lau những vết thương, tìm cách tháo còng cho anh và giúp anh nghỉ ngơi lấy lại sức sau những giây phút căng thẳng và bị đánh đập từ phía chính quyền địa phương.

Vào lúc 14 giờ cùng ngày thì lực lượng Công An đã được huy động với hai xe mang biển số 93A-0472 và 93H-4524 cùng với nhiều xe hai bánh tổng cộng trên 50 người, trong đó có lực lượng của những người tù trong trại cải tạo Phú Văn gần đó cũng được đưa đến. (Những người này là những người chuyên đâm chém, sống bằng nghề đâm thuê chém mướn ở khắp nơi đưa về. Nay gần mãn hạn tù nên được tận dụng trước khi rời khỏi trại, cho nên họ được tuyển chọn để trở thành lực lượng tay sai cho những kẻ cậy quyền, với ý đồ triệt tiêu, đàn áp Tín đồ Tin Lành). Công an bao vây căn nhà của anh Điều Marót là Tín đồ trong Hội Thánh, vì công an cho là nhà này che giấu anh Điều Biệt bên trong, nên tìm cách xét nhà truy bắt người mà họ cho là tội phạm. Trong khi công an đến thì các Tín đồ trong bản làng cũng chạy đến hỏi họ vì sao mà tìm bắt anh Điều Biệt như vậy? Họ trả lời rằng : “Không có tội gì, nhưng muốn bắt là bắt”. Họ xông vào nhà đòi khám xét, nhưng người phụ nữ chủ nhà tên là Điều Thị Hít đã can ngăn không cho, thì công an đã hành hung đánh đập chị bằng những dùi cui mà họ mang theo,

gây cho chị bị nhiều vết thương trên cơ thể.

Công an đã bắn nhiều phát súng lên mái nhà, và cũng bắn ba quả hơi cay vào bên trong nhà để trấn áp, buộc anh Điều Biệt chạy ra để họ bắt. Thì thật vậy, anh Điều Biệt đã không chịu nổi hơi cay từ những trái nỏ mà công an bắn vào, và lợi dụng khói và hơi cay dày đặc nên anh đã bỏ chạy ra ngoài. Anh cố gắng thoát khỏi vòng bao vây của công an và lực lượng tội phạm mà công an đưa đến. Đang chạy thì anh đã bị lực lượng công an chặn chân té ngã và họ xông vào đánh lên đầu, vào chân vào tay anh bằng những bả súng, dùi cui thật tàn nhẫn. Trong giây phút sống chết, anh cố hết sức vùng dậy và chạy thẳng ra ruộng để cứu lấy bản thân mình. Trong khi đó công an cũng rượt đuổi và bắn thêm khoảng 6 phát súng theo anh nhưng không trúng được. Chúng tôi không biết công an đã cố ý giết người hay chỉ cố ý bắn cho què chân anh Điều Biệt. Theo lời anh thuật lại thì anh thấy có những viên đạn đã trượt ngang chân anh rất là nguy hiểm, nhưng vì có Chúa nên Chúa đã gìn giữ anh được an toàn.

Khi chúng tôi hỏi Mục Sư Điều Dũng là Mục Sư quản nhiệm của Hội Thánh Tin Lành Êphêsô Phước Tiến-Bù Đốp thì được ông cho biết: “Hội Thánh đã nhiều lần bị công an huyện Bù Đốp sách nhiễu, quấy rối và lập biên bản cấm nhóm họp. Nhiều lần chính quyền địa phương buộc các Tín hữu Tin Lành từ bỏ niềm tin của mình, nhiều lần bắt Hội Thánh nộp phạt vì nhóm họp trái phép, và gần đây ông công an tên Bỉ là công an huyện đã từng công khai tuyên bố, mà ai sống trong xã Phước Tiến đều nghe rằng: “Tao sẽ triệt hạ Tin Lành bọn bay. Tao không dung Tôn giáo được thì tao làm chuyện khác!” Và ngày nay rõ ràng động cơ vụ bắt người là công an huyện tên Bỉ muốn bắt người trái pháp luật để kích động sự nổi loạn của con cái Chúa tại ấp Phước Tiến, qua đó họ sẽ chụp mũ với tội danh “Chống người thi hành công vụ”. Nhưng mưu đồ của ông Bỉ đại diện cho chính quyền địa phương cụ thể là huyện Bù Đốp đã thất bại. Vì đương khi vụ việc xảy ra thì các Tín hữu chỉ biết cầu nguyện và trông cậy nơi sự giải cứu của Đức Chúa Trời chứ họ không đại gì bạo động để rồi bị chính quyền chụp mũ đưa họ vào tội danh không phải vì Tôn giáo!

Sau khi không bắt được anh Điều Biệt như ý họ mong muốn, trước khi rời khỏi ấp Phước Tiến thì công an huyện Bù Đốp lại tuyên bố “nếu họ bắt được anh Điều Biệt thì họ sẽ giết

chứ không tha". Đây là lời hăm dọa khiến cho anh Điều Biệt càng sợ hơn khi mà anh vừa bị một trận đòn vô cơ từ phía những con người vô đạo của huyện Bù Đốp. Nên anh Điều Biệt đã tìm cách chạy về Sài Gòn vào nửa đêm ngày 10-05-2006 rạng ngày 11-05-2006 và hiện anh đang tị nạn tại Văn phòng Mục Sư Đoàn 28 Hồ Tùng Mậu, phường Nguyễn Thái Bình, quận 1 Sài Gòn. Và đang khi chúng tôi gửi thông tin này đến với Quý Vị thì trên thân thể của anh vẫn còn đau đớn bởi những trận đòn mà những "đầy tớ nhân dân" ban cho.

Qua vụ bắt người và đánh đập Tín đồ Tin Lành đã man của nhà cầm quyền Việt Nam, cụ thể anh Điều Biệt là nạn nhân của vụ đàn áp, khủng bố Tín đồ Tin Lành trá hình của công an huyện Bù Đốp và công an Tỉnh Bình Phước, chúng tôi Mục Sư Đoàn toàn quốc đồng lòng lên tiếng :

1. Phản đối cách hành xử của nhà cầm quyền Việt Nam đối với Tin Lành nói riêng và đối với các Tôn giáo khác nói chung.

2. Yêu cầu nhà cầm quyền Việt Nam ngưng ngay việc truy sát đối với Tín đồ Tin Lành là anh Điều Biệt.

3. Trả lời công khai về lý do nào mà đã bắt anh Điều Biệt và đánh đập anh trong khi anh chưa phải là tội phạm.

4. Trả lại đất canh tác cho các Tín hữu Tin Lành mà những vị quan tham từ cấp tỉnh đến cấp huyện đã cướp đi của người dân từ ba năm qua để làm tài sản riêng cho mình.

5. Trả lại tự do cho người dân Việt trong vấn đề Tín ngưỡng, bỏ ngay kế hoạch triệt tiêu Tôn giáo ra khỏi những hồ sơ mật mà Đảng CSVN phổ biến trong nội bộ.

Chúng tôi cũng khẩn báo trên toàn Thế Giới về tình trạng bách hại mà Hội thánh Tin Lành trong nước tiếp tục gánh chịu từ phía chính quyền Việt Nam từ bao năm nay, và tình trạng đó vẫn chưa thật sự thay đổi gì cả. Dù ai đó có ca ngợi tự do Tôn giáo của nhà nước Việt Nam thì đây sự Đàn Áp, Khủng Bố vẫn còn đó!

Ngày 11-05-2006

**Văn Phòng Mục Sư Đoàn
Liên Đoàn Truyền Giáo Phúc
Âm Việt Nam**

28, Hồ Tùng Mậu, Ph. Nguyễn
Thái Bình, Quận 1, Sài Gòn.

Email : iemvn@yahoo.com

VĂN PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

PARIS 22.5.2006

Từ hăm dọa đến mua chuộc, mua chuộc không xong chuyển qua vu khống

4.800.000đ

lượng năm cho một Tu sĩ làm "chi điểm"

Thượng tọa Thích Chơn Tâm, Chánh đại diện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVN TN) tỉnh An Giang kiêm Tổng vụ trưởng Tổng vụ Giáo dục, Viện Hóa Đạo, không ngừng bị sách nhiễu, hăm dọa suốt 6 tháng qua. Bạn đọc có thể xem chi tiết qua Thông cáo Báo chí phát hành ngày 9-5-2006, hoặc trên Trang nhà Quê Mẹ: <http://www.queme.net>

Thượng tọa vừa gửi đến Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế tin tức mới về chiến thuật đàn áp 3 bước: hăm dọa, mua chuộc, vu khống. Một thủ thuật không hề thay đổi suốt 60 năm của chế độ đối với những người Việt thương nước yêu nòi không chịu theo tín ngưỡng Cộng sản.

Một chuyện trớ trêu vừa xảy khi ông Hà Minh Sang, Phó ban Dân vận tỉnh An Giang, mời Thượng tọa Thích Chơn Tâm đến làm việc tại Văn phòng Ban Dân vận tỉnh. Không cần úp mở, ông đưa ra đề nghị: "*Thầy có đi du học, giao tiếp rộng rãi, quen biết nhiều nơi, mong thầy cộng tác với chúng tôi, chỉ cần thầy cung cấp thông tin về sinh hoạt GHPGVNTN, điều mà thầy được biết do từ các bạn đạo*". Nói xong ông trao một số tiền "*bốn triệu tám trăm nghìn đồng gọi là công tác phí cho một năm*". Ông nhấn mạnh thêm: "*Thầy không cần viết tường trình việc chi xuất, chỉ cần cung cấp thông tin về GHPGVNTN là đủ. (Bây giờ) thầy nhận tiền và viết ít chữ, ký vào số này*".

Hiển nhiên là Thượng tọa Thích Chơn Tâm quyết liệt từ chối đề nghị, đút dây bỏ ra về. Nên ông

Hà Minh Sang nằn nỉ nói: "**Thầy đừng ngại, đây không phải là việc chỉ riêng một mình thầy làm đâu mà việc này. Các tôn giáo khác đều có người của chúng tôi cả**".

Thật là một chính sách "cầu hiền" có một không hai của Nhà nước XHCN: biến trí thức, nhân sĩ, nhà văn, nhà tôn giáo, dân chúng v.v... thành những tên "chi điểm". Thượng tọa Thích Chơn Tâm thuộc hàng giáo phẩm cao cấp Phật giáo, có học vị tiến sĩ tại một đại học ở Ấn Độ, thế mà nay không thể phục vụ đạo và quần chúng trong cương vị một nhà giáo dục, một nhà lãnh đạo tôn giáo, vì tiêu chuẩn của Nhà nước là nhà nhà làm công an, người người làm chi điểm để phục vụ cho nhà tù và những cuộc đấu tố.

Hăm dọa không xong, liền mua chuộc. Mua chuộc không thành nay chuyển qua vu khống, mạ lỵ.

Tờ báo An Giang số 2447 phát hành đầu tháng 5 này viết bài "Hai người phụ nữ và một ông thầy tu" dựng đứng chuyện không có để bôi nhọ Thượng tọa Thích Chơn Tâm mong gây hoang mang trong hàng ngũ Phật tử. Vừa vận động không cho công an canh gác, phong tỏa chùa, ngăn cản những ai đến chùa lễ Phật. Đúng như lời ông Đỗ Trung Hiếu, người được Bộ Chính trị (thông qua các ông Xuân Thủy, Nguyễn Văn Linh, Trần Quốc Hoàn chỉ thị thống nhất Phật giáo năm 1981) tiết lộ:

"Biến hoàn toàn Phật giáo Việt Nam thành một hội đoàn quần chúng. Còn thấp hơn hội đoàn, vì chỉ có Tăng Ni, không có Phật tử; chỉ có tổ chức bên trên không có tổ

chức bên dưới (...) Nội dung hoạt động là lo việc cúng bái chùa chiền, không có hoạt động gì liên quan tới quần chúng và xã hội (...) Cuộc thống nhất Phật giáo lần này (1981) bên ngoài do các Hòa thượng gánh vác, nhưng bên trong bàn tay Đảng Cộng sản xuyên suốt quá trình thống nhất để nắm và biến tướng Phật giáo Việt Nam trở thành một tổ chức bù nhìn của Đảng".

Dưới đây là nguyên văn bản Tường trình của Thượng tọa Thích Chơn Tâm đệ trình Hòa thượng Thích Quảng Độ, Viện trưởng Viện Hóa Đạo. Bản sao gửi đến Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế và Ủy ban Bảo vệ Quyền làm Người Việt Nam có trụ sở ở Paris:

**GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT
NAM THỐNG NHẤT**

Ban Đại Diện tỉnh An Giang

Văn phòng tạm, Chùa Tây Huê,
phường Núi Sam, thị xã Châu Đốc,
tỉnh An Giang
Phật Lịch 2550 -

số 04/TT/BDD/CDD

Châu Đốc, ngày 21-05-2006

TƯỜNG TRÌNH

**V/V Chính quyền tỉnh An Giang:
từ mua chuộc không được đã
chuyển sang mạt ly vụ khống
thành viên GHPGVNTN trên báo
An Giang**

Kính Gởi:

*Hòa Thượng Viện Trưởng Viện
Hóa Đạo GHPGVNTN*

Kính bạch Hòa Thượng,

Kính thưa quý vị,

Con là Tỳ Kheo Thích Chơn Tâm, Chánh đại Diện GHPGVNTN tỉnh An Giang, Phó Đại Diện miền Khánh Anh (miền Hậu Giang), trú trì Chùa Tây Huê, phường núi Sam, thị xã Châu Đốc, tỉnh An Giang, kính trình Hòa Thượng về việc chính quyền tỉnh An Giang từ mua chuộc không được đã chuyển sang mạt ly vụ khống thành viên GHPGVNTN, sự việc diễn ra như sau:

Việc thứ nhất

Có một lần, Đại Đức Thích Thiện Thống chánh thư ký Ban Trị sự Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam (GHPGVN) tỉnh An Giang có chuyển lời Ông Hà Minh Sang, Phó

ban Dân Vận tỉnh An Giang mời tôi đến văn Phòng Ban Dân Vận tỉnh để cho ông gặp. Thầy Thiện Thống nói: "Ban Dân Vận mời thầy, tôi [Thích Thiện Thống] nghĩ thầy nên đến gặp họ một chút". Sau đó tôi đến văn Phòng Ban Dân Vận tỉnh An Giang và được ông Hà Minh Sang tiếp đón. Buổi nói chuyện diễn ra hơn 1 giờ đồng hồ. Nội dung câu chuyện, sau lời chào hỏi giao tiếp, ông Hà Minh Sang đi thẳng vào vấn đề: thầy có đi du học, giao tiếp rộng rãi, quen biết nhiều nơi, mong thầy cộng tác với chúng tôi, chỉ cần thầy cung cấp thông tin về sinh hoạt GHPGVNTN, điều mà thầy được biết do từ các bạn đạo. Nói xong ông Hà Minh Sang nhấn chuông và nói chuyện riêng với nhân viên của ông. Một lát sau nhân viên văn phòng, cô thư ký đem đến một số tiền, ông Hà Minh Sang cầm số tiền đó trao cho tôi và nói: "Đây là số tiền bốn triệu tám trăm ngàn (4,800,000) đồng Việt Nam, đây gọi là công tác phí cho 1 năm. Thầy không cần phải viết tường trình về việc chi-xuất, chỉ cần thầy cung cấp thông tin về GHPGVNTN là đủ. Thầy nhận tiền và viết ít chữ, ký vào sổ này".

Tôi từ chối đề nghị trên của ông Hà Minh Sang. Dù vậy, ông Sang cố nài ép nhiều lần và tự tay ông viết mấy dòng chữ ngắn gọn trong quyển sổ rồi đề nghị lại lần nữa, bảo tôi nhận tiền và ký vào sổ.

Tôi quyết từ chối rồi đứng dậy ra về. Ông Hà Minh Sang vội đứng dậy theo và nhét số tiền 4,800,000 đồng Việt Nam vào túi xách của tôi rồi nói: "Thầy đừng ngại, đây không phải là việc chỉ riêng một mình thầy làm đâu mà việc này. CÁC TÔN GIÁO KHÁC ĐỀU CÓ NGƯỜI CỦA CHÚNG TÔI CÁ". Thấy mình nói lỡ lời, ông Hà Minh Sang bỗng dừng tất ngang câu chuyện. Nhân đó tôi cũng trả lại số tiền và để nó trên bàn rồi vội vã ra về. Trong khi số tiền trên đã được cô thư ký ký xuất quỹ và tôi thì không nhận tiền, cho nên chưa biết tiền quỹ này đi về đâu nữa.

Việc thứ 2

Sau khi văn thư Quyết Định số 036/2006/QĐ. BTS về việc chính quyền tỉnh An Giang kết hợp với Ban Trị sự GHPGVN trực xuất tôi khỏi chùa Tây Huê không thành thì tiếp đến là báo An Giang số 2447, thứ hai, ngày 01-05-2006, trang 9, đăng bài vụ khống mạt ly Thượng Tọa Thích Chơn Tâm (bài báo đính kèm). Chung quanh bài báo, chính quyền tỉnh An Giang cố dàn dựng một cảnh ẩu đả xảy ra tại Chùa Tây Huê. Tuy việc dàn dựng này không thành như thế nhưng báo An Giang đã đăng bài mạt ly, vụ khống danh dự, nhân phẩm và gán cho tôi tội "gây mất an ninh địa phương" chỉ với mục đích muốn trực xuất tôi ra khỏi Chùa Tây Huê lần nữa.

Việc làm trên đây của chính quyền tỉnh An Giang đã gây xôn xao dư luận Tăng Ni tỉnh An Giang trong những ngày qua. Đây là việc làm mất đoàn kết tôn giáo cần được chấm dứt và không để tái diễn.

Diễn biến sự việc trên đây cho thấy chính quyền tỉnh An Giang từ mua chuộc không được đã chuyển sang mạt ly vụ khống thành viên GHPGVNTN. Đây là việc làm vu cáo, dối trá và vô liêm sỉ. Tôi cực lực:

1. Tố cáo cơ quan báo chí tỉnh An Giang là một cơ quan nói láo, đã vi phạm Hiến pháp nước CHXHCNVN khi xúc phạm nhân phẩm và danh dự một công dân; một thành viên GHPGVNTN qua bài báo An Giang số 2447, thứ hai, ngày 01-05-2006, trang 9.

2. Tố cáo chính quyền tỉnh An Giang đàn áp tôn giáo tỉnh vì qua nhiều hình thức mà việc báo An Giang số 2447, thứ hai, ngày 01-05-2006, trang 9, là một điển hình.

3. Kính gởi đến Ủy ban Bảo vệ Quyền làm Người Việt Nam nội dung vụ việc trên đây và kính nhờ can thiệp giúp đỡ.

Kính tường trình

Chánh đại Diện GHPGVNTN
tỉnh An Giang

(ký tên)

Thượng Tọa Thích Chơn Tâm

Nơi nhận:

Viện Hóa Đạo "để kính tường"

.....

Bản công bố thành lập

TẬP HỢP THANH NIÊN DÂN CHỦ

1/ Chiếu theo điều 3 và 69 trong Bản Hiến Pháp hiện hành của nước CHXHCN Việt Nam.

Điều 3: Nhà nước bảo đảm và không ngừng phát huy quyền làm chủ về mọi mặt của nhân dân, **thực hiện mục tiêu dân giàu nước mạnh, xã hội công bằng, dân chủ, văn minh**, mọi người có cuộc sống ấm no, **tự do**, hạnh phúc, có điều kiện phát triển toàn diện; nghiêm trị mọi hành động xâm phạm lợi ích của Tổ quốc và của nhân dân.

Điều 69: Công dân có quyền **tự do ngôn luận, tự do báo chí; có quyền được thông tin; có quyền hội họp, lập hội**, biểu tình theo quy định của pháp luật.

2/ Chiếu theo điều 19 và 20 trong Bản Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền của Liên Hiệp Quốc, vì Việt Nam là một thành viên của Liên Hiệp Quốc từ năm 1977.

Điều 19: Mọi người đều có quyền tự do tư duy và ngôn luận. Quyền này bao gồm **quyền không bị gây khó khăn vì quan điểm của mình và quyền được tìm kiếm, thu nhận và quảng bá tin tức và ý kiến qua mọi phương tiện truyền thông và qua mọi biên giới.**

Điều 20: (1) Mọi người đều có quyền **tự do hội họp và lập hội**, một cách hòa bình. (2) Không một ai có thể bị cưỡng bách gia nhập vào một đoàn thể.

Nhận thấy rằng:

Xã hội công bằng, dân chủ là nền tảng của **tự do, ấm no và hạnh phúc** của mọi người. Lịch sử đã khẳng định lòng khát khao tự do của dân tộc Việt qua những cuộc đấu tranh chống ngoại xâm phương Bắc và chống đế quốc thực dân.

Điều này ngày nay cũng được ghi rõ trong hiến pháp nước CHXHCN Việt Nam.

Nhưng:

Trong tình hình thực tế của đất nước ta hiện nay, thay vì phải thực hiện xã hội công bằng, dân chủ như đã quy định trong hiến pháp thì các lãnh đạo đảng Cộng sản VN lại **kiềm chế các quyền tự do** của nhân dân, gây **bất công xã hội, tránh né dân chủ bằng chủ trương độc đảng và áp đặt chế độ toàn trị.**

Cơ bản của xã hội công bằng, dân chủ là mọi người đều có điều kiện phát triển toàn diện, công dân có quyền tự do về tư tưởng, thể hiện qua quyền tự do ngôn luận, báo chí, hội họp và lập hội. Thế nhưng, tại Việt Nam, đảng Cộng sản Việt Nam giữ vị trí độc tôn trong bộ máy chính trị, áp đặt một hệ tư tưởng duy nhất lên toàn bộ đời sống xã hội. Các luồng tư tưởng trái chiều bị cấm đoán. Thông tin bị kiểm duyệt chặt chẽ: trong hơn 600 tờ báo đang phát hành tại Việt Nam, chưa có một tờ báo nào là sở hữu của công dân hay được quyền tự do hoạt động. Những người bất đồng chính kiến bị đàn áp thô bạo. Điều này **vi phạm** một cách trắng trợn **quyền tự do tư tưởng** của người dân Việt Nam. Và chính vì tình trạng độc quyền, bùng nổ mà hiện trạng **tham nhũng, bao che tội phạm, mua quan bán chức** tại Việt Nam **đã lộng hành**, trở thành mối đe dọa hiện hiện cho tương lai nước Việt.

Thiết yếu của xã hội công bằng, dân chủ là **bầu cử tự do và công bằng**, nhằm bầu ra những người đại diện một cách trung thực

ý chí và nguyện vọng của nhân dân. Thế nhưng, bất chấp tất cả, đảng Cộng sản Việt Nam đã đơn phương thành lập quốc hội và chính quyền qua kiểu cách bầu cử độc quyền của một đảng. Việc đảng và nhà nước bắt dân phải đi bầu làm bầu cử không có tự do. Việc Mặt trận Tổ Quốc - một cơ quan của đảng - chọn lựa hay giới thiệu tất cả các ứng cử viên cho các cuộc bầu cử là không công bằng. Chính vì là của đảng, do đảng, vì đảng, nên cả quốc hội và chính quyền của Đảng Cộng sản Việt Nam đã **thiếu trách nhiệm với nhân dân** và thờ ơ với những tiêu cực bấy lâu nay gây nhức nhối cho toàn xã hội. Cũng chính cơ chế chính quyền độc đảng này đã tạo cho giới cầm quyền có những quyền mà đúng ra họ không được có.

Vấn đề các lãnh đạo đảng Cộng Sản VN **chiếm giữ độc quyền từ chính trị đến báo chí** không chỉ đã rõ ràng là **vi phạm hiến pháp** nước CHXHCN Việt Nam, **không tuân thủ việc ký kết bản tuyên ngôn phổ cập nhân quyền** của Liên Hiệp Quốc, **làm ngược lại nguyện vọng của đại đa số nhân dân Việt Nam** mà đó chính là **bất công, sai phạm, hại dân, cản trở sự phát triển của đất nước.**

Truyền thống yêu nước của người Việt Nam, đặc biệt là thanh niên, ở đâu cũng vậy, thời nào cũng thế. **Thanh niên đã luôn luôn** là những người đi **tiên phong** mỗi khi đất nước bị giặc giã hay nhân dân bị áp bức. Và hiện nay ở Việt Nam, sự lạm dụng quyền lực của các nhà lãnh đạo đảng và nhà nước đã trở nên quá đáng, đến mức khinh thường nhân dân. Tham nhũng, cừa quyền, quan liêu... đã trở thành quốc nạn. Tình trạng của đất nước hiện nay không hề tương xứng với tiềm năng của dân tộc Việt.

Do đó, giới trẻ Việt Nam yêu nước ở khắp nơi trên thế giới, ý thức được trách nhiệm của mình với Tổ quốc, đã nối kết lại thành **Tập Hợp Thanh Niên Dân Chủ.**

THTNDC được thành lập nhằm mục đích **thúc đẩy** đảng và nhà nước **làm cho đúng** mục tiêu xã hội công bằng, dân chủ như đã hô hào.

Cụ thể: tích cực nhắc nhở các lãnh đạo đảng Cộng sản Việt Nam xóa bỏ bất công, chống độc quyền, tôn trọng các quyền tự do của nhân dân, thực hiện bầu cử tự do và công bằng. Làm đúng như vậy thì nhân dân không bị bắt buộc phải sử dụng biện pháp cuối cùng là vùng dậy chống lại độc tài, tham nhũng và áp bức.

Tập Hợp Thanh Niên Dân Chủ có thành viên tại Việt Nam và các quốc gia trên thế giới. Nơi trao đổi thông tin chính thức của Tập Hợp là trang thông tin Tiếng Nói Thanh Niên Dân Chủ : www.thtndc.org.

Đồng chấp thuận, các thành viên ký tên dưới đây:

Nguyễn Tiến Trung, Pháp
Nguyễn Hoàng Lan, Pháp
Nguyễn Việt Quốc, Pháp
Nguyễn Đăng Quang, Mỹ
Trần Chiêu Việt, Mỹ
Đỗ Thế Kỳ, Việt Nam
Công bố tại Việt Nam,
ngày 8 tháng 5 năm 2006

Tin tức tiếp trang 5

J.-F. Revel, một người bạn quý của Việt Nam đã mất

Jean-François Revel đã chia tay với cuộc đời, ngày 30 tháng tư năm 2006, ông hưởng thọ 82 tuổi. Việt-Nam mất một người bạn quý. Cái gì hiếm là quý. Việt-Nam không có nhiều bạn trong giới trí thức, văn nghệ sĩ Pháp, trong chính giới cũng vậy... Trong những năm 50, 60, Tây phương chạy theo tư tưởng của Mác, của Lê, của Mao để «giải phóng những dân tộc đang bị tư bản đàn áp», cũng như «giải phóng tầng lớp công nhân» của xã hội Tây phương. Chiến tranh Việt-Nam, những tấm gương hy sinh cũng như những đau khổ tận cùng của dân tộc Việt Nam chỉ được dùng như những dụng cụ theo chiều hướng đánh đổ tầng lớp tư bản. Jean-Paul Sartre, triết gia được tôn sùng như một vị thánh của giới trí thức Pháp đã nói phải giấu một số sự thật, để không làm người công nhân tuyệt vọng : «Il ne faut pas désespérer Billancourt» (Billancourt, ngoại ô Paris là nơi có nhà máy ô tô Renault).

xem tiếp trang 22

TỰ DO BÁO CHÍ

Quyền Tự Do Của Con Người

Trần Phong Vũ

* Nhân Ngày Quốc Tế Tự Do Báo Chí, tổ chức Phóng Viên Không Biên Giới lên tiếng về tình trạng bùng nổ thông tin, không chế quyền tự do ngôn luận tại Việt Nam.

* Nông Đức Mạnh, Tổng Bí Thư đảng CSVN là một trong 37 lãnh tụ các nhà nước độc tài bị coi là hung thần, sát thủ đối với đệ tứ quyền.

Người ta thường nói, quyền tự do báo chí, tự do ngôn luận là đệ tứ quyền của con người, theo sau quyền lập pháp, hành pháp và tư pháp. Chính nhờ quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí mà tất cả mọi thứ quyền tự do căn bản của loài người trên mặt đất được triển sinh và đảm bảo. Nhưng cũng như mọi thứ quyền khác, quyền tự do báo chí không phải tự nhiên mà có. Sự hiện hữu của nó hoàn toàn tùy thuộc thuộc vào ý thức của người dân tại mỗi quốc gia và nhất là chế độ chính trị được thiết lập trên quốc gia ấy.

Trong các thể chế dân chủ, người dân có quyền được tự do phát biểu quan điểm của mình qua những phương tiện truyền thông đại chúng như báo viết, báo nói, báo hình, mà nhờ những phát kiến mới mẻ trong lãnh vực tin học những thập niên gần đây, đã tạo điều kiện cho con người khắp các vòm trời trên mặt đất có thể xích lại gần nhau, dễ dàng hiểu biết, thông cảm lẫn nhau. Cùng lúc vẫn còn có những chế độ chuyên chính độc tài, trong đó quần chúng hoàn toàn bị bùng tai, bịt mắt. Họ không có quyền được nói, được nghe, được thấy những gì muốn nói, muốn nghe, muốn thấy. Trong trường hợp này, mọi phương tiện truyền thông đại chúng, thay vì

là miệng, là tai, là mắt của người dân thì lại trở thành công cụ cho giới cầm quyền củng cố chế độ độc tài, độc đảng, tiếp tục đàn áp, không chế quyền sống, quyền tự do, dân chủ của người dân.

Trong hơn nửa thế kỷ nhuộm đỏ miền bắc và 31 năm thống trị miền nam, bọn cai thầu cộng sản trên đất nước ta luôn kiên trì giữ độc quyền trong lãnh vực truyền thông. Trước công luận quốc tế họ luôn rêu rao là hiện nay Việt Nam có tới 600 tờ báo viết, nhiều chục hệ thống phát thanh, phát hình và các trang báo điện tử. Nhưng thực tế, tất cả đều nằm gọn trong tay đảng và nhà nước cộng sản. Chính hệ thống cầm quyền Hà Nội là sở hữu chủ và nắm toàn quyền sinh sát trên các phương tiện truyền thông đại chúng này. Trước khi bán nguyệt san Tự Do Ngôn Luận được các nhà dân chủ trong nước tự ý ấn hành không xin phép hội trung tuần tháng 4 vừa qua, chưa hề có một tờ báo viết nào do tư nhân điều hành và làm chủ tại Việt Nam. Trả lời câu hỏi của một nhà báo nước ngoài, chính Phạm Quang Nghị, Bộ trưởng Văn hóa Thông tin đã trắng trợn xác nhận là cho đến nay nhà nước của ông ta chưa thể nghĩ tới việc cho phép tư nhân ra báo!

Điều gì sẽ xảy ra trên sân cỏ khi người đá banh (cầu thủ) và người thổi còi (trọng tài) chỉ là một? Trả lời câu hỏi này chúng ta sẽ thấy được tất cả cái mĩa mai, cay đắng khi nhìn vào sân khấu chính trị Việt Nam dưới chế độ độc tài toàn trị cộng sản từ bao nhiêu năm qua. Quan sát cái vỏ bề ngoài của guồng máy cầm quyền, khách bàng quan sẽ dễ dàng an tâm khi thấy tất cả

những cơ chế quen thuộc của một nhà nước trọng pháp. Cũng tam quyền phân lập với ba cơ cấu lập-pháp, hành-pháp và tư-pháp mà trên nguyên tắc, hoàn toàn riêng biệt, tự chủ, với mục tiêu kiểm soát và khắc chế lẫn nhau để tránh những lạm dụng, lạm quyền, tham nhũng, bè phái, hà hiếp, bóc lột dân chúng, nhất là những thành phần thấp cổ bé họng trong xã hội.

Nhưng thấy vậy mà không phải vậy! Nếu nhìn sâu vào bên trong và đằng sau cái gọi là Quốc Hội với qui tắc bất di dịch “đảng cử dân bầu” mà gần như mười lần như một: khi một đại biểu được đảng cử thì sẽ không thể sai lầm (!), do đó đương sự phải đạt được số phiếu tuyệt đối, nếu không 100% thì cũng xuyết xoát. Về hành pháp, lãnh đạo cả nước (Chủ tịch) cũng như người cầm đầu chính phủ (Thủ tướng) đều xuất thân từ trung ương đảng bộ cộng sản, do chính cơ cấu này chỉ định. Về tư pháp cũng không hơn gì. Đặc điểm được coi là đồng nhất là cả ba cơ cấu này đều đội chung một cái dù là đảng cộng sản. Vì thế điều gọi là phân lập giữa ba cơ cấu lập-pháp, hành-pháp và tư-pháp, mà ý nghĩa nguyên thủy là kiểm soát, khắc chế lẫn nhau, tránh cảnh một mình một chợ, chỉ có giá trị bề ngoài, trong khi thực chất cả ba đều gom về một mối: nhất cử nhất động đều triệt để tuân hành mọi chủ trương, chính sách của một thiểu số chóp bu trong đảng.

Hệ quả tất nhiên không thể tránh là trong suốt hơn nửa thế kỷ tại miền bắc và 31 năm tại miền nam, đảng cộng sản vừa chủ động đóng cả ba vai trò làm luật, cai trị, thi hành luật, đồng thời khi phát hiện những sai trái trong ba cơ chế kể trên thì cũng chính cái đảng ăn cướp này lại sắm vai trò phán quan để xét xử! Mà cung cách xét xử ra sao, qua vụ PMU 18, dư luận đều đã thấy rõ. Đây là lý do cơ bản khiến đảng và nhà nước cộng sản Việt nam không bao giờ chấp nhận quyền thứ tư của người dân, tức là quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí. Bởi vì khi người dân được quyền tự do nói lên nguyện vọng

của mình qua những phương tiện truyền thông đại chúng như báo viết, báo nói, báo hình hoặc qua những trang báo điện tử thì hẳn rằng guồng máy cai trị của nhà nước sẽ không còn đất đứng, sẽ không thể tự tung tự tác, một mình một chợ, vừa đá banh vừa thổi còi như từ trước tới nay.

Từ nhận định trên đây, không ai ngạc nhiên khi biết rằng nhân ngày Quốc Tế Tự Do Báo Chí năm nay, tổ chức Phóng Viên Không Biên Giới tiếp tục bày tỏ mối quan ngại sâu xa đối với tình hình tột tệ trong sinh hoạt truyền thông, báo chí tại Việt Nam. Trong bản báo cáo thường niên công bố tại công trường Trocadéro (Parvis des droits de l'homme) Paris sáng hôm Thứ Tư 03-5-2006, tổ chức này đã liệt kê danh tánh Tổng Bí Thư đảng CSVN Nông Đức Mạnh vào số những sát thủ (prédateurs) của giới làm truyền thông.

Mặc dầu nhất cử nhất động đều bị kiểm soát gắt gao khiến những người làm báo trong nước luôn phải tự kiểm chế không dám bạo mồm bạo miệng. Nhưng đôi khi vì lương tâm chức nghiệp, hoặc vì ngại thơ nghĩ rằng khi dựa vào chính những tài liệu của nhà nước, nhất là những điều đã được Hiến pháp của đảng và nhà nước công khai nhìn nhận thì sẽ an toàn không sợ nguy hiểm nên đã có những ký giả sa cơ thất thế. Đó là trường hợp nữ phóng viên Lan Anh của báo Tuổi Trẻ. Cô đã căn cứ vào một tài liệu của Bộ trưởng y tế đề nghị mở cuộc thanh tra toàn diện Công ty Zuellig Pharma Việt Nam để viết một bản tin cho tờ Tuổi Trẻ “phản ánh việc Công ty này thao túng thị trường VN, gây bất ổn thị trường dược phẩm trong nước, tạo cơn sốt về giả cả thuốc men”. Do việc đưa tin này, Lan Anh đã bị kết tội tiết lộ bí mật quốc gia và một thời gian phải đi nằm nhà đá. Bí mật quốc gia ở đây thực chất chỉ là người nữ phóng viên này đã quá ngại thơ khờ khạo đụng vào một hồ sơ được chính cơ quan nhà nước tạo ra để làm đòn bẩy cho một cuộc mạt cã, ngã giá... để kiếm chác giữa các quan chức, đảng viên và

một công ty dược phẩm có quá nhiều đô la Mỹ. Trường hợp tờ báo điện tử VnExpress của cơ sở quốc doanh FTP chuyên cung cấp dịch vụ internet bị “xử lý sai phạm” và trang lưới Tintucvietnam.com bị bức tử cũng là những trường hợp điển hình khác. Ngoài những lý do biểu kiến nhân danh quyền lợi quốc gia, dân tộc để kết tội các nạn nhân, sự thật vẫn chỉ vì đã dám xâm mình phanh phui những chuyện làm ăn lem nhem của các ông lớn trong chế độ.

Nếu cần nói thêm thì trường hợp bác sĩ Phạm Hồng Sơn chỉ vì dịch và phổ biến một tài liệu về dân chủ trên mạng lưới của tòa đại sứ Mỹ ở Việt nam mà bị chế độ công an trị Việt nam cộng sản giam giữ cho đến ngày nay.

Bản sắp hạng của tổ chức Phóng Viên Không Biên Giới liệt kê 167 quốc gia, trong đó Việt Nam cộng sản đứng hàng thứ 161, thua cả xứ Chùa Tháp, tức là gần rớt bẳng những nước bị xếp vào hạng tột tệ nhất trong việc bóp chẹt tự do báo chí.

Trong điều kiện như thế, sự ngang nhiên ấn hành không xin phép của bán nguyệt san Tự Do Ngôn Luận quả là một thách thức đối với bạo quyền CSVN. Sự kiện một số khá đông tướng tá trong guồng máy công an và quân đội được đề cử vào trung ương đảng nhân Đại Hội X vừa qua nói lên điều gì? Trường hợp cụ thể trung tá thương binh cộng sản Trần Anh Kim bị công an nhà nước bắt bớ khi khám trong người có mang theo những tờ báo ‘chui’ Tự Do Ngôn Luận phải chăng là một dấu chỉ cho thấy đảng và nhà nước sẽ còn tiếp tục dùng bàn tay sắt để bóp chẹt trong trứng nước những cuộc vận động đấu tranh cho đệ tứ quyền của con người? Và như thế, từ hạng 162 trong báo cáo thường niên của tổ chức Phóng Viên Không Biên Giới nhân ngày Quốc Tế Tự Do báo Chí năm nay, hẳn không lâu nữa CSVN hẳn sẽ bắt kịp vị trí của đồng minh Bắc Hàn hiện đang cầm cờ đò với con số cuối cùng là 167.

Trần Phong Vũ, HK 08-5-2006

Nhà văn Hoàng Tiến

THƯ GỬI LINH MỤC CHÂN TÍN

và các anh chị tòa soạn báo "Tự Do Ngôn Luận"

Trước hết, cho tôi xin bày tỏ cảm tình và lòng khâm phục đối với linh mục Chân Tín, người đã dám đứng ra thực hiện quyền làm dân và quyền làm người, nhiều chục năm nay cứ bị chính quyền lấy mắt, xin mãi không được. Vậy chỉ còn hai cách: một là cúi mặt đành chịu để người ta lấy mắt, và hai là cứ thực hiện cái quyền của mình chẳng phải xin ai.

*Này đây, con người lại rảo bước
Huy hoàng và tự do*

Vươn lên càng cao cái đầu hiên ngang.. (Gorky, Thơ văn xuôi "Con người")

Câu thơ này tôi biết từ khi còn là sinh viên Đại học Tổng hợp cách đây gần 50 năm. Ờ, nghĩ mà đáng nực cười! Quyền của mình, được ghi hẳn hoi trong Hiến pháp từ 1946, trải qua 3 lần sửa đổi (1959, 1980 và 1992) không lần nào dám bỏ cái quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí của người dân, nhưng trên thực tế không đâu thi hành. Làm đơn xin ra báo tư nhân như ông Trần Độ, ông Hoàng Minh Chính... bị bác bỏ hết, lại còn bị quy kết là tư tưởng diễn biến hòa bình. Rồi để hợp thức hóa cái điều sai trái ấy, Đảng đã lãnh đạo Quốc hội Khóa 8 thông qua luật báo chí năm 1989: báo chí là cơ quan ngôn luận của các tổ chức (Đảng, Nhà nước và Xã hội), nghĩa là người dân không có quyền ra báo.

Trong việc làm vi hiến này, những người giơ tay biểu quyết ở Quốc hội Khóa 8 kỳ họp thứ 6 thông qua ngày 28-12-1989, phải chịu trách nhiệm trước nhân dân, trước lịch sử. Trong đó có bà luật sư Ngô Bá Thành, người lớn tiếng ủng hộ việc làm sai trái của lãnh đạo, mà đáng ra, người luật sư phải đứng ra bảo vệ Hiến pháp hơn ai hết.

Như thế là người dân chúng ta bị tước mất quyền tự do ngôn luận. Cả nước có trên 600 tờ báo và tạp chí, nhưng không có lấy một tờ báo tư nhân với nghĩa công dân được quyền ra báo. Nó kéo lùi dân ta còn thua cả thời thuộc Pháp, cái thời nô lệ nước ngoài đáng nguyên rủa ấy, mà có đến hàng chục tờ báo tư nhân khắp Trung Nam Bắc.

"Tự do ngôn luận là linh hồn của mọi thứ tự do" Voltaire đã nói như thế. Vậy làm thế nào? Chịu bó tay ư? Nhiều người đã lên tiếng nói. Nhiều đơn thư, kiến nghị gửi lên lãnh đạo Đảng và Nhà nước không phải là ít. Tất cả đều rơi vào im lặng đáng sợ.

Những cuộc bắt bớ giam cầm những người khác chính kiến đã diễn ra, ngày càng gia tăng liều lượng. Đời sống tinh thần bị chìm trong bóng đêm bạo lực, như trong một hố đen xoáy ốc nuốt chửng mọi tinh lực sáng tạo.

Nỗi sợ hãi bao trùm tất cả. Ngó trước ngó sau. Ngờ vực lẫn nhau. Bịt mồm. Khom lưng. Vâng vâng dạ dạ, báo cáo anh... vâng vâng và vâng vâng... Con người không còn ra cái thể thống con người.

Người ta lớn, bởi vì anh quỳ xuống. Hỏi công dân! Hãy đứng thẳng lên! (Marat)

Những tấm gương vô úy của các vị chức sắc tôn giáo (bên Phật giáo như hòa thượng Thích Huyền Quang, hòa thượng Thích Quảng Độ, thượng tọa Thích Thiện Minh, thượng tọa Thích Không Tánh...; bên Kytô giáo như linh mục Chân Tín, linh mục Nguyễn Văn Lý, linh mục Phan Văn Lợi, Im Nguyễn Hữu Giải...; bên Hòa hảo như cụ Lê Quang Liêm v.v...), đã gây xúc động sâu xa trong tâm linh người Việt. Các vị đã chuyển những bức thông điệp của các Đấng Cao cả đến với mọi người: "Đừng sợ hãi! Các con là những sinh vật quý báu nhất trên gian. Hãy đứng lên và sống cho ra kiếp sống một con người!"

Tấm gương làm người của linh mục Chân Tín đã vượt ngưỡng ý thức hệ "xin cho", ngự trị trên đất nước ta một thời gian dài. Ông đã đẩy tấm cửa sắt, để ánh sáng tự do rọi vào rục rịch sáng một hình người đứng thẳng như chiếc cột thép giữa đô thành Sài Gòn, thách đố lại cả một chế độ độc quyền, nói một đằng làm một nẻo, lúc nào cũng lăm lăm chiếc còng số 8.

Vậy chính quyền chỉ còn 2 cách:

Một là: Bắt bớ. Bỏ tù. Thủ tiêu. Gây tai nạn giao thông. Họ có thể nghiền nát ông linh mục ra từng mảnh vụn. Nhưng cái tinh thần của ông thì

làm sao mà nghiền được. Nó càng rần rần và tỏa sáng như kim cương. Nó bất diệt.

Hai là: Lờ đi. Coi như việc tất yếu của kinh tế thị trường.

Không ngoan nên chọn cách thứ hai. Cũng như lĩnh vực nông nghiệp, người dân lấn công trong hợp tác xã, nên trồng trọt bị phá sản, nhiều địa phương đã làm khoán chui. Rồi lãnh đạo khôn ngoan đã ra Nghị quyết 10 (thường gọi Khoán 10), và sau này đã trả lại ruộng cho nông dân. Nông nghiệp được cởi trói, mới phát triển được như ngày nay.

Bây giờ nhà nước đã cho mở các xí nghiệp tư nhân, cho mở phòng khám chữa bệnh tư, cho mở trường dạy học tư thực v.v..., thế thì làm sao lại không cho mở báo chí tư nhân nhỉ? Mà nói cho là vẫn thuộc phạm trù ý thức hệ thần dân "xin cho", *tinh thế thức bách khiến nhà nước phải để mở mới miêu tả đúng với sự thực diễn ra, nếu không thì nền kinh tế sụp đổ, và kéo theo nó là chế độ tiêu vong.*

Quyền của người ta, ghi trong Hiến pháp hẳn hoi, người ta đòi, mà lại xích cổ người ta lại, thì chính quyền có mà mắc bệnh tâm thần. Nó sẽ thành một vết nhơ muôn đời trong lịch sử.

Bạo lực không giải quyết được vấn đề tư tưởng. Quyền tự do ngôn luận là quyền tối thượng của con người. Giải pháp tối ưu lúc này là Quốc hội đang họp hiện nay sẽ cho vào chương trình nghị sự bàn thảo một đề mục: *bãi bỏ những văn bản luật vi phạm Hiến pháp từ bao lâu nay* (như quản lý hộ khẩu có đến 388 mối liên quan ràng buộc con người, như nghị định quản chế hành chính phi pháp 31/CP ngày 14-7-1997...); và bổ sung ngay vào luật báo chí hiện hành cái *quyền tư nhân được ra báo*. (Một việc làm trong tầm tay, không có gì khó khăn cả).

Tôi đoán chắc các vị linh mục đã chuẩn bị tâm lý chịu đựng, nếu chính quyền nổi cơn tâm thần đàn áp, bắt bớ, tù đầy. Các vị đâu có sợ. Nhưng tôi cầu mong việc đó không xảy ra.

Cầu mong Đức Chúa Trời cao cả ban phước lành và sức mạnh cho các vị. Cầu mong Đức Chúa Trời lòng lành rọi sáng những khoảng tăm tối trong đầu óc nhà cầm quyền, khiến họ sáng suốt nhận ra vấn đề, và biết giải quyết vấn đề một cách tốt đẹp.

Chúng tôi sẽ cùng nắm gai ném mật, chia ngọt xẻ bùi với các quý vị linh mục.

*Đất thiêng Thăng Long
ngày 16-5-2006
Nhà văn Hoàng Tiến*

HY VỌNG ĐÃ VƯỢT LÊN

Nguyễn Thị Quảng Bình.

Một lần nữa tháng Tư đen lại tới, nhắc nhở người Việt hải ngoại nỗi sầu tha hương hằng canh cánh bên lòng. Cái thân phận lưu vong, bời vì đâu! Chỉ vì “loài quỷ dữ xưa con ra đại dương”, và cũng chính bọn chúng làm quê hương điêu tàn, phá sản về mọi mặt, lòng người ly tán, xã hội băng hoại, luân lý suy đồi, tuổi trẻ hư hỏng, mất tương lai, người dân sống không định hướng. Đã 31 tháng tư đen rồi và sẽ còn bao nhiêu nữa! Dân tộc Việt Nam sẽ còn chịu đọa đày dưới ách Cộng Sản đến bao lâu.

Tuy nhiên, đã có một ánh sáng le lói cuối đường hầm, đã “có tin vui giữa giờ tuyệt vọng”. Tháng tư năm 2006 này có những dấu hiệu tuy còn mong manh nhưng đã báo hiệu cho một niềm hy vọng ở tương lai.

Ngày 2 tháng 4 vừa qua, là ngày giỗ đầu của Đức cố Giáo Hoàng Gioan-Phaolô Đệ nhị, một vĩ nhân thế giới và của mọi thời đại. Thiết tưởng chẳng cần lặp lại tiểu sử và công nghiệp của Ngài vì sách báo, phim ảnh, truyền thanh, truyền hình đã nói đến quá nhiều. Nhưng không thể không nhắc đến một lời nhắn nhủ ngắn gọn của Ngài ngày lên ngôi Giáo Hoàng đã tác động và gây ấn tượng trên bao nhiêu người: “Do not be afraid” “Các con đừng sợ hãi”. Tại sao Ngài không kêu gọi điều gì khác liên quan đến đức tin và đời sống của giáo dân và Giáo hội mà lại khuyên nhủ mọi người đừng sợ? Phải chăng vị Giáo Hoàng khôn ngoan và thánh thiện này đã từng trải qua cuộc sống dưới chế độ CS, đã phải dựa vào sự can đảm để sống

còn, cho nên Ngài thấy được rằng chỉ có sự dũng cảm để lướt thắng sợ hãi thì mới có thể thành công trong các cuộc chiến, dù trên bình diện bản thân, gia đình, xã hội hay đất nước. Phải chăng câu này đã là nguồn nâng đỡ, là sự khích lệ, là niềm hứng khởi cho đồng hương cũng là con chiên Ba Lan của Ngài khiến họ mạnh dạn đoàn kết lại và đứng lên để làm cuộc cách mạng đi vào lịch sử, khiến cả thế giới Cộng sản lần lượt sụp đổ theo và chỉ còn lại vài ba nước vẫn u mê bám lấy cái chủ nghĩa phi nhân, độc hại ấy. Và tại Việt Nam chúng ta, quê hương của các Thánh Tử Đạo anh hùng, đã có những chủ chăn sống theo lời dạy của Ngài chiến thắng sự sợ hãi để đương đầu với bạo quyền hầu thể hiện trách nhiệm Ngôn Sứ của mình.

Như nhân dân dưới sự cầm quyền của các chế độ độc tài chuyên chế, người VN phải sống trong sợ hãi vì đảng csVN luôn dùng nhà tù và họng súng để đàn áp để trói buộc dân vào trong rọ XHCN. Nhà nước chuyên dùng đe dọa trừng phạt để bắt buộc dân phải luôn lệ thuộc nhà nước từ số hộ khẩu, thẻ chủ quyền nhà đất, đến việc di chuyển, xin giấy tờ chữ ký, xin cho con đi học v.v... Những vụ bắt bớ có thể xảy ra bất cứ lúc nào với những bản án bất công nặng nề cho những tội trạng quái đản, mơ hồ như: phản động, gián điệp, phá hoại sự đoàn kết, lợi dụng dân chủ, xâm phạm an ninh, nói xấu nhà nước v.v... Người dân lúc nào cũng phải đề phòng tai bay vạ gió. Chính cái nơm nớp lo sợ nhà nước này làm cho người dân càng lúc càng xa lánh, không dám nói, bàn hay đánh

giá nhà cầm quyền nữa. Nhà văn nữ Dương thu Hương đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần về “nỗi sợ đã nghiền nát con người ra”. Điển hình là lời kể về của một thánh giả gửi đến đài RFA tháng 2 vừa qua, ông cho rằng mình sống mà như cầm như điếc vì: “Ngần ấy năm, tôi chưa bao giờ dám nói và nghĩ khác với sự răn dạy của các lãnh đạo (lớn nhỏ tại nơi làm lụng của mình), của các nghị quyết có đánh số lần lộn hết khoá này khoá khác của những Đại hội, của cả người trong nhà với nhau (ví dụ: lời miêng nói một câu lệch lập trường đường lối thì dứt khoát vợ con hay cha mẹ lườm nguýt, chắt chắt lưỡi hoặc nhìn trước ngó sau như sợ bị công an còng tay đến nơi). Phương pháp êm dịu nhất là cầm họng. Lâu dần, đầu óc cũng nút các ngả hết!... Nói chung tôi thấy đảng trùu tượng, đáng sợ và rất nguy hiểm nếu vo ve gần nó... Giời ạ, cả vật chất lẫn tinh thần, đảng đều làm cho tôi sợ hãi cả. Tôi thấy báo góp ý hiến kế nhân Đại hội của đảng. Nhưng tôi sợ lắm. Vô khối những lời góp ý của các đảng viên lâu năm, những tri thức đều dắt họ vào tù.”

Cái bệnh “sợ liên lụy” đã thấm vào não trạng các đảng viên khiến họ mất cả tư cách, từ bỏ danh dự, phản bội bạn bè, chối từ nhân phẩm chỉ vì sợ. Một cựu đảng viên cộng sản là ông Lê Nhân cũng phải nhắc đến nỗi sợ hãi đã làm họ sống hèn hạ trong bài “Vượt qua nỗi sợ mới tới được tự do”: “...Có thể do hoàn cảnh, do hèn, miêng com, manh áo, vợ con, con người có khi phải cúi gằm mặt xuống như một con thú gặm cỏ để gặm nỗi tủi nhục rất hạ đẳng của mình bị kẻ khác dùng roi vọt dẫn dắt, mà phải gọi tù ngục là tự do, bất hạnh là hạnh phúc. Lê Nhân tôi đã từng là một con người mang tính cừu, tính bò lừa ấy trong mấy chục năm sống và hèn, sống và vong thân dưới ngọn roi chuyên chế của cộng sản... không dám mở miệng mà nói ra sự thật trước thiên hạ... May mắn thay, nhờ phong trào dân chủ của anh em trong ngoài nước tiếp sức, Lê Nhân tôi đã vượt lên sự sợ hãi vốn dĩ của mình như

con cừu trong bầy đàn xã hội chủ nghĩa mà nói lên một phần sự thật rằng: cộng sản là lực lượng duy nhất còn sót lại trên mặt đất này, cũng là hình ảnh cụ thể nhất của cái ác, của giả trá, vong thân!...”

Tuy nhiên, “con giun xéo mãi cũng quăn”. Trong lịch sử VN từ xưa đến nay vẫn có những người can đảm, dù biết nổi dậy sẽ bị đàn áp, sẽ phải hy sinh xương máu ngay cả sinh mệnh cá nhân và gia đình nhưng họ vẫn vùng lên. Từ những thời Bắc thuộc xa xưa đến thời chống thực dân Pháp hay chống cộng sản như vụ Ba Làng, Quỳnh Lưu, Vinh Sơn... Gần đây nhất là những vụ liên quan đến đất đai như ở Kim Nỗ, Thái Bình, Trà Cổ, Xuân Lộc... Ngay cả những người Thượng trên Cao nguyên dù rất chất phác hiền lành, quanh năm gắn bó với ruộng vườn nương rẫy mà cũng phải nổi dậy chống đối quyết liệt, rồi bị đàn áp dã man phải bỏ chạy sang Cam Bốt ty nạn.

Về mặt tôn giáo, tấm gương uy dũng của Đức Cố Tổng Giám Mục Giáo Phận Huế Philipphê Nguyễn Kim Điền vẫn ngời sáng để nung đúc tinh thần bất khuất, kiên cường của các linh mục trong Giáo phận mà điển hình là linh mục Tadêo Nguyễn Văn Lý, linh mục Phêrô Nguyễn Hữu Giải, linh mục Phêrô Phan Văn Lợi. Các linh mục này đã từng nếm mùi tù tội trong lao tù cộng sản và hiện vẫn bị sách nhiễu, hăm dọa đủ điều, nhưng tinh thần các ngài lúc nào cũng kiên vững, tin tưởng vào chính nghĩa của cuộc đấu tranh đòi các quyền tự do căn bản đã được bao quyền ghi trong Hiến pháp cũng như đã ký vào các văn kiện quốc tế, nhưng cố tình không thi hành để khống chế nhân dân và các tôn giáo hầu củng cố địa vị độc tôn và độc quyền cai trị của đảng csVN.

Ngoài Giáo Hội Công Giáo, các Giáo Hội khác như GH Phật Giáo VN Thống Nhất với Hòa Thượng Thích Huyền Quang, Hòa Thượng Thích Quảng Độ, GH Tin Lành Mennonite với Mục Sư Nguyễn Hồng Quang, GH PH Hòa Hảo với cụ Lê Quang Liêm, GH Cao Đài

cũng dũng cảm đòi hỏi quyền được tự do truyền đạo và tự do điều hành tôn giáo của mình chứ không chịu ép mình vào dưới sự cai trị và lũng đoạn của cái gọi là Mặt trận Tổ quốc của csVN. Trong Thông điệp Phật Đản năm 2003, Đại lão Hòa Thượng Thích Huyền Quang với tinh thần Vô Úy đã nhấn mạnh: “Giải phóng con người ra khỏi sự sợ hãi truyền kiếp, thì đạo Trí tuệ mới phát huy hết bản sắc của nền Phật giáo dân tộc...”. Thượng Tọa Thích Thiện Minh từ khi ra khỏi tù đã nhiều lần lên tiếng trên các đài phát thanh hải ngoại để tố cáo CSVN đã giam cầm, tra tấn rất dã man những chức sắc tôn giáo cũng như tù nhân chính trị và lên tiếng đòi lại tài sản của GHPGVNTN đã bị bao quyền cướp đoạt.

Từ khi nhà cầm quyền CSVN nhận ra nhu cầu cần phải hội nhập vào thế giới, cần tham dự các tổ chức quốc tế, cần có một bộ mặt “coi được” với toàn cầu, cần để cho các cơ quan truyền thông cũng như chính khách và doanh nhân các nước đến VN, nhất là sự phát triển của mạng lưới toàn cầu đã như luồng gió mới thổi vào nước ta, cho dân ta được tiếp cận với những nguồn thông tin trên thế giới chứ không còn lệ thuộc vào hệ thống thông tin một chiều và bung bít của nhà nước nữa. Linh mục Nguyễn Văn Lý, Linh Mục Phan Văn Lợi và các anh Lê Chí Quang, Nguyễn Khắc Toàn... đã tận dụng ngay những ưu điểm của Internet để gửi các lời kêu gọi và bài viết ra ngoại quốc, báo động về những gì đang xảy ra tại VN cho mọi người biết, dù bao quyền tìm hết cách để ngăn cản như cắt điện thoại, điện thư, tịch thu máy vi tính ngay cả bỏ tù hoặc quản chế nhưng không làm các vị này nhụt chí. Càng ngày nhiều người càng say mê Internet, tham gia những buổi nói chuyện, trả lời những cuộc phỏng vấn của báo và đài ngoại quốc. Họ đã tìm tòi tài liệu để đọc về dân chủ, về hiến pháp, về các tuyên ngôn quốc tế... nên đã bớt sợ phần nào. Nhà văn Vũ Thư Hiên đã nhận định trên đài VOA như sau: “Tôi nghĩ là cái

sợ nó cũng bớt đi rồi. Nó bớt cũng là do tình thế, tức là VN bây giờ cũng phải hội nhập vào thế giới. Ngày xưa cái cấm kỵ nó nhiều hơn, cái sợ nó nhiều hơn... Thí dụ trước kia chỉ cần nói hơi một tí cũng đủ để bỏ người ta vào tù, cho người ta một lệnh tập trung 3 năm, sau đó 3 năm nữa, rồi 3 năm nữa, không biết bao giờ mới ra. Bây giờ người ta cố gắng làm nó khác đi, cho gần với nhân loại bình thường hơn. Và có lẽ theo quán tính thì sự sợ hãi vẫn còn, nó vẫn còn sống dai dẳng. Vì vậy cho nên con đường dân tộc VN đi đến chỗ khá hơn, tức là bút phá khỏi vòng vây của những tư tưởng cổ hủ và sai trái để phóng lên con đường cùng với nhân loại, xem ra cũng còn nhiều gian nan lắm.”

Dù vậy sự lên tiếng phê phán của hàng loạt những nhân vật bất đồng chính kiến, những cựu chiến binh, những đảng viên, những sĩ quan quân đội đã vang vọng khắp nơi, như cựu Viện trưởng viện Mác Lê cụ Hoàng Minh Chính, cựu Đại tá Phạm Quế Dương, Tiến sĩ Lê Đăng Doanh, Giáo sư Nguyễn Thiện Tâm, nhà báo Phan Thế Hải, nhà văn Trần Mạnh Hảo, cựu Trung tá Trần Anh Kim, sinh viên Nguyễn Tiến Trung... Dù nhà cầm quyền VN cố gắng trấn áp như vụ bắt anh Phương Nam Đỗ Nam Hải và anh Nguyễn Khắc Toàn mới đây nhưng không làm các anh nao núng. Anh Toàn đã lên tiếng trả lời phỏng vấn của SBS Radio ngay khi anh vừa rời trụ sở Tổng Cục An Ninh để về nhà ăn trưa rồi trở lại “làm việc tiếp” như sau: “Tôi biết mình luôn luôn bị đe dọa và biết rằng khi lên tiếng thế này là vô cùng nguy hiểm. Nhưng việc tôi nói thì tôi vẫn cứ phải nói vì đây là tiếng nói của lương tri, sức mạnh và bạo lực không thể ngăn cản được tiếng nói lương tri của con người.” Anh Toàn nhấn mạnh: “*Hiện nay chỉ có ý kiến của nhóm dân chủ trong nước là triệt để nhất. Họ nói phải đổi mới chính trị, có đổi mới chính trị thì mới thay đổi được các lãnh vực khác. Mà đổi mới chính trị là gì? Là đảng CSVN phải mạnh dạn bỏ điều 4 Hiến pháp, phải thay đổi thể chế*

chính trị, phải chuyển sang một hình thức chính trị văn minh hơn là đa nguyên đa đảng. Có đa nguyên đa đảng thì mới xây dựng được một nhà nước pháp quyền thực sự, nhân dân mới được hưởng những quyền dân chủ tự do mà bấy lâu nay nhà nước chưa thực thi. Cơ bản nhất là những quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do thông tin, tự do phát biểu chính kiến, lập hội, biểu tình, sinh hoạt đảng phái.”

Một biến cố đã làm rung động nhà cầm quyền VN cũng như người ngoại quốc là cuộc đình công của cả trăm ngàn công nhân các hãng xưởng liên doanh tức chủ nhân là người Đài Loan hoặc Đại Hàn, Nhật Bản. Sau đó cuộc đình công đã lan rộng đến cơ sở quốc doanh... Có những bạn trẻ đã mạnh dạn đại diện công nhân trả lời phỏng vấn đề nêu lên những bức xúc, bất mãn cũng như nguyện vọng của tầng lớp công nhân. Các anh chị em đã không ngần ngại đưa ra Yêu Sách 8 điểm của công nhân Việt Nam đòi quyền lợi cho người lao động. Việc này đã khiến Chủ tịch Trần Đức Lương phải xin lỗi các nhà đầu tư Nhật, và các chủ nhân nước ngoài cũng lên tiếng bày tỏ sự lo ngại; nhưng nhiều người Việt trong cũng như ngoài nước rất quan tâm và phấn khởi vì thấy các công nhân đã bắt đầu ý thức về quyền lợi của mình và biết xử dụng quyền đình công rất chính đáng để tranh đấu đòi được trả lương tương xứng, công bằng, đúng theo hợp đồng, cũng như được bảo vệ quyền lợi bằng những luật lệ rõ ràng, minh bạch.

Trở lại 3 linh mục ở Huế, các vị đã cùng linh mục Têphanô Chân Tín ở Sài Gòn viết nhiều lời kêu gọi để phân tích và trình bày cũng như tố cáo sự đàn áp của nhà cầm quyền đối với những chức sắc và tín đồ không chịu nằm trong sự khống chế và lũng đoạn của CSVN. Các vị cũng gửi thư Hiệp Thông đến các Giáo Hội bạn như Giáo Hội Phật Giáo VNTN, Giáo Hội Tin Lành, Giáo Hội Hòa Hảo, để chia sẻ những đau khổ, những thiệt hại mất mát vì bị đàn áp bởi bạo quyền, để nói lên tình đoàn kết cùng hợp lực

đấu tranh cho quyền Tự Do Tôn Giáo chính đáng. Rồi sự ra đời liên tiếp với chữ ký của các linh mục cũng như nhiều nhân vật đấu tranh nổi tiếng như Lời Kêu Gọi tấy chay Bàu cử Độc đảng 2007, Lời Kêu Gọi cho quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận, Lời Kêu Gọi cho Quyền Công Nhân, Quyền Thành lập và Hoạt động Đảng phái tại VN.

Ngày 8-4-2006 vừa qua thật là một ngày đáng ghi nhớ: một sự kiện độc đáo đã xảy ra mang đến niềm phấn khởi và hy vọng cho những ai còn quan tâm đến vận mệnh đất nước. Một bản văn lịch sử từ trong nước gửi ra được gọi là Tuyên Ngôn Tự Do Dân Chủ 2006 với 118 chữ ký của những người dân Việt yêu chuộng Tự Do đã như một lá cờ hiệu phát lên mạnh mẽ, như một bài hịch xuất quân đồng dục hào hùng, như một trận cuồng phong thổi bùng lên đóm lửa âm ỉ bấy lâu nay là cuộc tranh đấu đòi quyền được sống đúng nhân phẩm con người, như đã được quy định trong các bản tuyên ngôn của quốc tế mà nhà nước CSVN đã ký tham gia nhưng không bao giờ thành tâm thực hiện, vì đó chính là bản chất gian manh lật lọng của người Cộng sản. Trong số 118 vị ký tên, người ta nhận thấy có đủ mọi thành phần như linh mục, mục sư, giáo sư, doanh nhân, giáo viên, bác sĩ, y tá, nhà văn, nhà thơ, kỹ sư, cựu chiến binh và họ từ các tỉnh thành của ba miền đất nước. Người viết rất cảm động thấy có sự góp mặt của ít nhất 24 vị nữ lưu gồm cả hiện thế các anh Nguyễn Vũ Bình và Phạm Hồng Sơn, dù chồng đang bị giam cầm nhưng đã can đảm mạnh dạn ký tên cùng những vị khác. Chúng tôi xin ngả mũ kính phục lòng dũng cảm của 118 vị và xin mạn phép gọi quý vị là những “chiến sĩ tiên phong của Tự Do”, xin được gửi đến từng vị một bông hồng đẹp nhất.

Ở hải ngoại, Bản Tuyên Ngôn với 118 chữ ký đã liên tục được nhắc đến trên báo, trên truyền thanh, truyền hình, trên mạng lưới toàn cầu với tất cả trân trọng. Đặc biệt, trên các diễn đàn của các đài BBC và RFA, người đọc như tràn

ngập bởi những ý kiến mà đa số biểu lộ sự vui mừng hân hoan của các người tham gia diễn đàn. Chẳng hạn “Chưa bao giờ mà lòng tôi thấy rộn ràng như lúc tôi đọc được bản Tuyên Ngôn TDDC cho VN, bản TN đã nói thay chúng tôi những người dân thấp cổ bé họng.” và “Hoan nghênh Tuyên Ngôn TDDC 2006, những cánh én đang gọi đàn, những đóa hoa tự do dân chủ đã và đang nở rộ”, hoặc “Nếu không có một thiểu số người khởi xướng thì không có những cuồng phong cách mạng”; nào là “Dặm đường dài bắt đầu bằng một bước chân, đám cháy lớn bắt đầu bằng ngọn lửa nhỏ, 118 người tuy nhỏ với 80 triệu dân nhưng là một tập thể dũng cảm, dám nói lên khát vọng của mình và bao người dân VN khác”. Có người lại nghĩ rằng “những hoạt động như Tuyên ngôn này có thể không đi đến đâu nhưng nó sẽ là những viên gạch đầu tiên đặt nền móng cho tương lai của một nước giàu mạnh”. Nhiều người còn tỏ ý tiếc là bản TN đã không phổ biến rộng rãi cho họ và hàng triệu người thầm lặng có cơ hội ký tên. Có ý kiến bày tỏ lòng cảm phục “những vị có ý chí kiên cường, sự hy sinh cho dân tộc rất lớn lao”.

Tiếp đến sự ra đời của Bán Nguyệt San Tự Do Ngôn Luận càng làm mọi người nức lòng. Quả thật đây là một hành động thực tiễn để thể hiện quyền tự do ngôn luận, quyền tự do thông tin mà bấy lâu nay người dân đã bị nhà nước tước đoạt mất. Đây chính là “một bước đột phá trên con đường tự do dân chủ đầy chông gai” (BNS TDNL). Linh mục Chân Tín cùng tất cả những người cộng tác thật là những chiến sĩ dũng cảm, can trường. Hy vọng tờ báo sẽ trường tồn để cung ứng cho người dân những thông tin cần thiết, những quyền lợi họ xứng đáng được hưởng cũng như những bổn phận và trách nhiệm của người dân trong việc xây đắp và bảo vệ cho nền dân chủ tự do của nước nhà. Báo TDNL sẽ là tiếng kêu trầm thống của một dân tộc khao khát tự do, ước ao dân chủ. Tiếng kêu này rồi sẽ đồng vọng qua đời cao lừng

thấp, qua núi rừng trùng trùng điệp điệp, qua suối dài sông rộng từ thành thị đến thôn quê để hàng triệu người cùng góp sức chung lời thành tiếng loa vang báo tin ngày cáo chung của chế độ độc tài đảng trị. BNS TDNL khi thực hiện hai khẩu hiệu trong Lời Kêu Gọi Cho Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận là “Chúng ta không sợ hãi nữa. Chúng tôi phải biết sự thật” sẽ giúp người dân trong nước ngày càng hiểu rõ hơn về mặt thật gian ác của đảng CSVN, về con người họ Hồ, tội đồ thiên thu của dân tộc Việt, về những thủ đoạn gian trá, bịp bợm họ dùng để lừa dối dân, về những hành động bán nước buôn dân đời đời nguyên rủa. Và như ngục sĩ Nguyễn chí Thiện đã viết:

“Khi nhân loại mọi người đều biết.

Cộng sản là gì, tự nó sẽ tan đi.

Khi người dân không còn sợ hãi chính quyền cộng sản và bộ máy đàn áp của nó nữa thì sớm muộn gì cũng:

“Sẽ có một ngày con người hôm nay.

Vất súng, vất cùm, vất cò, vất đảng. (NCT)

Để nuôi hy vọng:

“Tôi mong mãi một tiếng gì như tiếng âm vang của bể.

Đồng bào tôi cũng mong như thế.

Tôi lắng nghe. Hình như tiếng đó đã bắt đầu.

Nhưng tôi hiểu rằng đó là tiếng của lịch sử dài lâu.

Nén trời đêm dù thăm thăm ngòm sâu.

Dường như vô giới hạn ở trên đầu,

Tôi vẫn nguyện cầu. Vẫn sống và tin.

Bình minh tới, bình minh sẽ tới”.

(trích Đồng Lầy, NCT. 1972)

Xin cảm ơn các chiến sĩ tiên phong của Tự Do đã gieo cho chúng tôi niềm hy vọng về một bình minh cho dân tộc Việt Nam.

Quốc Hận 2006

Nguyễn Thị Quảng Bình●●●

Đừng sợ những gì hãy làm những gì CỘNG SẢN SỢ làm *Trần Việt* ***** Yên*

Xin nói ngay chân lý “*Đừng sợ những gì cộng sản làm, hãy làm những gì cộng sản sợ*” không phải do người viết phát kiến, mà do một vi hữu - nghĩa là một người bạn trên internet - anh Trường Giang, người nêu câu đó đầu tiên, chúng tôi đọc và bỗng chốc “ngộ” được chân lý này nên đã đề nghị ban biên tập tờ báo điện tử tdngonluan.com dùng làm châm ngôn cho tờ báo để người đọc lên tinh thần và thêm nghị lực tranh đấu đòi tự do dân chủ cho Việt Nam.

Trong phạm vi bài này chúng tôi muốn chia sẻ với mọi người châm lý phổ quát từ câu châm ngôn:

“Đừng sợ những gì cộng sản làm. Hãy làm những gì cộng sản sợ”.

Nhận định đầu tiên của chúng tôi là câu châm ngôn này có tính cách tích cực hơn câu nói của vị Tổng thống chế độ Cộng hoà miền Nam trước đây, ông Nguyễn Văn Thiệu, khi ông phát biểu:

“Đừng nghe những gì cộng sản nói. Hãy nhìn những gì cộng sản làm”.

Đại ý câu này ông Thiệu khuyên chúng ta không nên nghe những điều cộng sản nói (hay tuyên truyền cũng thế) mà hãy nhìn xem để phán đoán nhận xét mọi việc cộng sản đã làm cho tổ quốc và dân tộc.

Vậy cộng sản tuyên truyền cái gì?

Trong chiến tranh chúng tuyên truyền là giải phóng dân tộc, giành độc lập lại cho nước nhà, nhưng trên 50 năm nay cộng sản đã đem lại độc lập thực sự cho nước nhà không? - Xin thưa không!

Cộng sản nói đem lại tự do cho nhân dân, nhưng thực tế mọi quyền

căn bản nhất của người dân đều bị cộng sản tước đoạt, cuộc sống người dân bị trói buộc trong vô vàn thứ luật rừng của đủ hạng quan to quan bé đảng viên CS. Vậy người dân có tự do không? - Xin thưa không!

Cộng sản nói sẽ đem lại hạnh phúc cho toàn dân, xã hội công bằng và bình đẳng, nhưng thực tế thì sao ai cũng rõ, còn toàn dân có hạnh phúc không? - Xin thưa không!

Vì thế câu nói của ông Thiệu đã trở thành một châm ngôn, một thứ kính chiếu yêu soi rọi chân tướng đảng cộng sản Việt Nam

Thế nhưng châm ngôn đó không mang tính tích cực vì nó không chỉ cho toàn dân biết cách nào vô hiệu hoá hiểm họa cộng sản, làm cách nào tháo ách cộng sản trên đầu trên cổ mình. Cần phải có một châm ngôn khác mang tính cách hành động hơn, một châm ngôn hoàn toàn giúp người dân thoát ra được tình trạng tê liệt vì sợ hãi trước những thủ đoạn tàn độc mà cộng sản áp đặt hầu giữ vững địa vị thống trị. Câu châm ngôn: “*Đừng sợ những gì cộng sản làm. Hãy làm những gì cộng sản sợ*” chính là tinh hoa, là kim chỉ nam cho toàn dân Việt Nam đứng lên làm cuộc cách mạng thay đổi toàn diện cuộc sống của mình và tương lai dân tộc, tổ quốc.

Vì sao vậy?

Xin thưa, vì nếu một cá nhân, một con người biết đứng cảm đứng lên tranh đấu chống lại những bất công, những áp bức, không sợ bị tù đầy, bị truy bức thì trước sau người đó cũng tìm được tự do cho mình. Một tập thể biết đoàn kết, đứng lên tranh đấu cho quyền lợi chính đáng của mình thì trước sau gì tập thể đó

cũng đạt được yêu sách của mình. Cũng thế, một dân tộc biết đứng lên, biết dũng cảm tranh đấu thì không một kẻ thù nào có thể khuất phục được họ, dù kẻ thù đó có trang bị đến tận răng, có huy động toàn bộ bộ máy thống trị cũng không thể đàn áp, bỏ tù cả một dân tộc.

Nhưng làm sao để thắng sự sợ hãi?

Có một dụ ngôn kể rằng một nhà hiền triết nọ, một hôm đi vào rừng, ông đến gần một bụi cây, nhìn thấy một con chim đang run rẩy trên cành và dù ông bước đến gần, con chim cũng không bay đi mà rung rung đôi cánh với vẻ tuyệt vọng. Nhìn kỹ nhà hiền triết thấy dưới đất có một con rắn hổ đang vươn cao cổ từ từ bò đến gần con chim, đôi mắt với cái lưỡi dài của con rắn như thôi miên làm con chim tê liệt không thể bay lên được.

Nhà hiền triết động lòng trắc ẩn nên đã tạo tiếng động lớn. Con rắn thấy có người nên rút cổ lại, và con chim thì dường như vừa tỉnh một cơn mê. Thoáng chốc nó rung mình, đập nhanh đôi cánh và cất mình bay cao, bao hiểm nguy tan biến.

Rõ ràng con chim đó có đôi cánh, nó có thể bay thoát khỏi cú mổ chết người của con rắn, nhưng nó bị nỗi sợ hãi làm cho đôi cánh tê liệt, không thể bay lên được, nó chờ đợi chết mà thôi.

Nhưng may quá nó gặp nhà hiền triết và với tiếng động lớn, con chim lấy lại bản lĩnh, biết mình là ai và làm sao thoát khỏi nguy hiểm. Với đôi cánh và lòng tự tin nó đã bay bổng.

Con chim là hình ảnh dân tộc Việt nam. Rõ ràng chúng ta là một dân tộc dũng cảm bao đời chống giặc ngoại xâm và hùng cứ phương Nam như một dân tộc lấy lòng. Chúng ta đã từng làm cho bạn bè năm châu khâm phục, như thế kỷ 13 chúng ta đã chặn bước chân giặc Nguyên. Nếu không, vó ngựa Nguyên Mông sẽ dẫm nát bán đảo Cao Ly và biết đâu chừng, mấy hòn đảo Phù Tang cũng quần quai dưới gót chân Hốt Tất Liệt. Chúng ta có biết bao anh hùng liệt nữ biết liều chết bảo vệ giang sơn, biết đánh

thắng nhiều kẻ thù lớn mạnh hơn chúng ta.

Nhưng đáng buồn thay, ở hậu bán thế kỷ 20, dân tộc ta đã như một con chim bị con rắn cộng sản thôi miên làm cho dân tộc không còn biết dùng đôi cánh bay bổng về chân trời mơ ước là độc lập tự do hạnh phúc thực sự. Cộng sản đã làm cho dân tộc chúng ta tụt hậu, nghèo đói, trở thành một trong những nước chur hầu của đế quốc cộng sản Liên Xô rồi Tàu Cộng. Lịch sử dân tộc chưa bao giờ mất một tấc đất cho ngoại bang phương Bắc. Thế mà nay, chúng ta mất Hoàng Sa, rồi Trường Sa, rồi Ải Nam Quan, Thác Bản Dốc, rồi Vịnh Bắc Việt. Chúng ta mất cửa ngõ thông thương ra hải phận quốc tế chỉ vì chế độ Cộng sản đốn hèn tham quyền cố vị, dâng đất dâng biển, dâng hải đảo cho quan thầy Trung Cộng. Còn nhục nhã nào lớn hơn không ?

Trở lại câu nói : *“Đừng sợ những gì cộng sản làm, hãy làm những gì cộng sản sợ”*. Phân tích câu này chúng ta thấy có 2 vế. Vế thứ nhất là *“đừng sợ những gì cộng sản làm”* và vế thứ hai là *“chúng ta hãy làm những gì cộng sản sợ”*.

Ở vế thứ nhất, Cộng sản đã làm gì cho chúng ta, hay nói cho đúng hơn, cho những thành phần chúng gọi là phản động? Không nói thì ai cũng biết sở trường của cộng sản từ xưa đến nay, từ thấp đến cao là hăm dọa, ngăn trở, đàn áp, tù đầy, bắt cóc, thủ tiêu ...

Thế nhưng tình thế hiện nay cộng sản không còn tự tung tự tác như trước được nữa, không thể ám sát, bắt cóc, thủ tiêu, khủng bố mà không bị thế giới phản đối lên án. Nhất là trong thời đại vi tính điện tử, mỗi hành động của cộng sản dù xảy ra ở nơi khi ho cò gáy thì chỉ vài tiếng đồng hồ sau, cả thế giới đều biết rõ. Do đó những nhà tranh đấu dân chủ hiện nay phần nào an tâm vì bên cạnh họ còn có lương tri loài người hỗ trợ.

Không có hành động nào của cộng sản mà không phải trả giá, đó là niềm tin vững chãi nhất. Chế độ cộng sản Liên Xô và Đông Âu dù đã sụp đổ, nhưng tội ác của nó thì

nhân loại không quên. Bằng chứng ư? Nghị quyết của Nghị Viện Âu Châu 1481 ngày 20 tháng 1 năm 2006 vừa qua há không phải là bản án nặng nề cho nhưng ai còn mơ tưởng cái thiên đường mù Cộng sản đó ư ?

Cũng thế, mọi hành động đàn áp khủng bố dã man của cộng sản Việt Nam rồi sẽ có ngày phải trả giá, đó là lời cảnh cáo hùng hồn nhất cho bạo quyền cộng sản đang thống trị trên quê hương đau khổ. Nó cũng là chỗ dựa căn bản cho chúng ta, nhưng người đang tranh đấu cho một nước Việt Nam dân chủ, nhân quyền, và không cộng sản.

Bản về chữ “sợ”, chúng ta không khỏi không nhắc đến lời nhắn nhủ của Đức Cố Giáo hoàng Gioan Phaolô 2, vị vĩ nhân thời đại đã khuyên nhủ người đồng hương Balan trước cơn thử thách đàn áp khủng bố của CS Ba Lan: *“Các con đừng sợ”* và chúng ta cũng không khỏi không liên tưởng đến câu nói của Đức cố Tổng Giám Mục Phaolô Nguyễn Văn Bình trả lời phỏng vấn báo Sài Gòn Giải Phóng năm 1995: *“Cho đến nay, sống dưới chế độ cộng sản 20 năm, tôi vẫn còn sợ !”*

Hai thái độ phản ánh 2 hoàn cảnh: một nước Ba Lan được giải phóng khỏi ách cộng sản và một nước Việt Nam thì chưa. Con gió Đông Âu đã bị thổi bạt đi, dân tộc Việt nam vẫn chìm trong bóng đêm cộng sản!

Nếu những người vượt biên, vượt biển từ sau năm 1975 sợ hãi không dám bước chân xuống thuyền, can đảm chấp nhận thách đố của biển cả rừng sâu, thú dữ, giông bão, hải tặc, liệu họ có được như ngày nay không ?

Ngày nay nhiều người trong nước đã dám đứng lên tranh đấu cho những quyền lợi chính đáng của mình bất chấp bất cứ đàn áp khủng bố tù đầy; nông dân Thái Bình, Kim Nỗ, Đồng Tháp Bình Phước... đã biết đứng lên khiếu nại những vụ ức hiếp chiếm đoạt đất đai. Người thiểu số Tây Nguyên biết đứng lên biểu tình bảo vệ đức tin. Công nhân

biểu tình liên tục từ nam chí bắc chống bóc lột bất công. Các nhà tranh đấu đã đứng lên đòi hỏi nhân quyền chính đáng. Họ bất chấp chế độ đe dọa thủ tiêu. Đi đầu trong những nhà tranh đấu là các vị lãnh đạo tinh thần các tôn giáo. Sự dũng cảm, kiên trì chịu đựng, bất hợp tác với chế độ phi nhân đã làm cho thế giới ngưỡng phục. Tên tuổi Đại Lão Hoà Thượng Huyền Quang, Hoà Thượng Quảng Độ, Thiện Hạnh, Thượng Tọa Không Tánh, Cụ Lê Quang Liêm, Linh Mục Chân Tín, Nguyễn Hữu Giải, Phan Văn Lợi, Nguyễn Văn Lý đã làm cho thế giới thức tỉnh không còn bị chế độ Cộng sản thô miên. Các trí thức trẻ trong nước như Lê Chí Quang, Nguyễn Khắc Toàn, Phạm Hồng Sơn, Đỗ Nam Hải, Nguyễn Văn Đài... là những ngọn hải đăng soi đường cho dân tộc tiến lên.

Họ không sợ bắt bớ tù đày, khủng bố. Họ ngang nhiên thách thức chế độ. Cùng lắm tính mạng họ có hy sinh nhưng sẽ là chất xúc tác làm bùng cháy ngọn lửa thiêu đốt một cách nhanh chóng hơn chế độ cộng sản già cỗi giáo điều và hắc ám. Niềm tin và ý chí tranh đấu của họ đang là chất men trong bột làm cho chế độ không thể đàn áp được.

Về thứ hai của châm ngôn là *"hãy làm những gì cộng sản sợ"*.

Vậy chúng ta thử tìm hiểu cộng sản sợ cái gì ?

Trước hết, cộng sản sợ sự thật:

Chế độ Cộng sản sống được là nhờ tuyên truyền xảo trá. Suốt bao nhiêu năm những gì cộng sản tuyên truyền đều có kết quả ngược lại. Cộng sản tuyên truyền chiến đấu cho độc lập tự chủ thì nay lệ thuộc Tàu rõ rệt nhất. Cộng sản tuyên truyền chiến đấu cho tự do của dân tộc thì chính cộng sản từng thú nhận rằng đôi lúc phải cúi trói cho từng thành phần trong xã hội : *cởi trói văn nghệ sĩ, cởi trói kinh tế, cởi trói giáo dục bao cấp...*

Thử hỏi một người, một gia đình, một xã hội bị trói buộc thì tự do ở chỗ nào ? Cho nên việc đầu tiên là chúng ta hãy nói sự thật cho mọi người cùng hay cùng biết, như nhà thơ ngục sĩ Nguyễn Chí Thiên

từng nói : *"Nếu ai cũng biết cộng sản là gì? Thì tự nó sẽ tan biến ngay!"*

Chúng ta nói cho nhau nghe sự thật về đảng cộng sản, về con người Hồ Chí Minh. Tự nhiên không còn ai tin vào chúng, không còn ai hy sinh cho chúng hưởng thụ. Tự khắc chúng đấm đá nhau mà chết thôi.

Thứ hai, cộng sản sợ toàn dân đoàn kết.

Nếu ai cũng ý thức đoàn kết là sức mạnh thì ngược lại cộng sản cũng sợ toàn dân đoàn kết chống lại chúng. Cộng sản sợ tôn giáo đoàn kết, sợ đảng phái đoàn kết, sợ công nhân đoàn kết, sợ nông dân đoàn kết, sợ cựu chiến binh đoàn kết, sợ bộ đội công an đoàn kết, sợ hải ngoại đoàn kết, sợ hải ngoại và trong nước đoàn kết. Cho nên chúng ve vuốt tôn giáo này đồng thời đàn áp tôn giáo kia. Chúng lo sợ cho dân vùng này thì bóp nghẹt dân vùng kia, nâng đỡ công nhân hãng này, thì về hòa giới chủ nhân ngoại quốc đàn áp bóc lột công nhân hãng kia.... Nếu chúng ta biết ý thức đoàn kết chống kẻ thù chung của dân tộc, trở thành một khối đối kháng vững chắc, thì sức mạnh nào có thể đàn áp được chúng ta ?

Thứ ba, cộng sản sợ không cho chúng ta ra báo, thì chúng ta cứ tự ý xuất bản. Cộng sản sợ không cho chúng ta hội họp chúng ta cứ hội họp. Cộng sản sợ không cho chúng ta thành lập nghiệp đoàn chúng ta cứ tự ý liên kết nghề nghiệp bảo vệ lẫn nhau. Cộng sản sợ không cho chúng ta nhóm thờ phượng Chúa, chúng ta cứ nhóm. Cộng sản sợ không cho phong chức, chúng ta cứ phong chức chui. Cộng sản sợ hải ngoại không gởi tiền về nuôi thân nhân, chúng ta nói gia đình thất lung buộc bụng một thời gian, ngưng nhận tiền. Cộng sản sợ không cho chúng ta thành lập đảng phái, chúng ta cứ tự ý thành lập đảng để mưu cầu hạnh phúc cho dân.

Tóm lại, cộng sản sợ cái gì, cảm đoán cái gì, chúng ta cứ làm không xin phép, không xin xỏ. Chắc chắn cộng sản sẽ phải đổ!

Để kết luận cho bài viết này, chúng tôi xin mượn lời nhà văn Hoàng Tiến trong lá thư gửi linh mục Chân Tín, chủ nhiệm tờ báo tự ý phát hành trong nước, tờ Tự do ngôn Luận. Nhà văn viết như sau :

"Nỗi sợ hãi bao trùm tất cả. Ngó trước ngó sau. Ngờ vực lẫn nhau. Bịt mồm. Khom lưng. Vâng vâng dạ dạ, báo cáo anh... vân vân và vân vân.... Con người không còn ra cái thể thống con người.

Người ta lớn, bởi vì anh quỳ xuống

Hỡi công dân ! Hãy đứng thẳng lên ! (Marat)

Những tấm gương vô úy của các vị chức sắc tôn giáo (bên Phật giáo như hòa thượng Thích Huyền Quang, hòa thượng Thích Quảng Độ, thượng tọa Thích Thiện Minh, thượng tọa Thích Không Tánh....; bên Kytô giáo như linh mục Chân Tín, linh mục Nguyễn Văn Lý, linh mục Phan Văn Lợi, linh mục Nguyễn Hữu Giải....; bên Hòa Hảo như cụ Lê Quang Liêm v.v...), đã gây xúc động sâu xa trong tâm linh người Việt. Các vị đã chuyển những bức thông điệp của các Đấng Cao cả đến với mọi người: ***"Đừng sợ hãi ! Các con là những sinh vật quý báu nhất trần gian. Hãy đứng lên và sống cho ra kiếp sống một con người !"***

Tấm gương làm người của linh mục Chân Tín đã vượt ngưỡng ý thức hệ "xin-cho" ngự trị trên đất nước ta một thời gian dài. Ông đã đẩy tấm cửa sắt, để ánh sáng tự do rọi vào rục rạc sáng một hình người đứng thẳng như chiếc cột thép giữa đô thành Sài Gòn, thách đố lại cả một chế độ độc quyền, nói một đảng làm một nẻo, lúc nào cũng lăm lăm chiếc còng số 8".

Nếu mọi người không còn sợ nữa, cộng sản tất phải đổ thôi.

Chân lý ấy mãi mãi sáng ngời.

San Diego, California Hoa Kỳ,

Ngày 12 tháng 5 năm 2006

Trần Việt Yên

Cung đình chống tham nhũng HÃY XEM "QUÂN TA" ĐÁNH "QUÂN MÌNH"

..... **Bùi Tín** .....

Nạn tham nhũng phủ một bóng đen lên đại hội X. Thế nhưng nhóm siêu bảo thủ lại được an ủi. Vụ án PMU 18 ghê gớm quá, thời sự quá nên vụ án siêu nghiêm trọng Tổng cục II + T4 đã bị đẩy lùi vào quá khứ.

Vụ án siêu nghiêm trọng bị im ra sao: Những "hiệp sỹ đòi công lý" xằng xái một thời gồm 3 đại tướng, 6 trung tướng, hơn mười thiếu tướng và mấy nghìn cựu chiến binh mệt mỏi có vẻ đã buông kiếm. Họ chỉ hy vọng ở ai đó trong gần 1200 đại biểu trong đại hội có chút dũng khí nêu lên vụ án này và đòi thảo luận rành mạch để kết luận một cách công bằng. Nhưng im re !

Ngay cả khi ông Phan Diễn trình bày bản kiểm điểm của ban lãnh đạo khóa IX có nói qua một câu đến vụ "T4 và một số vụ trong nội bộ đảng", và cái xóa xoá những vụ việc ấy đã thuộc về lịch sử, "vì không có tình tiết gì mới" nên được đã xếp lại. Ông đại tướng già bị o ép đành nín lặng, không dám cãi lại rằng vụ án ấy có biết bao tình tiết mới, rất mới, như: cuốn «Đường Thời Đại» dày 4 tập do Đặng Đình Loan mới viết xuất bản năm 1997, như chiến dịch năm 1998 bôi nhọ có hệ thống "người hùng Điện Biên" từ phía Nam qua Thừa Thiên - Huế ra đến Hà Nội bởi những phái viên đáng tin cậy của chủ tịch nước Lê Đức Anh, mà Đặng Đình Loan là một mũi nhọn tấn công nhất... Đã có hơn mười cuộc nói chuyện tuyệt mật về 10 tội của ông đại tướng, đến độ có người gọi ông ta bằng "thằng", xé ảnh chụp chung với ông ta. Đâu phải chỉ có chuyện "anh Cai chột" của Tây đồn đồn cao su, chui vào đảng không có ai kết nạp, tàn ác với phu phen, và khai man lý lịch; hơn nữa, trách nhiệm về vụ án Xiêm Riệp ở Cambốt là vào năm 1980 chứ có xa xôi gì.

Thì ra tất cả 1198 vị đều đã bị họ khóa miệng khá chặt từ trước rồi. Họ chỉ hùng hổ với dân, với các chiến sỹ dân chủ thôi.

Trận chiến chống tham nhũng. Ngay sau Đại hội X, tổng bí thư Nông Đức Mạnh lớn tiếng tuyên bố sẽ đẩy mạnh cuộc tấn công vào tham nhũng. Quốc hội họp từ giữa tháng 5 này đến cuối tháng 6 sẽ đặt tham nhũng vào trung tâm chương trình nghị sự.

Họ buộc phải tỏ ra làm mạnh vì dân thực sự biểu lộ sự phẫn nộ về bọn

quan chức tàn phá của cải quốc gia và ăn chơi trụy lạc như nhớp đến thế. Hơn nữa, Ngân hàng Thế giới, giới đầu tư Đông Nam Á, Châu Âu, Nhật Bản đều tỏ thái độ bị "sốc" về quy mô tham nhũng, đục khoét, moi ruột các khoản đầu tư lớn đến vậy, và họ sẽ chăm chú kiểm tra, có thái độ. Sẽ vào WTO đang bấp bênh, phải cố tỏ ra minh bạch.

Ngày 5-5 các quan chức Công an điều tra mở cuộc họp báo hé ra vài tin tức rất cũ về vụ PMU 18. Họ khẳng định cuộc điều tra không bị chững lại, không có vùng nào bị cấm, không có ai có thể đứng ngoài luật pháp, và kỳ này "cây tham nhũng sẽ bị róc từ gốc đến ngọn" (lời thứ trưởng Lê Thế Tiệm).

Luật chống lãng phí và luật phòng chống tham nhũng đã được thông qua và có hiệu lực từ đầu tháng 6 này. Người ta nói đến cuộc tấn công mạnh mẽ, đến một cuộc tổng công kích, một cuộc đột phá ngoạn mục, cuộc ra quân có phối hợp giữa quốc hội, chính phủ và tòa án thay mặt 3 ngành lập pháp, hành pháp và tư pháp nhằm dẹp tan tên "giặc nội xâm" cực kỳ nguy hiểm này.

Nhiều câu hỏi cần được trả lời: những lời hứa chống tham nhũng đã quá nhiều, trở thành nhảm chán. Ngay sau khi Đại hội X kết thúc, nhà nghiên cứu lão luyện về Việt nam của học viện Úc, ông Carl Thayer nhận xét rằng với chế độ độc quyền một đảng ở Việt nam không thể nào chống nổi tham nhũng, vì độc quyền đẻ ra và nuôi dưỡng tham nhũng. Trong nước, giáo sư Văn Như Cương hình lập luận: phải là quan chức cộng sản cấp cao mới có điều kiện tham nhũng lớn; bọn chúng nấp sau danh nghĩa đảng để cố thủ và lộng hành; phải coi chúng là kẻ thù như địa chủ tư sản để trút căm thù đánh tận gốc tróc tận rễ, nhưng như vậy sẽ là diệt ngay đảng CS đi à? Chẳng lẽ đảng CS lại quyết tự diệt mình! Cho nên chỉ là vòng luẩn quẩn, trò cười cho thiên hạ.

Dư luận đặt ra hàng loạt câu hỏi:
- Tại sao vụ đánh bạc trong vườn Bách thảo nổ ra từ 13-12-2005, cơ quan điều tra có ngay bộ nhớ trong máy vi tính của Bùi Quang Hưng mà đến 20-1-2006 mới tạm giam Bùi Tiến Dũng, tức là 37 ngày sau đó? Để cho Dũng có thừa thời gian để vào Nam ra Bắc cùng

đồng bọn đối phó, tẩu tán tiền của và chứng cứ?

- Danh sách 200 cán bộ viên chức liên quan đến cá độ lớn này là những ai? sao chưa công bố? sao không dám công khai minh bạch ra cho công luận? cứ úp úp mờ mờ vậy?

- Tướng Cao Ngọc Ánh gọi điện thoại cho Dũng "Huế" ở Thái lan đến 89 lần, chẳng lẽ chỉ do quan tâm đến con của Dũng đang chữa bệnh? Nói thể thì ai tin được, chỉ là chối quanh.

- Chiếc xe loại Camry biển số 9999 do con của tướng Nguyễn Khánh Toàn và bà Gia Liên là Nguyễn Khánh Trọng (cả 3 đều trong bộ Công an) dùng một thời gian dài có phải do nhóm Bình - Tiến - Dũng ở bộ Giao thông cung cấp không? Nếu báo Tuổi trẻ và Pháp luật đưa tin sai thì sao không thi hành kỷ luật? Có thật là bà Gia Liên "ra lệnh" cho tướng Hiếu và nhà báo Công an Hữu Ước viết thông báo đính chính tin trên đây không? Và có thật Trọng con tướng Toàn là một công tử ăn chơi, nghiện hút và không cai nghiện nổi, hiện vẫn chứng nào tật ấy không?

- Có thật ông Nông Đức Mạnh có con gái và con rể là Đặng Hoàng Hải làm việc ở Bộ giao thông, trong cơ quan PMU 18 không? Chuyện ấy là ngẫu nhiên, bình thường hay do nhóm Bình - Tiến - Dũng cố tình mới để kiểm một ô dù thượng hạng, và ông Mạnh chỉ bị lợi dụng thôi? Việc ông Mạnh đích thân đề nghị ông Đào Đình Bình vào Trung ương năm 2001 (Đại hội IX) và năm nay lại đề nghị Nguyễn Việt Tiến cùng con trai mình là Nông Quốc Tuấn vào Trung ương có thật là vô tư, trong sáng và mẫu mực không? Nếu không, thì nói thẳng ra. Im là thú nhận.

- Báo chí trong nước ước tính tài sản của Nguyễn Việt Tiến và Bùi Tiến Dũng mỗi người chừng trên dưới 200 triệu đôla. Ước lượng ấy dựa trên cơ sở nào? Nguồn ăn cấp số tiền lớn đến vậy là từ đâu? Cho đến nay đã thu hồi được bao nhiêu? Làm thế nào để tránh được thất thoát trong khi điều tra?

- Vụ Ngô Tiến Dũng hay "Dũng Kiền" còn là Lại Thành Hữu ghê gớm hơn, từng giết người rồi trốn sang Canada, một năm về nước đến 35 lần, ngang nhiên tung hoành khắp nước, tẩu nhà từ Sài Gòn ra Hà Nội, Hải phòng, đường dây cá độ quốc tế còn lớn hơn, rộng hơn vụ PMU 18, mà công an mù tịt suốt 17 năm!

- Tại sao cơ quan điều tra chỉ truy tố những bị cáo trên đây về 3 tội: "đánh bạc", "cố tình làm sai chính sách" và "hối lộ", và cho đến đầu tháng 5 mới nói đến tội "tham nhũng"?

Dư luận công chúng trong và ngoài nước mong rằng các đại biểu quốc hội trong phiên họp tới sẽ tìm hiểu cụ thể những chi tiết quan trọng trên đây của vụ án và làm đúng những gì đại hội X đã cam kết: tiến công mạnh mẽ quốc

nạn tham nhũng, công khai và trong sáng, không có vùng cấm, trừng trị tội phạm bất kể là ai, không thể có chuyện chỉ đánh từ bụng, từ vai, hay từ tai trở xuống, kiểu dơ cao đánh khế, đánh trống bỏ dùi.

Niềm tin sớm lung lay: Có tin chính phủ sắp lập thêm chức Phó thủ tướng đặc trách chống tham nhũng, và ông Trương Vĩnh Trọng trưởng ban nội chính, vừa vào bộ chính trị, sẽ nhận chức mới này.

Vừa qua, đã có biết bao ý kiến góp ý về chống tham nhũng. Nạn tham nhũng ở đâu, thời nào cũng có, nhưng chỉ trở thành ma quái, bắt trị, tàn phá đất nước khi có cơ chế và hệ thống chính trị đặc thù cho phép nó lộng hành và trở nên bất khả trị. Đó là chế độ, hệ thống cai trị độc quyền độc đảng, không có lực lượng chính trị khác ganh đua, kiểm soát, cân bằng, không có nền tư pháp độc lập để chế tài, răn đe, không có tự do báo chí để phát hiện, phanh phui đến cùng.

Cho nên luật mới, phó thủ tướng chuyên trách mới, cam kết mới vẫn chỉ là để xoa dịu công luận đang phẫn uất và lừa mỵ các nhà đầu tư cau mày nản chí.

Dư luận xã hội rất nản lòng khi không thấy ở ông Nông Đức Mạnh một nhân vật kiên quyết chống tham nhũng. Thậm chí ông đã bị dính, và dính khá sâu. Chính ông đã che chở cho nhóm tội phạm của vụ Tổng cục II và vụ T4, xảy ra trong thời hiện tại hẩn hoi, nhưng ông lại gắn với chuyện khai man lý lịch để cho chìm vào quá khứ. Đây là một thủ đoạn lừa dối do kẻ khác mới và ông tiếp nhận rất nhanh. Ông không còn cái vẻ hiền hậu và cái chất ngay thật chất phác của người dân tộc Tày như trước.

Ông bắt đầu quen dối trá khi ông kêu gọi đồng bào hãy mạnh dạn góp ý, ông sẽ lắng nghe, tiếp nhận những lời hay ý tốt để bổ sung và hoàn thiện bản báo cáo chính trị, để rồi quên hết cả, coi hàng vạn người nhẹ dạ tin ông và góp ý như là đồ trẻ con ngốc nghếch.

Vậy còn ai có thể tin ông lần này nữa.

Độc quyền đảng trị đề ra và nuôi dưỡng tham nhũng. Cả Hà Nội cười vào mũi các quan chức: “Thưa các đồng chí chưa bị lộ...” Những đồng chí chưa bị lộ tuyên chiến với các đồng chí đã bị lộ. Cái trò “quân ta” bày trò đánh “quân mình”, cộng sản với nhau tuốt luốt, cứ như là đánh trận giả: quân xanh, quân đỏ vậy.

Minh bạch, trong sáng: kỳ họp sắp đến của quốc hội là thử thách đầu tiên sau đại hội X xem cái thời cơ vàng của đại hội là vàng thật hay vàng giả. Phải chăng đảng đã tự chần chừ, sẽ thực hiện công khai, minh bạch với nhân dân, tôn trọng mong muốn chính đáng

của nhân dân, tuyên chiến thật sự với quốc nạn tham nhũng.

Ông chủ tịch quốc hội sắp ra đi Nguyễn Văn An cho biết quốc hội kỳ này sẽ nghe tường trình của cơ quan điều tra, mổ xẻ vụ án PMU 18, đồng thời nghe báo cáo về vụ ông Lâm, phó văn phòng Chính phủ để quên cặp ở sân bay trong đó có hơn 10 phong bì đựng hàng chục nghìn đôla và hàng chục triệu đồng, bị dư luận coi là “tiền bẩn”; quốc hội sẽ nghe ông tổng thanh tra chính phủ Quách Lê Thanh báo cáo về việc nhận hơn trăm triệu đồng tại nhà, khi bị lộ mới thò ra; và vụ xử qua loa các quan chức Vietnam Petro tham nhũng cực lớn trong vụ dựng kho cảng Thị Vải vì lẽ “họ đã có công” (!)

Các “quan nghị” mang cái tiếng là “nghị gặt” ở Hà Nội có biết hay không, đã có hàng chục vụ án tham nhũng từ 500 đến một nghìn tỷ đồng đã bị treo lơ lửng do “chưa hoàn thành điều tra”, do các công trình “vẫn chưa quyết toán xong”, vì “tài liệu và chứng từ bị cháy”, mặc dầu đã kéo dài 5, 7 năm, có khi 10 năm và hơn nữa. Của công hàng nghìn tỷ có ai xót đâu!

Có vị nào còn quan tâm đến vụ tham nhũng lớn ở ngay bộ Thông tin Văn hóa khi nhận viện trợ của chính phủ Pháp để trùng tu và tôn tạo Nhà hát lớn Hà Nội trong năm 1995, đến nay vẫn không quyết toán nổi, vì 34 hạng mục xây lắp và 14 hạng mục lắp đặt, phần lớn do các xí nghiệp, ê kíp kỹ thuật và nghệ sỹ do chính bộ Thông tin đảm nhiệm, đã chăm mút, móc ruột, hóa đơn lem nhem, để rồi cả C15 và C16 ngành Công an đều lắc đầu bó tay không khởi tố được. Các đảng viên của bộ Thông tin tố cáo đích danh bộ trưởng thông tin đã ăn rất đậm, một cách cực kỳ vô văn hóa, gặm nhấm cái công trình văn hóa đặc sắc này, từ nền lên mái, và yêu cầu cơ quan kiểm tra về gấp nhưng vô hiệu. Ông bộ trưởng ý có ô dù là Nguyễn Khoa Điềm và Trần Đình Hoan. Được biết giới báo chí Pháp vẫn còn hỏi sứ quán Pháp ở Hà Nội về vụ án tham nhũng trong tôn tạo Nhà hát lớn Hà Nội đã giải quyết ra sao, vì đó là tiền đóng thuế của dân Pháp. Vậy mà ngài bộ trưởng Phạm Quang Nghị vẫn vào bộ chính trị, và có thể là bí thư thành ủy Hà Nội nữa! Duyên nợ của ông với Nhà hát lớn Hà Nội càng thêm bền chặt.

Một chuyện tham nhũng ly kỳ và nóng bỏng! Ở Tây Đô, dân không ngớt bàn tán về ông Giám đốc trung tâm kỹ thuật thuộc sở Tài nguyên-Môi trường Cần Thơ Trần Minh Kiệt. Đứng là cháy nhà ra mặt chuột. Một đám cháy thiêu rụi hồ sơ nhà đất. Cơ quan điều tra vọt đến. Thi ra ông Kiệt làm việc tắc trách, chỉ nhìn hình cũ trên máy, ít ra thực địa để đo đạc như quy định; oan sai cho dân vô kể. Ông chi phí công quỹ vô tội vạ, ông đi làm bằng xe công, từ nhà

đến cơ quan 3 cây số, nhưng thanh toán 78 triệu tiền xăng trong năm 2005 (gấp hàng chục lần thực chi), tiếp khách 51 triệu đồng (thật ra ông chỉ được mời ăn); ông khai thường 14 triệu, mà cơ quan không biết ai được thưởng. Cọc tiêu ranh giới các mảnh đất giá mua và dựng 18.000 đ/cọc thì ông tính 48.000 đ/cọc, 1 vạn cọc được dựng trong năm. Vợ ông chuyên làm hồ sơ của trung tâm. Chú ông làm phó giám đốc trung tâm, chuyên ký giấy tờ. Cô ruột ông làm thủ quỹ. Bố ông chính lại là cấp trên trực tiếp của ông, Giám đốc sở Tài nguyên-môi trường Cần Thơ, vừa nghỉ hưu tháng 3, chắc là đã quá no nê. Thật là một gia đình cộng sản thành đạt tiêu biểu. Chả vậy mà dân khắp nơi gọi các quan chức là “bọn địa tặc”, và 6 đoàn của bộ Tài nguyên-Môi trường đi điều tra các địa phương đã nhận về hàng chục vạn đơn khiếu kiện về nhà đất, nếu chất cao sẽ lên đến 6 mét, từ đất lên quá trần nhà!

Hãy ghi nhớ những lời hứa danh dự: Đối với các chiến sỹ dân chủ và nhân dân, xin hãy ghi nhận rõ ràng những lời hứa về tổng công kích và quét sạch tham nhũng, những khẳng định đảng CS là đảng của nhân dân lao động, rằng đảng CS quyết xây dựng một xã hội dân chủ, bình đẳng, công bằng và văn minh, rằng ở Việt nam thật sự đang có tự do báo chí và tự do tôn giáo.

Hãy chăm chú xem họ khai tài sản cá nhân và gia đình ra sao.

Lòng dân đang thức tỉnh. Các cử tri chất vấn mạnh mẽ các đại biểu quốc hội. Yêu cầu chống tham nhũng, sự phẫn nộ của nhân dân đang là sức mạnh dồn nhóm lãnh đạo bảo thủ quan liêu vào thế bị động. Nhiều nhà báo có lương tâm ở Viet Net, các báo Tuổi Trẻ, Thanh niên, Lao động, Tia sáng... hằng hái vào trận.

Để xem những người lãnh đạo CS có thực hiện lời hứa, họ còn ý thức gì về danh dự, về nhân cách của mình trong xã hội, đối mặt với nhân dân, hay không.

Bùi Tín

Paris. 10-5-2006.

*Ví lý do kỹ thuật, phần hai bài viết **Làm thế nào tiến đến dân chủ hóa VN** của tác giả **Lê Quang Liêm** xin được đăng kỳ sau. Chân thành cáo lỗi cùng Tác giả và Độc giả.*

**Đấu tranh hoà bình,
bất bạo động
Từ khước “thần tượng”
Hồ Chí Minh
Giải thể chế độ cộng sản
độc tài**

NGỌN CỜ

TỰ DO DÂN CHỦ

● NGUYỄN MINH CÂN

(Tiếp theo số 2 và hết)

Xin hãy nhìn vào thực tế nước ta để xem giới lãnh đạo cộng sản có biết xấu hổ hay không? Năm mươi năm trước, các lãnh tụ cộng sản “phóng tay phát động” cải cách ruộng đất để tiêu diệt giai cấp địa chủ trên miền Bắc (tính chung, có đến 71,6% người bị oan! – đây là theo tài liệu chính thức của đảng) thế mà ngày nay không ít quan chức cộng sản đã trở thành địa chủ cường hào cưỡng chiếm ruộng đất của dân, bóc lột nông dân! Cũng năm mươi năm trước, những người lãnh đạo cộng sản đã tiến hành “cuộc cải tạo” (danh từ du nhập từ Trung Quốc) để xoá bỏ giai cấp tư sản trên miền Bắc, và khoảng ba mươi năm trước, họ đã tổ chức đấu tố, cướp đoạt của cải giai cấp tư sản ở miền Nam, thế nhưng bây giờ thì không ít những người lãnh đạo cộng sản và con cái họ đã nghiêm nhiên trở thành những “đại gia”, những “ông/bà tư sản đồ”! Từ khi cướp được chính quyền, các lãnh tụ cộng sản mồm cứ leo leo “nhân dân làm chủ”, “cán bộ là dây tợ của dân”, nhưng trên thực tế thì “đây tợ” tham nhũng lại cứ thẳng tay bóc lột, cướp đoạt, áp bức “ông chủ” đến nỗi người dân phải kêu lên “mồm xung đầy tợ, tay vớ tiền dân”! Như vậy, thực tiễn trong nửa thế kỷ qua chứng tỏ rằng giới thống trị cộng sản nước ta đã mất hết khả năng biết xấu hổ từ lâu rồi.

Hy vọng tất cả cái đám 1178 đại biểu đại hội đảng, hầu hết là những quan chức được Ban tổ chức của đảng sàng lọc, lựa chọn kỹ càng, chủ yếu gồm toàn bộ sậu các cơ quan lãnh đạo trung ương, các “đại thần” ở các tỉnh, thành phố, sẽ

biết xấu hổ thì cái hy vọng đó thật quá ư hão huyền!

Chính vì biết chắc là cái đám đại biểu này sẽ nhắm mắt, bịt tai, ù lỳ trước mọi đề nghị chân thành và chí lý của các nhà trí thức, các chuyên gia trong và ngoài đảng, biết chắc là cái đám đại biểu này sẽ ngoan ngoãn “nói thuội”, “nói vuốt đuôi”, “nói lấy lệ” và cúi đầu làm theo lời chỉ bảo của cái nhóm chóp bu để giữ được “cái ghế” đang ngồi và còn hy vọng leo cao hơn, nên phần đông dân chúng Việt Nam hoàn toàn thờ ơ với công việc của đại hội đảng.

Thật vậy, theo dõi quá trình Đại hội X đang họp, cũng như đọc kỹ các văn kiện đã đưa ra tại đại hội, mỗi người biết suy nghĩ đều thấy ngán ngẩm vì quanh đi quẩn lại vẫn là những lời nói mê sảng nhằm chán muôn thuở: “kiên trì chủ nghĩa Marx-Lenin, tư tưởng Hồ Chí Minh”, “kiên trì chủ nghĩa xã hội”, “nền kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa”, v.v. và v.v... Có thể nghĩ rằng cái não trạng bảo thủ của giới lãnh đạo đã bị bê tông hoá từ lâu rồi! Nhưng thật ra, đó là một sự bảo thủ cố tình, vì chính bản thân giai cấp thống trị cộng sản hiện nay không muốn và cũng không thể đổi mới toàn bộ và triệt để cái cơ chế độc tài toàn trị đã quàng trên cổ dân ta. Họ chỉ có thể vá vúi một cách hời hợt, hình thức bề ngoài mà thôi để cố giữ vững quyền lực. Mà như vậy thì không thể nào đáp ứng được sự đòi hỏi của đại chúng, càng gây thêm bế tắc cho xã hội và không giải quyết được vấn đề căn bản để tiến lên, tức là vấn đề tự do dân chủ mở đường cho sự phát triển của đất nước. Chờ mong,

hy vọng ở Đại hội X của đảng này quả là điều không tưởng!

Cố nhiên, chúng ta đều biết rõ là trong đảng cộng sản vẫn còn có nhiều người tốt, âm thầm yêu nước, yêu dân. Phần đông họ là những đảng viên bình thường sống gần gũi cuộc sống của người dân, họ lại vô quyền, họ bất bình vì cảnh tụt hậu của đất nước, vì sự bất công xã hội, vì nạn tham nhũng tràn lan, vì cái hố ngăn cách giàu nghèo quá lớn, và họ dần dần thấy được sự thống trị độc đoán của giới lãnh đạo, nhưng số đông họ còn sợ sệt và cam phận. Những người đảng viên này khi thức tỉnh có thể đứng chung trong mặt trận dân chủ cùng với giới trí thức và các tầng lớp bình dân và họ sẽ có vai trò xứng đáng trong cuộc đấu tranh cho sự nghiệp dân chủ chung. Nhưng những người dân chủ không thể hy vọng gì ở tầng lớp đang nắm quyền thống trị trong đảng. Ngay cả những “ông lớn” đã về hưu, thỉnh thoảng hắt hơi vài câu “có về dân chủ”, thì những người dân chủ cũng chớ vội hân hoan, tăng bốc họ lên mây. Chẳng hạn như ông cựu thủ tướng Võ Văn Kiệt, ông ta làm ra về hăng hái đề nghị cái này cái nọ “có về cấp tiến” trước ngày đại hội đảng họp, nhưng về thực chất đến hôm nay ông vẫn là một trong những kẻ hăng hái tụng kinh “kiên trì chủ nghĩa Marx-Lenin và tư tưởng Hồ Chí Minh”! Ông làm ra về “cởi mở”, nhưng cái nghị định phát xit 31/CP mà ông ta đã ký để quản chế - thực chất là giam cầm tại gia - hàng trăm người bất đồng chính kiến, thì ông có đề nghị xoá bỏ đâu? Ngay cả khi ông Hà Sĩ Phu xin ông cựu thủ tướng công khai nói lên một tiếng về cái nghị định đó – một việc rất dễ làm trong vị trí của ông ta – thế nhưng ông cũng lờ đi. Hay như tướng Võ Nguyên Giáp, ông viết thư cho bộ chính trị về vụ TC2, T4 cũng là đề làm sáng tỏ cái việc ông và một số vị bị vu khống làm gián điệp, và mọi lời đề nghị của ông với trung ương đảng cũng chỉ nhằm củng cố thêm bộ máy thống trị của đảng, chứ ông có quan tâm gì đến chuyện tự do dân chủ thực sự cho người dân đâu?

Chúng quy lại thì tự do dân chủ của nhân dân chỉ có thể giành được bằng bàn tay và sức mạnh của đại chúng, của những con người bình thường, chứ không thể mong đợi, hy vọng, cầu xin gì được ở giai cấp thống trị.

Hoàn cảnh đấu tranh của các người dân chủ nước ta cực kỳ khó khăn. Để không bị động trước mọi tình thế, họ cần phải lường định trước mọi gian khổ sẽ gặp phải trên mỗi bước tiến của phong trào, những âm mưu thâm độc ngày càng xảo quyệt của giai cấp thống trị, những đòn khủng bố tàn bạo của bọn độc tài “kiểu phong kiến Á châu”, cũng như những hành vi “thọc gậy bánh xe” vì lòng ganh tị nhỏ nhen hay tính biệt phái thấp hèn... của một số người. Phải hết sức cảnh giác với những “tổ chức dân chủ cuội”, những “nhà dân chủ rơm” do bọn cầm quyền giật dây để đánh phá, chia rẽ phong trào.

Đồng thời chúng ta cần thấy rõ rằng giai cấp thống trị dù có xảo quyệt và gian ác thế nào đi nữa cũng không thể dẹp tan được phong trào đấu tranh dân chủ ở nước ta, và tiền đồ của phong trào đó rất xán lạn. Chưa bao giờ phong trào dân chủ nước ta có được những tiềm năng to lớn như hiện nay, những tiềm năng cả bên ngoài lẫn bên trong. Vấn đề đặt ra là chúng ta phải biết khai thác, tận dụng những tiềm năng đó cho cuộc đấu tranh chung. Sự ủng hộ của các nước dân chủ, các tổ chức dân chủ trên thế giới đối với cuộc đấu tranh vì tự do dân chủ ở nước ta ngày càng mạnh hơn trước, có thể tạo áp lực lớn với giới cầm quyền, giúp cho phong trào dân chủ có thêm điều kiện thuận lợi để phát triển, giúp cho xã hội dân sự được bén rễ và phát triển ở nước ta. Sự hợp đồng đấu tranh vì mục đích chung giữa các nhà dân chủ trong và ngoài nước ngày một nhịp nhàng, uyển chuyển và nhanh nhạy hơn trước nhiều đã tăng thêm sức mạnh của phong trào.

Tuy nhiên, những tiềm năng to lớn nhất và căn bản nhất nằm chính ngay trong lòng nước ta. Đó là hàng chục triệu quần chúng bị áp

bức, bóc lột ngày càng nhận rõ được bộ mặt giả dối, lừa mị của giới cầm quyền và hết sức căm ghét bọn cường quyền tham nhũng. Đó là hàng triệu bà con nông dân khốn khổ, bị cướp nhà cướp đất, đang đấu tranh hàng chục năm ròng rã để chống lại bọn tham quan ô lại “đô”, bọn cường hào ác bá “mới”, để đòi lại nhà đất, đòi khôi phục lại công lý cho mình. Đó là hàng chục vạn công nhân đang sôi sục đấu tranh chống áp bức bóc lột, càng ngày càng thấy rõ bộ mặt thật của đảng cứ xưng xưng vỗ ngực “Đảng cộng sản Việt Nam là đội tiên phong của giai cấp công nhân”, nhưng khi quần chúng công nhân đứng lên đấu tranh cho quyền lợi của mình thì chính đảng cộng sản, tổ chức công đoàn tay sai của đảng, chính quyền trong tay đảng lại ra sức ngăn cản để bảo vệ cho quyền lợi của giới chủ nhân, thậm chí cho công an bắt bớ đánh đập nhiều người đấu tranh. Đó là hàng chục vạn sinh viên, học sinh chán ngán những môn học nhồi sọ về chủ nghĩa Marx-Lenin, về tư tưởng Hồ Chí Minh, về lịch sử Đảng, đang bị quan vì sau khi ra trường không kiếm được việc. Đó là hàng chục vạn thanh niên thất nghiệp phải đem thân cho đảng dùng làm món hàng “xuất khẩu lao động”, hàng vạn chị em phụ nữ phải nhọc nhãi bán thân cho người nước ngoài để lấy tiền nuôi gia đình. Đó là hàng triệu tín đồ của các tôn giáo nước ta đang uất hận vì sự bóp nghẹt của giới thống trị đối với quyền tự do tôn giáo, hàng triệu đồng bào các dân tộc thiểu số bị cướp đất, bị đẩy vào cảnh khó khăn, túng thiếu mọi bề. Đó là những nhà văn, nhà báo, những nghệ sĩ bất bình với sự kiểm soát tư tưởng, sự kiểm duyệt tác phẩm mà đảng thực hiện qua bàn tay bọn “cai tù” văn nghệ... Đây, tiềm lực của phong trào dân chủ Việt Nam lớn lao như vậy đó. Niềm hy vọng của chúng ta phải đặt vào cái tiềm lực đó, vào cái khối quần chúng đông đảo đó. Chúng ta cần dũng cảm đi vào khối quần chúng đó mà vận động, giúp đỡ họ trong cuộc đấu tranh vì quyền sống, vì quyền tự do dân chủ, khéo léo tổ

chức họ lại. Làm được như vậy thì phong trào dân chủ nước ta sẽ có được sức mạnh vô địch có khả năng quyết định bước tiến và tương lai của dân tộc.

118 chiến sĩ dân chủ trong nước đã dựng lên ngọn cờ đấu tranh rồi, đã tung ra một bản tuyên ngôn với mục tiêu đấu tranh rõ ràng minh bạch rồi, thì chính lúc này mọi người Việt Nam yêu nước hãy đoàn kết lại với nhau để cùng nhau hành động bất chấp mọi gian nguy.

Tương lai tươi sáng của một nước Việt Nam tự do, dân chủ, giàu mạnh đang vẫy gọi chúng ta!

21.04.2006

Nguyễn Minh Cần

Tin tức tiếp trang 10

Đầu thập niên 70, Jean-François Revel, cùng với Olivier Todd, không ngại đặt những câu hỏi với giới trí thức Pháp về cuộc chiến Việt-Nam. Những câu hỏi dựa trên sự thật và lương tâm. Hai ông cùng 7 tác giả khác, vào năm 1990, đã phát hành cuốn **Hồ Chí Minh, Sự thật về thân thế và sự nghiệp**. Cuốn sách được viết và dịch ra 3 thứ tiếng Anh, Pháp, Việt xuất hiện vào lúc tổ chức Văn Hóa Giáo Dục của Liên Hiệp Quốc (UNESCO) dự tính tôn vinh Hồ Chí Minh như “danh nhân văn hóa thế giới” nhân kỷ niệm 100 năm ngày sinh của ông ta. Jean-Francois Revel cùng Olivier Todd và một số nhà văn lẫn triết gia ngoại quốc đã can thiệp để UNESCO hủy bỏ ý định sai lầm đó.

Cho đến cuối đời ông, Jean-François Revel được quý trọng như một người trí thức của lương tâm (theo Bùi Xuân Quang và Minh Võ)

THƯ THÔNG BÁO VÀ KÊU GỌI CẦU NGUYỆN KHẨN CẤP CỦA HỘI THÁNH MENNONITE

Ngày 23-05-2006, Hội thánh Tin Lành Mennonite ở phường Bình Khánh, quận 2 Sài Gòn đã gửi một lá thư thông báo và kêu gọi khẩn cấp về việc Chín thành viên của Hội Thánh gồm Tín hữu Đặng Ngọc Thuận 15 t., 2 Tín hữu người Tây Nguyên tên Bờm và Thúc, 2 Tín hữu trẻ Nguyễn Thị Thu Loan và Trần Minh Hòa, Nhân sự Lê Thị Hồng Liên và Truyền đạo Nguyễn Hữu Nghĩa, cùng 2 Mục sư Nguyễn Hồng Quang và Phạm Ngọc Thạch là 2 thành viên của Khối 8406, đã bị lực lượng Công an phường Bình Khánh, Quận 2 đánh đập tàn nhẫn và bị lôi về Phường trong khi đang tu sửa Văn Phòng Giáo Hội Mennonite VN. (xem tiếp trang 25)

Cuộc tranh đấu không cân sức GIỮA CÁC NHÀ DÂN CHỦ TRONG NƯỚC VÀ VÀ NHÀ CẦM QUYỀN CỘNG SẢN VIỆT NAM

Nguyễn Chính Kết

Ngày xưa, trong cuộc kháng chiến chống thực dân Pháp, dân quân Việt Nam phải dùng chiến thuật «*du kích*» để chiến đấu. Theo Việt Nam Tân Tự Điển của Thanh Nghị, «*du kích*» được định nghĩa là «*lối đánh giặc bằng những toán quân nhỏ, thiện chiến, luôn lưu động khi địch với một đối phương đông và nhiều khí giới hơn*». Thời ấy, quân Pháp vừa đông; vừa được huấn luyện đầy đủ từ tướng đến lính trong các trường võ bị để chiến đấu có kỹ thuật và bài bản; vừa được cung cấp đầy đủ vũ khí, từ súng nhỏ, lựu đạn, đến xe tăng, đại bác, bom... cùng với các phương tiện chuyên chở, đi lại rất hiện đại: xe vận tải, tàu bè, máy bay; lại vừa được ăn uống rất đầy đủ... Còn nghĩa quân của ta vừa ít, vừa thiếu tập luyện, vừa dùng vũ khí rất thô sơ: giáo, mác, gươm...; nói chung là thiếu thốn đủ mọi phương tiện... Muốn giải phóng đất nước thành công, nếu cứ chiến đấu kiểu chính quy, mặt đối mặt, thì chắc chắn trăm trận trăm thua! Vì thế, quân ta phải áp dụng chiến thuật du kích, đánh lén, đánh mặt, và nhiều khi phải chấp nhận vi phạm pháp luật của nhà nước Pháp thuộc thời ấy... Với lối đánh du kích ấy, quân ta đã từng làm quân Pháp phải hao binh tổn tướng, nhiều khi thiệt hại rất nặng nề. Quân ta có hơn được quân địch là hơn ở chính nghĩa là bảo vệ an nguy tổ quốc mình, ở dũng khí, ở sức mạnh của lòng ái quốc... Còn quân địch chỉ là kẻ xâm lăng, không chính nghĩa, động lực của họ chỉ là quyền lợi của đất nước họ, phe nhóm họ và cá nhân họ.

Nói chung, «*du kích*» là kiểu đánh của kẻ yếu đối với kẻ mạnh hơn mình gấp nhiều lần, hoặc của

toán quân quá ít người phải chiến đấu với cả một đoàn địch quân quá đông người. Kẻ yếu và ít người mà dùng chiến thuật du kích để đánh kẻ mạnh và đông thì ai cũng chấp nhận được. Nhưng kẻ mạnh và đông mà lại áp dụng chiến thuật du kích đối với kẻ yếu và ít thì chỉ những kẻ bụng dạ tiêu nhân mới chấp nhận được và mới làm được thôi. Chẳng khác nào người lớn, có sức mạnh, có vũ khí trong tay lại đi đánh tay đôi, vừa đánh lại vừa chơi xấu với một đứa trẻ yếu đuối, tay không vũ khí. Người quân tử hay người còn liêm sỉ không bao giờ chấp nhận điều ấy, nhất là không bao giờ thực hiện được điều ấy.

Ngày nay, trong cuộc chiến đấu giành lại quyền tự do và quyền làm chủ mà đảng cộng sản đã tước đoạt của người dân trên 60 năm qua, các nhà dân chủ trong nước – vốn còn quá ít ỏi – đang phải tranh đấu với cả một bộ máy nhà nước rất lớn mạnh, có lực lượng quân đội và công an – cả chìm lẫn nổi – rất đông đảo và hùng hậu, với những vũ khí rất tối tân, những phương tiện rất thiện xảo, và với tiền rừng bạc bể. Trước hai lực lượng bất cân sức như thế, cứ theo lý luận hợp lý thì đáng lẽ các nhà dân chủ phải áp dụng chiến thuật du kích đối với nhà nước cộng sản mới đúng. Nhưng thực tế thì hoàn toàn trái ngược: chính nhà nước cộng sản lớn mạnh như thế lại áp dụng chiến thuật có thể nói là rất «*du kích*» đối với các nhà dân chủ hiện nay. Các nhà dân chủ khắp cả nước đếm chưa được một trăm người, lại không có một tác sắt trong tay để tự vệ, nhưng lại chiến đấu với nhà nước cộng sản theo kiểu chính quy nhất. Thế mới lạ đời và ngược đời!

Hiện nay, dù rất ít ỏi, dù không một tác sắt trong tay, các nhà dân chủ luôn phải chiến đấu một cách công khai, lộ diện, kiểu «*ván bài lật ngửa*», bằng những phương tiện rất ôn hòa, bất bạo động và hợp pháp. Cụ thể và chủ yếu là tranh đấu bằng ngòi bút của mình trên các trang web, các diễn đàn Internet, và mới đây, trên cả báo giấy nữa. Ngoài ra, không còn một thứ vũ khí nào khác. Dù chỉ dùng thứ phương tiện đơn giản và rất ôn hòa ấy, họ vẫn bị nhà cầm quyền đàn áp, sách nhiễu, đe dọa đủ kiểu, thậm chí bỏ tù, hãm hại... Dù nắm được đủ mọi ưu thế trong tay, nhà nước cộng sản vẫn phải dùng những chiến thuật ám muội, lén lút, bí ối, là khủng bố, gây sợ hãi, bao vây kinh tế, cúp điện thoại, cúp Internet, sách nhiễu, bắt bớ, giam cầm... để trấn áp, bịt miệng và hạn chế tối đa số người tranh đấu trong nước cùng khả năng hoạt động của họ. Rất nhiều trường hợp, để thực hiện việc trấn áp ấy, nhà nước đã phải vi phạm hiến pháp: họ lập ra những pháp lệnh, nghị định, nghị quyết, luật pháp đi ngược hẳn lại tinh thần của hiến pháp cũng do chính họ lập ra. Ngay cả những luật lệ “dưới hiến pháp” do chính họ đặt ra ấy, nếu cần, họ cũng sẵn sàng chà đạp, vi phạm. Nếu có một cơ quan Quốc Hội hay tòa án xử lý những điều luật vi hiến ấy như rất nhiều quốc gia khác trên thế giới vẫn có, thì sẽ có biết bao điều hay khoản luật trong các pháp lệnh, nghị quyết... phải đem ra xét xử hoặc xét lại. Và tòa án ấy cũng phải xử vô số những hành động trái pháp luật của chính nhà cầm quyền hiện nay nữa.

Để xử án các nhà dân chủ, nhiều khi tòa án của nhà nước cộng sản phải bắt chấp quy định của pháp luật, là xử cách lén lút, âm thầm chứ không dám xử công khai. Họ thường hạn chế tối đa số thân nhân, đồng bạn hay đồng sự của bị can đến tham dự, thậm chí chỉ còn 1, 2 người, đôi khi chẳng có ai. Như thế hẳn nhiên phải có những khuất tất, lấp liếm, bất công trong đó. Thật ra xử án chỉ là cách hợp pháp hóa cách hình thức những bản án bất công đã

được giới cầm quyền định sẵn từ trước. Vụ xử án Lm Nguyễn Văn Lý (2001), Ms Nguyễn Hồng Quang (2003), Bs Phạm Hồng Sơn (2003), nhà báo Nguyễn Vũ Bình (2003)... là những chứng cứ rất điển hình. Điều thật bi ôi, đó là: pháp luật, tòa án, thay vì là một phương tiện hữu hiệu để bênh vực quyền lợi chính đáng của người dân thì trong rất nhiều trường hợp lại trở thành một công cụ bảo vệ, che chở cho những bất công và tội ác của chế độ cũng như những người đang làm việc cho chế độ.

Cách nhà cầm quyền chiến đấu với linh mục Nguyễn Văn Lý là một điển hình rõ rệt cho sự bất cân xứng về nhân sự và về đủ mọi mặt giữa nhà nước cộng sản và các nhà dân chủ. Để bắt có một mình Lm Nguyễn Văn Lý vốn không một tác sất trong tay, vào ngày 17-5-2001, nhà nước đã phải dùng đến chiến thuật biển người, với một lực lượng công an đông đảo tới 600 người (theo như các nguồn tin đã loan trên các mạng Internet). Việt Nam đúng là một nước rất nghèo về nhiều mặt nhưng lại là nước rất giàu về công an! Để chiến đấu với một kỹ sư Đỗ Nam Hải, họ đã phải dùng một số công an chìm thay phiên nhau theo dõi từng đường đi nước bước của anh. Anh Hải cho biết: nhiều tháng nay, anh đi đâu cũng có ít nhất 2 thanh niên đi theo, có khi 3, có lúc 4... Thế nhưng khi anh phản đối điều ấy với công an quận Phú Nhuận, thì như anh kể, họ chối phăng như không bao giờ có chuyện ấy! Để dẫn anh về nhà hầu tịch thu có mỗi một cục CPU (máy vi tính) của anh, mà công an quận Phú Nhuận phải huy động cả mười mấy người để làm cái việc rất nhỏ ấy! Có lần tại công an phường 6 quận 3, vào cuối năm 2005, anh phải làm việc với một tổ công an gồm 6 người thay phiên nhau thẩm vấn anh, không chỉ suốt ngày mà còn suốt đêm theo kiểu «*xa luân chiến*»! Họ có quyền thay phiên nhau nghỉ ngơi, còn anh thì phải làm việc liên tục!

Hiện nay, bất kỳ một hành vi tranh đấu nào của các nhà dân chủ

cũng đều phải làm cách công khai. Để tránh bị phiền nhiễu, họ phải tôn trọng pháp luật tối đa, dù pháp luật ấy đối với họ còn rất nhiều điều bất công, bất hợp lý, có nhiều điều chẳng những mâu thuẫn với hiến pháp mà còn mâu thuẫn lẫn nhau nữa. Các nhà dân chủ phải tôn trọng pháp luật để hạn chế tối đa những duyên cớ hay lý do mà nhà cầm quyền có thể vin vào để bắt bớ họ. Nếu có điều gì cần phải bí mật thì không phải vì điều ấy trái pháp luật, mà chỉ vì các nhà dân chủ không muốn để nhà cầm quyền biết trước kéo họ tìm đủ cách phá đám hay ngăn cản mình. Nhưng những việc tạm thời bí mật ấy sau khi thực hiện xong thì các nhà dân chủ đều công khai hóa tất cả trên mạng Internet trước thể giới và trước cả nhà cầm quyền cộng sản nữa. Cụ thể nhất là mới đây (vào tháng 3 và tháng 4-2006) anh Đỗ Nam Hải đã phải khốn khổ nhiều ngày chỉ vì nhà cầm quyền muốn ngăn cản anh viết bản Tuyên Ngôn Tự Do Dân Chủ: họ đã đến bắt anh khi anh đang ăn sáng ở ngoài tiệm, tịch thu máy vi tính một cách trái pháp luật, làm việc với anh nhiều ngày để anh không còn tâm trí và thì giờ mà viết... Nhưng họ đã thất bại vì bản tuyên ngôn vẫn ra đời đúng kỳ hạn, nghĩa là trước đại hội đảng X!

Sự công khai của các nhà dân chủ cũng được thực hiện ngay trong những cú điện thoại, những email, những thư từ, vì nhà nước cộng sản đang nắm trong tay quyền kiểm soát tất cả những thứ ấy. Sự công khai ấy cũng là một thứ khí giới lợi hại, vì nhờ đó nhà nước có muốn đàn áp, bịt miệng các nhà dân chủ cách vi hiến hay vi luật, thì hành động của họ cũng bị trở thành công khai. Các nhà dân chủ đã phải hành động theo cách thức của một kẻ yếu thế và đơn độc bị một đám đông bất lương muốn hành hung hãm hại: để được bảo vệ an toàn thì sự khôn ngoan đòi hỏi người ấy đi đâu cũng phải đi giữa chôn đông người, chỗ có ánh sáng chan hòa... Nếu đi vào chỗ vắng, chỗ tối thì có rất nhiều nguy cơ bị hãm hại. Chính vì thế, vũ khí để tự vệ của các nhà dân chủ

hiện nay chính là công khai mọi hoạt động của mình và những hành vi đàn áp của nhà cầm quyền trên mạng lưới Internet toàn cầu, để nhất cử nhất động của mình và của họ đều được phơi bày ra trước ánh sáng.

Cũng chính vì muốn hạn chế thứ vũ khí này của các nhà dân chủ mà nhà cầm quyền đã cố gắng hạn chế việc sử dụng Internet, điện thoại của các nhà dân chủ. Hiện nay, anh Đỗ Nam Hải và một số nhà dân chủ khác đã bị cắt điện thoại di động (dùng sim card) nhiều lần hoặc bị cúp điện thoại nhà, bị cắt dịch vụ Internet một cách trái pháp luật... Không chỉ như thế, anh Hải còn cho biết, mỗi khi anh vào tiệm Internet thì người theo dõi anh (mà nhiều khi anh biết mặt) cũng tìm cách vào ngồi ngay bên cạnh anh để xem anh làm gì, đọc gì... Việc theo dõi của nhà cầm quyền đối với các nhà dân chủ không được thực hiện cách kín đáo, lịch sự như trong các nước tự do dân chủ, mà nhiều khi rất trắng trợn, lộ liễu. Các nhà tranh đấu cho dân chủ chỉ còn biết dựa vào những quyền căn bản nhất mà hiến pháp Việt Nam và công ước quốc tế đều công nhận để công khai làm những việc cần thiết cho công cuộc tranh đấu của mình. Việc làm mới nhất là tự động ra hai tờ báo giấy «*Tự Do Ngôn Luận*» và «*Hoa Mai*» để hành xử quyền tự do ngôn luận của mình. Nếu bị bắt bớ hay ngăn cản thì họ cũng phải công khai hóa việc vi phạm nhân quyền ấy trên mạng lưới toàn cầu.

Trong khi các nhà dân chủ phải luôn luôn tôn trọng pháp luật để khỏi bị nhà cầm quyền có cớ mà bắt bớ, khó dễ, thì nhà cầm quyền lại có thể vi phạm chính pháp luật mà họ đặt ra một cách rất công khai mà vô sự, chẳng ai làm gì được! Nhà cầm quyền chẳng những có thể tạo ra những điều luật vi hiến để hợp pháp hóa những hành động đàn áp, như nghị định 31/CP cho công an quyền quản chế khỏi cần xét xử, mà còn có thể vi phạm ngay chính luật pháp của họ. Cụ thể như năm 2004 họ đã bắt cóc anh Đỗ Nam Hải buộc anh làm việc với công an suốt hai ngày

hai đêm (một số nhà dân chủ khác cũng bị tương tự)... mà chẳng có ai xét xử họ. Một số bài báo trên Internet còn cho biết có những lần công an phải nhờ đến thứ «*nhân dân phân nộ*» (từ mà công an vẫn dùng) để tiếp tay trong những vụ đàn áp (chẳng hạn ném mắm tôm, đồ bẩn vào nhà cụ Hoàng Minh Chính, hành hung hai anh Đỗ Nam Hải và Nguyễn Khắc Toàn trong tiệm Internet, hoặc mới đây với luật sư Nguyễn Văn Đài ở ngoài đường)...

Nhiều nhà tranh đấu chỉ cần nhận tiền của bạn bè ở ngoại quốc – dù chỉ là 100, 200 USD để sống qua ngày hầu tiếp tục tranh đấu trong lúc bị nhà cầm quyền bao vây kinh tế – cũng bị cho là nhận tiền để «*làm tay sai cho những thế lực thù địch*». Trong khi đó các quan lớn đang cầm quyền có thể nhận hàng triệu đôla của nước ngoài, hoặc biến thủ hàng triệu đôla tiền viện trợ hay vay nợ nước ngoài mà chẳng có anh công an nào dám hạch sách, cho đến khi sự việc bị đổ bể do báo chí khai ra. Xem ra nhà nước Việt Nam không chịu để lọt lưới pháp luật một lỗi nhỏ bằng con muỗi của các nhà tranh đấu dân chủ hay của dân đen, nhưng lại sẵn sàng để lọt lưới những tội lớn bằng cả con trâu của những kẻ đang cầm quyền hay những kẻ cùng phe với họ. Một đảng họ quản lý vô cùng chặt chẽ, một đảng lại thả lỏng đến mức không thể chấp nhận được. Sự bất cân xứng về mặt luật pháp giữa hai bên thật quá đáng! Tôi cứ ngẫm nghĩ mãi câu mà nhiều anh công an nói với tôi: «*Việt Nam tự do gấp triệu lần những nước khác!*» và thấy câu ấy quả là đúng và chí lý... Nhưng dường như chỉ đúng với các cán bộ, những kẻ cầm quyền, chứ chẳng đúng với người dân chút nào! Với người dân, chẳng những không đúng mà còn phải hiểu ngược lại mới đúng!

Bài này nêu lên sự bất cân xứng ấy để mọi người thấy rằng Việt Nam cần phải có một «*luật chơi*» công bằng của một đất nước thật sự là tự do dân chủ. «*Luật chơi*» ấy phải được áp dụng công bằng cho

những khuynh hướng chính trị khác nhau của người dân. Nếu một nước chỉ có chủ trương hay tiếng nói của một thiểu số cầm quyền – ở Việt Nam là đảng cộng sản, chỉ gồm 3 triệu đảng viên (tức chưa được 4%) so với hơn 80 triệu dân – được coi là duy nhất đúng cách vĩnh viễn, không chấp nhận một tiếng nói nào khác từ người dân, thì nước ấy làm sao gọi là dân chủ được? Nếu người dân nào nói lên tiếng nói ôn hòa và hợp lý của mình ngược lại với chủ trương của thiểu số đang cầm quyền đều bị đàn áp, bị bịt miệng lại, thì làm sao bảo được là người dân có tự do?

Cuộc tranh đấu của đa số các nhà dân chủ hiện nay ở trong nước là làm sao thực hiện được một thể chế biết thật sự tôn trọng quyền làm chủ của người dân, trong ấy mọi người dân, mọi đảng phái đều có quyền bình đẳng đúng như mọi bản hiến pháp trên thế giới kể cả của Việt Nam đều quy định. Trong thể chế dân chủ này, người cộng sản cũng **phải** bình đẳng và cũng **được** bình đẳng như mọi công dân khác, không hơn không kém. Đảng cộng sản tự cho mình độc quyền cai trị đất nước cách vĩnh viễn, không thời hạn, không nhiệm kỳ, bất chấp đảng này đã bị thoái hóa trầm trọng, là một điều vô cùng phi lý. Chính điều phi lý này là nguyên nhân làm nên tình trạng tụt hậu và nghèo khổ của đất nước hiện nay.

Cuộc tranh đấu của các nhà dân chủ hiện nay là một cuộc tranh đấu đầy chính nghĩa. Và chính nghĩa đó chính là sức mạnh có thể lôi kéo được cả toàn dân vào cuộc tranh đấu này. Toàn dân hiện nay chưa tham gia vào cuộc tranh đấu này vì vẫn còn sợ hãi do nhà nước kiểm chế quá chặt chẽ bằng những hình thức khủng bố rất tinh vi. Tuy hiện nay các nhà dân chủ mới chỉ là một nhóm người, nhưng họ tin tưởng vào chính nghĩa của mình và vào sức mạnh của chính nghĩa ấy. Còn những kẻ đang cầm quyền hiện nay họ chỉ quyết tâm bảo vệ chế độ bằng mọi giá, kể cả bằng những việc làm bỉ ổi, đê hèn, thất nhân tâm như đã nói trên, chỉ vì muốn bảo vệ

độc quyền cai trị để tiếp tục hưởng những đặc quyền đặc lợi từ chế độ độc tài ấy. Họ không có chính nghĩa.

Cũng như Liên Xô và các nước cộng sản khác ở Âu châu, chính nghĩa của các nhà đấu tranh cho dân chủ chắc chắn sẽ thắng lợi về vang. Chế độ độc tài toàn trị chắc chắn phải cáo chung khi toàn dân thắng vượt được sợ hãi để cùng sát cánh tranh đấu với các nhà dân chủ. ■■■■

Tin tức tiếp trang 22

Thư được gửi đến Giáo Hội Mennonite Thế Giới, Liên Hữu Mennonite Việt Nam tại Bắc Mỹ, Hiệp Hội Thông Công Tin Lành Việt Nam (VEF), Các Cơ quan, Tổ chức Cơ Đốc trong và ngoài Nước.

Trong thư có đoạn viết: “Căn nhà số C5/1H khu phố 1, phường Bình Khánh - Q2 hiện là văn phòng Giáo hội Mennonite Việt Nam và cũng là nơi thờ phượng Chúa của Hội Thánh địa phương đã được UBND P. Bình Khánh cho phép sửa chữa vào ngày 8/5/2006 theo nội dung: **Nâng nền - Thay mái tole chống dột....**”

Chiều ngày 22/05/2006 đang khi mọi người đang tiến hành sửa chữa thì lực lượng công an phường, công an quận 2, lực lượng dân phòng, ban quản lý nhà đất và cùng nhiều lực lượng không mang sắc phục, băng tên đã đến và tấn công bằng roi điện, dùi cui.... Sự việc nhiều người đã chứng kiến: Mục sư Quang bị chích roi điện và bị đánh túi bụi bằng dùi cui..., một số thiếu niên nam bị đánh túi bụi gây thương tích nặng, rồi bị đập từ trên cao xuống dưới đất tét đầu đổ máu, rồi còn bị đám đông công an, phường đội dẫm đạp lên trên, bên cạnh đó các cô nữ như cô Lan, cô Liên cũng bị đánh và bị lôi, kéo lê về phường.

Sau khi MS. Quang cùng các anh em bị đánh đập và bị lôi kéo về phường; công an cùng ban ngành phường Bình Khánh lập tức tháo dỡ phần khung sắt đã được lắp ghép trong vòng hơn một tiếng đồng hồ. Chính quyền chờ hết những gì đã tháo gỡ về phường. Phần còn lại họ phải ngưng vì trời đổ mưa. Hiện nay chính quyền đang phong tỏa căn nhà, nội bất xuất, ngoại bất nhập....”

HỆ THỐNG NGÂN HÀNG ĂN CƯỚP BẰNG

Ngô Nhân Dụng

Xách súng đi cướp ngân hàng là ăn cướp hạng bét. Dùng hệ thống ngân hàng để ăn cướp, đó mới thật là “siêu!” Muốn biết họ ăn cướp như thế nào, hãy coi hệ thống ngân hàng ở các nước cộng sản Á Châu làm ăn ra sao. Theo thông tin mới trong tuần cuối Tháng Tư năm 2006 thì tổng số nợ khó đòi tại các ngân hàng ở Trung Quốc lên tới 900 tỷ Mỹ kim, cao hơn tổng số ngoại tệ dự trữ 875 tỷ!

Tuần trước, Ngân Hàng Nhân Dân Trung Quốc mới tăng lãi suất để chặn bớt không cho các ngân hàng thương mại cho vay thêm nợ mới, tuy vậy tiền ký thác thì vẫn chỉ được trả mức lãi như cũ. Ở Việt Nam, Ngân Hàng Nhà Nước cũng ra lệnh cho các ngân hàng thương mại phải giảm bớt các món cho vay để đầu cơ nhà đất. Hơn một tuần trước đó, Bộ Tài Chính ở Việt Nam cũng yêu cầu Ngân Hàng Nhà Nước ra lệnh giảm bớt các món nợ cho những người vay để mua cổ phiếu trong và ngoài Thị Trường Chứng Khoán Sài Gòn. Ngân Hàng Trung Ương cả hai xứ cộng sản Á Châu có cùng một mối lo: Nợ xấu, tức là những món nợ không trả được tiền lãi đều đặn và lo không đòi lại được tiền vốn đã cho vay.

Ở Việt Nam, chỉ số thị trường chứng khoán tăng lên 87 phần trăm trong mấy tháng đầu năm nay, hơn hẳn chỉ số Dow Jones ở Mỹ. Đây là một hiện tượng lạ lùng, vì tất cả thị trường chứng khoán ở Sài Gòn chỉ có 35 cổ phần ghi danh cho người ta mua bán (so với hàng mấy ngàn cổ phần ở các thị trường quốc tế) và giá trị của tất cả các cổ phần các công ty đó chỉ lên tới 1 tỷ 8 Mỹ kim, chưa bằng một phần trăm thị trường Bangkok, Thái Lan. Nhiều người vay tiền từ ngân hàng để mua cổ phiếu, rồi lấy cổ phiếu thế chấp để vay thêm, đi mua thêm cổ phiếu khác! Nghe tin ngân hàng bán công bán tư Sài Gòn Thương Tín (Sacombank) tính sẽ ghi danh trên thị trường chứng khoán là nhiều người đổ tiền ra mua trước. Và VP Bank ở Hà Nội thương thuyết bán 10 phần trăm cổ phần cho OCBC, một ngân hàng Singapore, khiến nhiều người cũng tìm mua VP Bank ngay, hy vọng mai một giá sẽ lên.

Giới có tiền trong nước tìm mua cổ phần, một phần cũng vì họ có thể vay nhiều tiền quá mà thiếu cơ hội đầu tư.

Giá nhà cửa đã đứng hoặc xuống từ một năm nay, còn vàng thì đã lên giá quá cao, lo không biết bao giờ giá sẽ xuống. Chính mối lo về thị trường địa ốc này đã khiến Ngân Hàng Nhà Nước Việt Nam ra lệnh cho các ngân hàng thương mại phải coi chừng nợ xấu. Số nợ về địa ốc tăng vọt trong ba năm trước, nhưng bây giờ số nhà cửa mua bán tại hai thành phố Hà Nội và Sài Gòn đã giảm bớt hơn hai phần ba trong năm qua cho thấy cơn sốt đã hạ. Nhiều ngân hàng sẽ không đòi được nợ khi các người đầu cơ địa ốc phá sản. Nhưng khi các ngân hàng chuyển về thị trường địa ốc sang mục cho vay để mua cổ phần, thì đến lúc bong bóng cổ phần nổ cũng để lại những món nợ xấu tương tự.

Hệ thống ngân hàng của hai nước cộng sản Á Châu đều mang một hiểm họa: Nợ xấu, dịch nguyên văn chữ Bad Debts cho tiện. Theo ước tính của Cơ Quan Phát Triển Liên Hiệp Quốc (UNDP) ở Việt Nam thì số nợ xấu mà các ngân hàng thương mại ở Việt Nam đang gánh là khoảng 10 phần trăm số nợ đã cho vay, giống như cho vay 10 đồng thì lo sẽ mất một đồng không đòi lại được. Đặc biệt, tỷ số nợ xấu ở các ngân hàng quốc doanh cao gấp 13 lần các ngân hàng do ngoại quốc làm chủ. Nhờ chính phủ đổ tiền ra cứu trong ba năm qua nên tỷ lệ nợ xấu của các ngân hàng bên Trung Quốc chỉ còn một nửa. Tỷ lệ nợ xấu ở các ngân hàng thương mại Trung Quốc hiện nay khoảng 10 phần trăm, sau khi chính phủ đã giúp bằng cách mua lại các món nợ khó đòi đó.

Những món nợ xấu đó có thể gây khủng hoảng trong cả hệ thống ngân hàng, nhưng mối lo lớn đó các ngân hàng nhà nước không phải gánh chịu, vì lúc nào cũng được các chính phủ cộng sản bảo vệ. Chính phủ Bắc Kinh đã bỏ ra 45 tỷ đô la trong ngoại tệ dự trữ để giúp mua lại các món nợ xấu từ 2 trong số 4 ngân hàng nhà nước lớn nhất, Trung Quốc Ngân Hàng và Kiến Thiết Ngân Hàng, trước khi cho phép hai ngân hàng này ghi danh trên thị trường chứng khoán và bán cổ phần cho các ngân hàng ngoại quốc. Tổng số các món tiền mà chính phủ Bắc Kinh đem ra giúp các ngân hàng quốc doanh lên tới 400 tỷ Mỹ kim, nhưng số nợ xấu vẫn tăng thêm.

Khi các xí nghiệp không trả được nợ, các ngân hàng không đòi được nợ, đó là vấn đề của họ, hay của ai? Phải nhìn thấy đó là một vấn đề của nhân dân cả nước. Người dân công lưng làm lưng, cho người khác hưởng. Một lũ ăn hại được hưởng!

Khi chính quyền đem tiền công quỹ đi giúp các ngân hàng không đòi được nợ, đó là một hành động “ăn cướp của dân để nuôi một bộ máy ăn hại.” Phần lớn những con nợ không tiền trả là các doanh nghiệp nhà nước. Tiền công quỹ là của chung nhân dân, đặc biệt là các xí nghiệp có đóng thuế. Các doanh nghiệp tư nhân đóng góp hơn nửa số sản xuất của quốc gia nhưng không được vay tiền bằng một phần tư các doanh nghiệp nhà nước. Các ngân hàng nhà nước nhận tiền của công chúng và trả họ với lãi suất thấp, đem tiền đó cho các doanh nghiệp nhà nước vay rồi không đòi được. Coi như nhà nước xóa nợ cho những cán bộ quản đốc ăn hại, tức là dùng hệ thống ngân hàng để lấy tiền dân đóng góp mà nuôi các đảng viên cộng sản.

Muốn thấy rõ tính chất “ăn cướp” đó ta cần hiểu vai trò của các ngân hàng là gì trong nền kinh tế. Tại sao thế giới này phải có mấy ngân hàng? Thử nghĩ như thế này: Trong nước có nhiều người dành dụm không tiêu hết số tiền mình kiếm được. Trong khi đó có những người này ra sáng kiến kinh doanh sản xuất, cần tiền để đầu tư. Loại người thứ nhất là hầu hết chúng ta, ta có thể cất số tiền tiết kiệm đó dưới mái nhà hay trong ngăn kéo tủ quần áo. Loại người thứ hai ít hơn, nhưng họ giúp tạo ra hàng hóa, của cải mới, cung cấp công việc làm cho nhiều người, nhưng trước hết chính họ phải có lợi. Nếu không có các ngân hàng thì chắc chúng ta cũng nên bịa ra những định chế giống như vậy để chuyển số tiền tiết kiệm của “nhân dân” cho các nhà sản xuất sử dụng sinh lợi.

Trong nền kinh tế thị trường tự do thì các ngân hàng ganh đua nhau thu hút tiền người ta gửi bằng cách trả lãi suất cao nhất có thể trả được. Các nhà sản xuất cũng cạnh tranh nhau đi vay càng nhiều càng tốt để có tiền đầu tư, bằng cách chịu trả lãi cho ngân hàng cao hơn các đối thủ. Nhưng muốn vậy thì nhà sản xuất phải tìm ra những cơ hội, lập những dự án đầu tư sinh lợi cao nhất, hơn các đối thủ. Những dự án nào hy vọng có lời nhất? Khi kinh tế được tự do thì chính người tiêu thụ quyết định chuyển đó. Công ty nào sản xuất đúng nhu cầu người tiêu thụ, làm hàng tốt nhất, bán giá rẻ nhất thì sẽ có lời nhiều.

Cuối cùng, hệ thống ngân hàng thực ra chỉ đóng vai trung gian, giúp người tiết kiệm và nhà đầu tư gặp nhau; nhưng nhờ hệ thống đó mà tiền dành dụm của nhân dân được đưa vào sử dụng trong các hoạt động kinh tế ích lợi

nhất. Nếu các xí nghiệp đều cố gắng tìm cách làm ăn có hiệu quả thì ngay cả các nhân viên đi làm công cũng được sử dụng vào những việc hữu ích hơn, cảm thấy họ có giá trị hơn. Một hệ thống ngân hàng hữu hiệu giúp cho tiền bạc cũng như nhân lực, là những tài nguyên của quốc gia, được dùng một cách hữu hiệu.

Trong các xứ cộng sản, hệ thống ngân hàng nằm trong tay nhà nước. Không có chuyện tự do cạnh tranh, cho nên dân chúng không thể tìm chỗ khác để gửi tiền dành dụm của họ. Các ngân hàng quốc doanh thu tiền vào rồi làm gì? Họ cũng không xét các đơn xin vay nợ theo tiêu chuẩn lời lỗ và mức độ rủi ro như các ngân hàng trong kinh tế thị trường. Ngân hàng quốc doanh ưu tiên cho các xí nghiệp quốc doanh vay, dù biết người vay không thể trả được nợ. Ngân hàng sẽ xóa nợ các xí nghiệp quốc doanh, nhà nước sẽ đổ tiền vào cứu các ngân hàng. Tất cả hệ thống xí nghiệp và ngân hàng hợp thành một guồng máy có nhiệm vụ chuyển tiền của dân tiết kiệm và dân đóng thuế sang cho các cán bộ cộng sản, đặc biệt là những cán bộ quản lý xí nghiệp và ngân hàng. Đó là một cách ăn cướp giữa ban ngày, dùng cả hệ thống quản lý kinh tế để ăn cướp, người dân không có đường nào trốn tránh được! Nhiều người không biết là mình bị ăn cướp nữa! Dân chúng giống như đã bị nhốt trong nhà tù, đổ mồ hôi làm việc kiếm tiền, đóng thuế và gửi vào ngân hàng cho guồng máy của đảng Cộng Sản đem nuôi các cán bộ trung thành của đảng.

Trong tập truyện Hòa Lò, thi sĩ Nguyễn Chí Thiện đã mô tả các quản giáo dùng hệ thống mua bán lén lút của các tù nhân để chính họ kiếm tiền. Các tù nhân thêm thuốc lào thì cai tù sẽ cung cấp thuốc lào, qua một hệ thống phân phối từng phòng. Nhưng nhiều tù nhân cũng được gia đình tiếp tế, cho nên bọn cai ngục có thể đặt trước muốn cái gì thì tù nhân bảo gia đình thăm nuôi mang món đó tới. Cứ như vậy, bọn quản giáo lợi dụng việc mua bán, trao đổi trong nhà tù để hưởng lợi và làm giàu. Mà tù nhân có khi còn biết ơn nữa!

Ở trong tù thế nào thì ở ngoài xã hội, cái nhà tù lớn, cũng vậy. Chỉ khi nào chấm dứt chế độ nhà tù thì người dân mới thoát khỏi gọng kìm của hệ thống các ngân hàng quốc doanh!

NGÔ NHÂN DỤNG
(04.05.2006)

VĂN HOÁ ĐẢNG

và tiếng **V**ọng của người dân

.....*Nhóm Phóng viên VNN tại Việt Nam*.....

Sống giữa lòng Đảng bao nhiêu năm, chưa bao giờ người dân hiểu rõ về văn hoá đảng rõ nét như trong những ngày diễn ra đại hội X này, đầu tiên (trước ngày 15-4) một loạt các nhà dân chủ cùng những người có xu hướng dân chủ, biết lựa chọn thái độ chính trị cho mình; từ nhà văn, trí thức, công nhân, sinh viên, học sinh, các cán bộ đã nghỉ hưu, đến những người chỉ vì đưa kiến nghị từ bỏ điều 4, bỏ chủ nghĩa Marx-Le... đều bị bắt. Đầu tiên là Đỗ Nam Hải bị hành hung giữa đường trước sự chứng kiến của hàng trăm người dân, bị áp giải về nhà niêm phong vi tính, rồi lên đồn trình diện, sau đến nhà văn trẻ tuổi Nguyễn Ngọc Tư ở Cà Mau bị đưa vào cái gọi là "phòng phụ trách văn hoá phản động" để viết bản tường trình tại sao lại viết cuốn sách Cánh đồng bất tận, đi ngược lại chủ trương của Đảng và nhà nước Cộng hoà XHCNVN như vậy? Tại sao không xin phép cơ quan an ninh trước khi xuất bản, tại sao lại dám viết những đoạn không thật như thế này: "*Những cánh đồng trở thành đô thị; những cánh đồng ngoa ngoắt thay đổi vị của nước, từ ngọt sang mặn chát; những cánh đồng vắng bóng người, và lúa rày mọc hoang nhớ đau nhớ đờn bàn chân xưa nghẽn trong bùn quánh giờ đang vất vơ kiếm sống ở thị thành. Những cánh đồng đó đã hắt hủi cây lúa và gián tiếp từ chối đàn vịt. Đát dưới chân chúng tôi bị thu hẹp dần. Nhưng ngay từ đầu chúng tôi đã tự làm quán chân mình, vì thế không thể quay lại những cánh đồng cũ với người quen cũ. Tôi đã từng trở ngược về những nơi đó theo cách của tôi, bằng đường tượng. Tôi gặp nhiều đứa trẻ tên HÂN, tên THU mang khuôn mặt rắp tâm của cha*

tôi, với đôi mắt sâu và chiếc mũi thẳng. Những đứa trẻ nhàu úa, cộc cằn, cằn cằn, chỉ tiếng chirr thè là tươi rói, nhảy ra xoi xoi ở đầu môi. Và hình ảnh đó thật đến nỗi, tôi bất giác lùi lại vì một đứa đang nhìn trân trối vào mình, ngạo nghễ... Tại sao và tại sao???" Sau đó đến lượt Nhà văn Trần Khải Thanh Thủy (Hà Nội) bị cả lũ 15, 16 công an giả danh đầu gấu chặn bắt ngang đường, tịch thu sách vở tài liệu khi đang chở vài chục cuốn sách đi bán - nhét vào ô tô trở về đồn công an phường Đức Giang (quận Long Biên). Cùng bị bắt với chị Thủy, còn một loạt người bị coi là "có liên quan" đến đường dây nhận đơn thư của người dân khiếu kiện tại số 1 Mai Xuân Thưởng như bà Đỗ thị Minh Hằng (số 1 Trại Nhân, Ô chợ Dừa, Hà Nội) chỉ vì nghe tin chị Thủy sau hai ngày bị công an tra khảo, cật vấn, đe dọa hành hung, tìm đến nhà thăm hỏi, động viên. Thế là trên đường trở về nhà đã có công an phường đón lõng trước cửa mời lên đồn làm việc, rồi tổ chức khám nhà giữa đêm hôm khuya khoắt trong cảnh mẹ goá con cô, để rồi 10 giờ đêm còn bị công an xách nhiều thu giữ tài liệu mang về đồn công an phường Ô chợ Dừa để ký vào các tài liệu "phạm pháp" mang tính chống Đảng, chống nhà nước độc tài XHCN, đến đúng 11 giờ đêm mới chịu buông tha cho về sau đủ các lời lẽ đổ dành, xúc phạm, đe nẹt vu khống, buộc tội nham hiểm, và 8 giờ sáng hôm sau lại tiếp tục ra đồn khai báo trình diện: "Quen với những ai, làm những việc gì, tại sao lại hay ra vườn hoa Mai Xuân Thưởng vào ban đêm. ?ã nhận tiền của Hải ngoại bao nhiêu lần, tại sao lại có xe máy mới v.v. và v.v..." Chưa kể người bạn đi cùng chị cũng liên tiếp bị công an xách nhiều, làm

phiên. Nào gọi lên lúc 7 giờ tối, 10 giờ trưa, 2 giờ chiều, nào không chịu xác nhận vào hồ sơ xin việc của con trai, chỉ với 1 lý do duy nhất: "Đảng và nhà nước có công đào tạo ra anh là một cán bộ tốt, có chuyên môn cao, sao không cống hiến cho Đảng lại sa đà vào các mối quan hệ với các đối tượng xấu, chuyên nhận tiền của bọn phản động lưu vong nước ngoài để phá Đảng, phá nhà nước như vậy"... Nghĩa là cả ba miền đất nước đều được thấm dẫm văn hoá Đảng, được công an chặn đất, bảo vệ 24/24 tiếng, đi lại, ra vào đều có người của Đảng chia nhau lần quát ngoài cổng, hoặc trà trộn vào đám đông theo dõi, canh gác, bám đuôi, canh chừng... như những đám giẻ rách vất ngang chân người qua lại.

Ngày 18 diễn ra đại hội Đảng X- Đại hội của tham nhũng - dối lừa - mị dân và mị lẫn nhau - thì ngày 15 toàn thể dân oan Việt nam đã bị bóc sạch khỏi vườn hoa Mai Xuân Thưởng sang tận huyện Đông Anh Hà Nội để "bóc lịch đủ 10 ngày trong trại" sau khi Đảng "Cuội" họp xong mới được thả. Số còn lại gồm hàng trăm bà con từ 64 tỉnh thành đổ về, tự biết thế cờ đang đảo ngược: "Đảng thắng, dân thua" nên tự động tìm vào các nhà trọ, cũng bị Đảng sai công an vào tận nhà bắt chủ nhà phải viết giấy cam đoan, cấm không cho ai được "quậy". Còn ban ngày cả ngàn người bị nhốt kín trong ngôi nhà số 1 Mai Xuân Thưởng thuộc khu vực tiếp dân trung ương, với tỷ lệ 1 người dân oan, 1 công an, khiến khu nhà này (chiếm cả dãy phố Mai Xuân Thưởng) lúc nào cũng ngập chìm trong dòng người đông hơn kiến cỏ trong những ngày rét bão, động... Đảng.

Kể từ ngày 15-4, đường phố Hà Nội đã ngập chìm trong băng rôn khẩu hiệu, chào mừng, nhà nhà cấm cờ, người người cấm cờ, nếu không tổ trưởng khu phố đến tận nhà nhắc: Cả dãy có 28 nhà thì 27 nhà treo cờ, sao nhà chị không treo, phản đối à? Hay phản động, để tôi còn báo công an?

Khắp các đoạn đường ngã tư đường phố từ Bà Triệu, nhà Hát Lớn, đường Hùng Vương... xe cảnh sát cơ động nối đuôi nhau giăng kín đường, cứ vài mét lại có 1 nhóm cảnh sát 113 trang bị dùi cui điện, roi gân bò, còng số 8, máy bộ đàm, mặt sát khí đặng đặng thông báo mọi biểu hiện bất thường cho nhau. Quanh khu vực tiếp dân, xe thùng bịt bùng kín mít của công an thành phố, xe comangca, xe 12, 16 chỗ ngồi của các tỉnh thành dồn về bắt cóc những người dân khiếu kiện của tỉnh mình để trả về địa phương, cấm mọi hành vi gây rối. Trước đó đám công an sở tại đã tìm đến tận nhà từng người vận động, đe dọa cấm đoán không được ra khỏi nhà rồi ra tận bên xe ô tô khách của huyện, tỉnh, cấm lái xe không được chở đám dân oan khiếu kiện ra Hà Nội, nếu muốn tiếp tục quay vô lãng... đồ tiền vào túi vợ con...

Bình thường người dân biết mỗi năm Đảng trích hàng chục tỷ ngân sách để chi cho những hoạt động đề cao tính văn hoá của mình, thông qua cái gọi là bảo vệ sự an nguy của chế độ. Cả triệu công an trên mạng toàn cầu theo dõi, chặn bắt, khám phá, dò xét các tư tưởng của các nhà dân chủ, đối lập, người có tư tưởng tự do, cấp tiến để báo lại với Đảng, kịp thời diệt trừ, lập công. Dưới mặt đất nhưng nhúc công an được hưởng lương tháng để làm theo sự chỉ đạo của 14 con giò tận trung ương. Theo dõi, dò xét, chặn bắt ngang đường những đối tượng bị coi là "khả nghi" sẵn sàng bóc trần tấm màn văn hoá của Đảng. Đó là tham nhũng, là dối lừa là khủng bố (công khai hay ngầm ngầm). Tất cả những người có tư tưởng cấp tiến, đối lập, muốn dân giàu, nước mạnh, độc lập tự do, kinh tế cân bằng, đi ngược lại đường lối, văn hoá của Đảng đều bị Đảng cử người rình mò, theo dõi, hắt hơi to ? ăng cũng biết, đánh rắm thổi Đảng cũng hay, ngồi ở đâu cũng có 1 cái lưng áp sát bên mình. Thật chưa bao giờ bộ mặt thật của đảng CSVN hiện ra rõ rệt như trong màn Đại hội X này. Chỉ t?i cho cả vài chục tỉ ngân sách của nhà nước rút ra để Đảng đóng kịch

với nhau, khô cho người dân cả nước khi cái gọi là ngân sách nhà nước lại bị thâm thủng qua những trò hề mặt hạng rẻ tiền như thế này. Tất cả chỉ vì bị lãnh đạo Trung Quốc giật dây, trong khi Đảng cộng sản Việt Nam bao lâu nay đã tự biến mình thành con rối, thành đám quan thái thú thực hiện mọi mệnh lệnh của hoàng đế Trung Hoa, cốt chỉ để Bắc Kinh hài lòng.

Suốt thời kỳ Đại hội, người dân Việt Nam phải sống trong cảnh nghẹt thở, o ép, vàng tăng vọt lên 1.3000.000 một chỉ. Xăng ở các vùng sâu vùng xa đã tăng giá 10.000 đồng/lít do chi phí vận chuyển cao. Mỗi bình gas trong nhà cũng tăng thêm 6.000 đồng nữa... Tất cả không ai dám kêu, chỉ bầm bụng bảo nhau: Chờ cho qua cái đại hội này đi đã. Nếu không cả đội ngũ lũ ăn hại này lại sai chó đến nhà rình rập, bắt bớ... nhục lắm. Bao nhiêu năm đã sống trong cảnh quốc nhục, quốc nạn rồi, giờ lại đến bản thân mình bị nhục, bị nạn thì khổ lắm.

Bao nhiêu người mất đất mất nhà, mất con, mất cửa, mất nhân quyền, và mất đủ mọi thứ bị Đảng tổng đạt mệnh lệnh: Cấm đi kiện, cấm tụ tập đông người tại nhà, cấm trả lời phỏng vấn của nước ngoài. Nếu vi phạm các lệnh cấm sẽ biết rõ thế nào là khủng bố (đặc tính căn bản trong ba đặc tính của văn hoá Đảng).

Không biết vì quên nước, quên nòi, quên muôn dân Việt Nam lâm cảnh bị Đảng cộng sản ăn thịt hay sao mà suốt 3 ngày đầu của đội hại, trời mưa tầm tã. Hàng loạt các hoạt động của người dân oan Việt Nam bị chặn đứng trong bàn tay của Đảng. Nào biểu tình thị uy của cánh dân oan Hà Tây gồm 50 người mặc quân phục, đội mũ, gắn sao đảng hoàng, mỗi người điều khiển 1 xe máy, cấm cờ rú ga nối dài từ đầu đường Thanh Niên, đường Hùng Vương, vòng quanh khu vực tiếp dân trung ương, ra lăng Hồ Chí Minh... bị cả trăm công an, bảo vệ và lực lượng cảnh sát cơ động bao

Như thế kỷ xưa, thú và người chung lộn
 Tuổi thơ Việt Nam sống rất vô thường
 Không bướm, không chim, đùa giỡn,
 tấm trướng
 Dưới ánh mắt hiền từ, êm ấm?
 Cửa cha mẹ, anh em đầm thắm
 Mà ở đây, chỉ roi vọt, hung tàn
 Rồi trở thành du đấng, cướp càn
 Hay đi, điếm, đứng đường, đứng chợ?
 Không cần bệnh "Sida" hỗ trợ
 Cũng chết non vì mọi bệnh kinh hoàng
 Bệnh ở dơ, ăn bẩn, sống bên đàng
 Tay móc rác, cho vào mồm, ụa mửa?
 Tại sao giữa thành phố ăn chơi rục rủa
 những bé con bán xô số, đánh giầy
 Những trẻ non đứng giữa bàn tay
 Xin khách đoái thương thân hèn hạ?
 Những cặp mắt thèm thường, đói là
 Nhìn ông Tây, bà Mỹ ăn chơi
 Nhìn tiểu thư nhún nhảy, vui cười
 Áo hở ngực, lòi mông, kêu gọi?
 "Công tử đồ" hồn xuân phơi phới
 Vung túi tiền qua cửa sổ khơi khơi
 Các "đại gia", cán bộ chơi bời
 Tiền viện trợ, thế giới cho.. mặc xác?
 Tiền "xóa đói, giảm nghèo" mua thuốc
 "lắc"
 Rồi mai đây, nhập viện phá thai
 Bệnh viện không cho, kiểm mồi ra ngay
 Bà mẹ đó chỉ cần cây kim, kéo?
 Tại sao có những người níu kéo
 Khách qua đường phải ghé quán ăn,
 chơi
 Phía bên trong hàng quán đầy người
 Những em gái mới mười lăm, mười
 bảy?
 Đứng chờ chờ được phá trinh, run rẩy
 Mong có tiền đổi thuốc cho em
 Mong cho em miếng bánh đã cơn thèm
 Mong mẹ khỏe, bà vui, cười móm
 mém?
 Không sắc, không tiền, nên đành chịu
 kém
 Nếu khá thì làm vợ Đài Loan
 Đứng trần truồng một dãy, rất ngoan
 Cho lũ vợ người cậy răng, bẹo má?
 Chúng ngấm vuốt, cọt đùa rồi ra giá
 Em nào xinh, ngực nở, mông căng
 Được mua về làm nô lệ dấm thăng
 Một gái Việt, cả nhà xài, quá rẻ?
 Tại sao lại bán nhân công quốc tế
 Lập ra hàng trăm hãng mua người
 Muốn đi xa, làm nô lệ, xin mời
 Đóng tiền trước, rồi cả đời... trả nợ?
 Tại sao lại đóng thùng, đưa ra chợ
 Giữa phố Tân gia Ba, gái Việt đứng bày
 hàng
 Tại sao không còn chữ "nhục nhã" họ
 hàng
 Nhục quốc tổ, nhục dân, nhục thế kỷ?
 Tại sao lịch sử xưa kỳ vĩ
 Hàng ngàn năm chống cự ngoại bang
 Giờ đây lại đem ra tặng lân bang
 Đổi lấy sự ấm êm chính trị?

Tại sao đất đai ta hùng vĩ
 Giờ tiếng Tàu, tiếng Mỹ lú lo
 Phía Bắc trên, khúm núm lạy bò
 Phía Nam đón Tây Ba Lô niềm nở?
 Tại sao giữa thủ đô rục rờ
 Hàng ngàn người cơm nắm muối vừng
 Nằm lê la chờ khiêu kiện chín từng.
 Kiện thủ tướng, chủ tịch phường, chủ
 "đồ"?
 Những kẻ cướp có súng, công an hộ vệ
 Đuổi nhà dân, chiếm đất, chiếm làng
 Cướp ruộng vườn, cướp nhà gạch,
 cướp càn
 Rồi bố trí lũ tay sai khủng bố?
 Ném gạch, bôi phân, gọi lên phường,
 đồn hội chợ
 Cắt điện nhà, tịch thu máy, xét cầu tiêu
 Cán bộ, công an như một lũ điều hầu
 Muốn cần xé dân lành sao cũng được?
 Tại sao có người đem tiền triệu đô cá
 cược
 Trong khi dân một tháng vài chục đô
 Đồ mờ hôi chờ củi, đập xích lô
 Chỉ mong được vài chục xu một cuốc?
 Tại sao chị tôi, dạy học như con cóc
 Nói khan lời, bụi phấn phôi đầy căng
 Lương không đủ cho một chuyến đi
 xăng
 Cửa cán bộ đi mát-xa, chơi đi?
 Ông anh tôi, cũng làm "thầy" chứ nhỉ
 Dạy học xong, là cấp hợp ra đường
 Mất lái liên đầu phố, cuối phường
 "Mời ông cất tóc", "xin hầu ông một
 chuyến"?
 Tại sao nữ công nhân sao xuyên
 Chờ đêm về là làm kiếp "vợ thuê"
 Dù cho thân có nhục nhả não nề
 Cũng có chút cơm vào cuống họng?
 Tại sao giữa thanh thiên lồng lộng
 Chủ tịch ta ra lệnh bít học đường
 Chỉ vì nghe tên thầy bói vô lương
 Nên ra lệnh đá đổ ra, ngăn cửa?
 Tại sao ngay thủ đô, một ngọn lửa
 Đã bùng lên chum kín thân em
 Người phụ nữ kia chân yếu, tay mềm
 Uất hận thấu trời cao, đành chết?
 Quá khứ đau thương, tương lai đã hết
 Chỉ còn trong tay một lít dầu xăng
 Tươi lên trái tim- một nhịp thẳng băng
 Nhịp uất hận bọn cường quyền hiếp
 đáp?
 Chánh Tổng xưa, Lý Trường, Hương
 quân thời Pháp
 Cũng chỉ là một lũ đàn em
 Với Chủ tịch, Bí Thư, Công An
 Trường?
 Tại sao rừng già, núi xanh bỗng cồn lên
 âm hưởng
 Búa, dao, cưa, đục ngã toi bời
 Hàng vạn mét khối cây chui vào bụng
 con người
 Những kẻ bán rừng không cần văn tự?
 Để xây nhà, sân gôn, biệt thự
 Cho các quan hưởng thụ tuổi già

Kệ môi sinh, vài thế kỷ nữa qua
 Rừng trù phú sẽ thành ra sa mạc?
 Tại sao đi vào rừng, không còn tiếng
 nhạc
 Tiếng chim kêu, vượn hú, cộp gầm
 Khi đầu rừng, quán mọc âm âm
 Từng tấn thịt cho các quan chén nhậu?
 Tại sao hàng trăm loài thú cầm mất dấu
 Thú quý, thú hoang, sẽ chỉ là giấc mơ
 Của những người bảo vệ năm xưa
 Giờ nhớ lại, nước mắt rơi lã chã?
 Tại sao? Tại sao Việt Nam ta tàn tạ
 Cả môi sinh, cả đất nước, con người
 Trẻ lớn lên vô giáo dục toi bời
 Sao "Con Người lại Bóc Lột Con
 Người"??
 Lại đầy đọa nhân dân trong khoái lạc
 Lại coi dân như những bạc thang điếc
 đặc
 Không biết nghe, không biết khóc, biết
 kêu
 Để leo lên, cười đầu cổ dân nghèo?
 Dân giàu có, phe ta, thì môn trốn
 Tại sao có những người giàu ghê gớm
 Sang hơn Tây, hơn Mỹ, hơn triệu người
 Trong khi lớp nghèo thì đồ mờ hôi
 cũng chẳng bỏ một bữa cơm chiều đãi?
 Tại sao? Tại sao? Trời ơi! Toàn Dân ta
 bị hại
 Mà không ai anh dũng đứng lên
 Như ngày xưa, phá Tống, chống
 Nguyên
 Chống giặc Pháp, chống thực dân đô
 hộ?
 Lịch sử ta bốn ngàn năm binh lửa
 Vẫn nêu cao chí khí anh hùng.
 Trần Bình Trọng, đầu rơi vẫn quật
 cường
 Trần Thủ Độ: "hãy chém đầu thần đấy!"
 Đánh Thoát Hoan, ống đồng toi tả
 Rồi Lê Lai, Lê Lợi quân thần
 Nguyễn Huệ oai hùng, khói đạn quán
 thân
 Lý Thường Kiệt một tay đuổi địch?
 Biết bao người, bao té vắn, bài hịch
 Làm chuyển rung đất nước, giang sơn
 Giờ dân ta sao chịu cầm hờn
 Chịu nhục trước bọn rước voi dày
 đất Tổ?
 Bọn bán nước, bán máu dân man rợ
 Bọn cong lưng ký giấy dâng Hoàng Sa
 Dâng Trường Sa, Cao Bắc Lạng, biển
 ngà
 Thác Bản Giốc, Ải Nam Quan, đất tổ?
 Tại sao máu anh hùng đã đổ
 Bảo vệ Việt Nam từng tấc đất không rời
 Giờ đây sao lại chịu im hơi
 Thế giới đó, sau lưng, còn tiếng nói?
 Tại sao? Tại sao? Trời ơi!
 Hàng trăm nghìn câu hỏi
 Xin ai đây hãy trả lời cho
 Xin Hồn Thiêng của Lịch Sử cam go
 Hãy trả lời, trả lời mau, kéo trễ...
 Rừng, đất, sông không thể chờ đầu nhé

